

DE STER

92E JAARGANG

NUMMER 7

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JULI 1992

Verslag van de 162e aprilconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
4-5 april 1992

De bloemen bij het kantoorgebouw van de kerk (rechts), dragen bij tot de sfeer van de algemene conferentie. Op de achtergrond staat de Salt Lake-tempel.

Verslag van de 162e aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De toespraken en het verloop van de conferentiebijeenkomsten op 4-5 april 1992 in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Hoe graag zou onze geliefde profeet en president, Ezra Taft Benson, vandaag op deze kansel willen staan en deze prachtige conferentie van de kerk openen. President Benson, wij hebben u lief, wij bidden voor u en verlangen ernaar uw geïnspireerde leiding te volgen', zei president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, aan het begin van de zaterdagmorgenbijeenkomst van de 162e algemene aprilconferentie.

'Ik bid dat de Heer mij vanmorgen zal helpen om de boodschap van president Benson aan u over te brengen. Ik zal trachten zijn gedachten en raadgevingen in zijn eigen woorden weer te geven', vervolgde president Monson.

Daarbij was raad voor ouders:

'1. Neem de tijd om bij uw kinderen te zijn op de belangrijke momenten in hun leven, of zij nu zes of zestien zijn.'

'2. Neem de tijd om een ware vriendin voor uw kinderen te zijn.

'3. Neem de tijd om uw kinderen voor te lezen. Denk aan wat een dichter heeft geschreven:

Je hebt misschien weelde en rijkdom:
Kistjes vol juwelen en koffers met goud.
Rijker dan ik kun je echter nooit zijn –
Ik had een moeder die mij wilde voorlezen.

'4. Neem de tijd om samen met uw kinderen te bidden.

'5. Neem de tijd om wekelijks een opbouwende gezinsavond te houden. Maak dit tot een ware gezinstraditie.

'6. Neem de tijd om zoveel mogelijk samen van de dagelijkse maaltijden te genieten.

'7. Neem de tijd om dagelijks als gezin in de Schriften te lezen.

'8. Neem de tijd om dingen samen te doen, als gezin.

'9. Neem de tijd om uw kinderen te onderwijzen.

'10. Neem de tijd om uw kinderen oprecht lief te hebben. De onvoorwaardelijke liefde

van een moeder benadert de liefde van Christus' (Ezra Taft Benson, brochure *To the Mothers in Zion*, 1987, blz. 8-12; zie ook Ezra Taft Benson, *Come, Listen to a Prophet's Voice*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1990, blz. 32-36).

Hoewel president Benson niet heeft gesproken, woonde hij wel de zaterdagmorgen- en zondagmorgenbijeenkomst bij.

De conferentiebijeenkomsten werden geleid door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, en president Monson.

In de zaterdagmiddagbijeenkomst werd de ontheffing van het algemeen presidium jonge-vrouwen bekendgemaakt: Ardeth G. Kapp als presidente; Jayne B. Malan als eerste raadgeefster; en Janette C. Hales als tweede raadgeefster.

Gesteund als algemeen presidium jonge-vrouwen werden presidente Janette C. Hales; Virginia H. Pearce, eerste raadgeefster; en Patricia P. Pinegar, tweede raadgeefster. In de zondagmiddagbijeenkomst sprak president Gordon B. Hinckley over president Bensons 'persoonlijke getuigenis van de Zoon van God, van wie hij de dienstknecht hij is. Dit zijn zijn woorden:

"Bijna tweeduizend jaar geleden leefde er een volmaakte Mens op aarde: Jezus de Christus. Hij was de Zoon van een Hemelse Vader en een aardse moeder. Hij is de God van deze wereld, onder de Vader. Tijdens zijn aardse bestaan verpersoonlijkte Hij alle deugden en held Hij ze in volmaakt evenwicht; Hij leerde de mensen de waarheid, opdat ze vrij mochten zijn; zijn voorbeeld en leringen vormen de grote norm – de enige weg – voor de hele mensheid."

President Hinckley zei: 'Dat is het getuigenis van onze profeet en onze leider. Ik herinner u eraan dat het er uiteindelijk op neerkomt dat dit onze grote zending is: tot de wereld in woord en daad getuigen van de levende realiteit van de Zoon van God, de herenzen Heer, die onze Heiland en Verlosser is.'

De conferentiebijeenkomsten werden op het noordelijk halfrond in het Engels en in zestien andere talen uitgezonden. Videobanden van de conferentie worden toegezonden aan units van de kerk waar men geen live of latere uitzending van de conferentie kon volgen.

– De redactie

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, Charles Didier, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur De Kinderster: DeAnne Walker
Leidinggevend art-director: M. Masato Kawasaki
Art-director: Scott D. Van Kampen
Vormgeving: Sharrt Cook
Rooster: Diana W. Van Staveren

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Kerkelijk Vertaalkantoor
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 034 02-40260

Hoof vertaalkantoor: P. J. Stulp
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink
Administratie: A. H. Niessink

Uitgevers:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestr. 21, Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061 72-710334

© 1992 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thai; en eens per kwartaal in het Jlands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year; \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 32,00 · België: Bfr. 590,00

Betalingen voor Nederland: bankrek. nr. 38.10.54.799 t.n.v. De Kerk van Jezus Christus, te Nieuwegein (Rabobank, Nieuwegein; postgiro v.d. bank: 422947).

Voor België: bankrek.nr. 404-6018551-44 t.n.v. Corp. of the Presiding Bishop, te Frankfurt (Kredietbank, Melsele).

Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie.

Verschijnt twaalf maal per jaar

PBMA 9207 DU

92987 120
Dutch

Index

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde

Abrea, Angel, 23
Asay, Carlos E., 36
Ashton, Marvin J., 17
Ballard, M. Russell, 69
Bradford, William R., 25
Clyde, Aileen H., 84
Faust, James E., 6
Featherstone, Vaughn J., 39
Haight, David B., 14
Hales, Robert D., 58
Hales, Janette C., 73
Han in Sang, 74
Hanks, Marion D., 8
Hinckley, Gordon B., 46, 64, 81
Hunter, Howard W., 56
Jack, Elaine L., 82, 89
Kapp, Ardet H., 72
Kikuchi, Yoshihiko, 10
Komatsu, Adney Y., 27
Maxwell, Neal A., 34
Monson, Thomas S., 4, 21, 43, 53, 91
Morrison, Alexander B., 12
Nadault, Stephen D., 75
Nelson, Russell M., 67
Oaks, Dallin H., 31
Okazaki, Chieko, 87
Packer, Boyd K., 61
Perry, L. Tom, 21
Porter, L. Aldin, 41
Scott, Richard G., 29
Shimabukuro, Sam K., 77
Wirthlin, Joseph B., 79

Het zeemeewu-monument is in 1913 op Tempel Square opgericht. Het herinnert aan de tijd dat de gewassen van de pioniers werden behoeft voor verwoesting doordat zeemeewu horden sprinkhanen verzuolgen.

Inhoudsopgave

- 1 Verslag van de 162e aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen 4-5 april 1992

Zaterdagmorgenbijeenkoms

- 4 Herinneringen aan gisteren, raadgevingen voor vandaag, *President Thomas S. Monson*
- 6 Geestelijke genezing, *Ouderling James E. Faust*
- 8 De koninklijke wet, *Ouderling Marion D. Hanks*
- 10 De reine liefde van God, *Ouderling Yoshitiko Kikuchi*
- 12 Voed de kudde van Christus, *Ouderling Alexander B. Morrison*
- 14 Kom naar het huis des Heren, *Ouderling David B. Haight*
- 17 De tong kan een scherp zwaard zijn, *Ouderling Marvin J. Ashton*

Zaterdagmiddagbijeenkoms

- 19 Steunverlening aan de functionarissen van de kerk, *President Thomas S. Monson*
- 20 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, *Ted E. Davis*
- 21 Statistisch rapport 1991, *F. Michael Watson*
- 21 'Maar arbeiders zijn er weinig', *Ouderling L. Tom Perry*
- 23 Geduld in tijden van tegenspoed, *Ouderling Angel Abrea*
- 25 Breng uw leven op orde, *Ouderling William R. Bradford*
- 27 Luister alstublieft naar de oproep!, *Ouderling Adney Y. Komatsu*
- 29 De tragische littekens van mishandeling genezen, *Ouderling Richard G. Scott*
- 31 De zustershulpvereniging en de kerk, *Ouderling Dallin H. Oaks*

Priesterschapsbijeenkoms

- 34 'Mijn dienstknecht Joseph', *Ouderling Neal A. Maxwell*
- 36 Wees een man!, *Ouderling Carlos E. Asay*
- 39 Een evangene van de liefde, *Ouderling Vaughn J. Featherstone*
- 41 'Een discipel van Jezus Christus', *Ouderling L. Aldin Porter*
- 43 Leren, doen, zijn, *President Thomas S. Monson*
- 46 'Geloofd in zijn profeten', *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkoms

- 53 Een dankbare houding, *President Thomas S. Monson*
- 56 Een voortreffelijker weg, *President Howard W. Hunter*
- 58 Dankbaar voor Gods goedheid, *Bisschop Robert D. Hales*
- 61 Ons morele milieu, *Ouderling Boyd K. Packer*
- 64 'Een uitverkoren geslacht', *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeenkoms

- 67 De deur van de dood, *Ouderling Russell M. Nelson*
- 69 De zegeningen van offervaardigheid, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 72 Een machtige invloed ten goede, *Presidente Ardeh G. Kapp*
- 73 Je staat niet alleen, *Presidente Janette C. Hales*
- 74 Zijn kruis opnemen, *Ouderling Han in Sang*
- 75 Geloof en goede werken, *Ouderling Stephen D. Nadauld*
- 77 Wat doet u voor de Christus?, *Ouderling Sam K. Shimabukuro*
- 79 Het goede nastreven, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 84 Onze grote zending, *President Gordon B. Hinckley*

De ZHV-conferentie ter viering van het 150-jarig bestaan 14 maart 1992

- 82 'De liefde vergaet nimmermeer', *Presidente Elaine L. Jack*
 - 84 De opdracht van de zustershulpvereniging, *Aileen H. Clyde*
 - 85 Een wereldomvattende zusterschap
 - 87 Speeksel, slijk en *gigatsuku*, *Chieko Okazaki*
 - 88 Een wereld van ervaring
 - 89 Kijk omhoog en ga door, *Presidente Elaine L. Jack*
 - 91 De geest van de zustershulpvereniging, *President Thomas S. Monson*
-
- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de algemene aprilconferentie voor de kinderen

- 94 Ze hebben ook tot ons gesproken

- 95 Kerknieuws

De foto's van de conferentie zijn genomen door Jed A. Clark, Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Melanie Shumway en Mat Reier.

Muziek tijdens de algemene conferentie: De muziek van de conferentie werd verzorgd door het Mormon Youth Chorus o.l.v. Robert C. Bowden met Bonnie L. Goodliffe en Linda S. Margetts aan het orgel (zaterdagmorgen); een ZHV-koor uit de Regio Brigham City (Utah) o.l.v. Evelyn M. Harris met Clay Christiansen (zaterdagmiddag); een koor van Aäronisch-priesterschapsdragers uit de Regio Orem (Utah) o.l.v. Stanley Zenk met John Longhurst aan het orgel (zaterdagavond); en het Mormons Tabernakelkoor o.l.v. Jerold D. Ottley en Donald H. Ripplinger met Richard Elliot (zondagmorgen) en John Longhurst (zondagmiddag) aan het orgel. De muziek van de ZHV-conferentie ter viering van het 150-jarig bestaan werd verzorgd door een gecombineerd vrouwenkoor o.l.v. Rebecca S. Wilberg met Bonnie L. Goodliffe en Linda S. Margetts aan het orgel, en een Polyneesisch koor o.l.v. Tearo Matagi met Ramona Tufuga aan het orgel.

Herinneringen aan gisteren, raadgevingen voor vandaag

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'President Benson heeft twee leden van de zustershulpvereniging uitgekozen aan wie hij zijn persoonlijke hulde wil brengen: zijn moeder en zijn echtgenote, Flora.'

Hoe graag zou onze geliefde profet en president, Ezra Taft Benson, vandaag op deze kansel willen staan en deze prachtige conferentie van de kerk openen. President Benson, wij hebben u lief, wij bidden voor u en verlangen ernaar uw geïnspireerde leiding te volgen.

Ik bid dat de Heer mij vanmorgen zal helpen om de boodschap van president Benson aan u over te brengen. Ik zal trachten zijn gedachten en raadgevingen in zijn eigen woorden weer te geven.

Dit jaar gedenken wij het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging. De vrouwen van de kerk verheugen zich over al hetgeen hun organisatie in het verleden tot stand heeft gebracht en zetten zich in om de uitdagingen van deze tijd met geloof en vooruitziendheid het hoofd te bieden en plannen te maken voor de toekomst.

President Benson heeft twee leden van de zustershulpvereniging uitgekozen aan wie hij zijn persoonlijke hulde wil brengen. Hij heeft gezegd: 'Ik wil dankbaar hulde brengen aan twee uitverkoren vrouwen die mijn

leven hebben beïnvloed: mijn moeder en mijn lieve echtgenote en eeuwige partner. Ik dank God voor hun medeleven en liefde, eigenschappen zo eigen aan de vrouw, waarmee zij mijn leven en het leven van hun nakomelingen tot zegen zijn geweest' (Ezra Taft Benson, toespraak ter gelegenheid van de inhuldiging van het Nauvoo-monument, 'To the Elect Women of the Kingdom of God', 20 juni 1978).

Terugdenkend aan zijn jeugd, vertelt president Benson: 'Mijn moeder was ZHV-presidente van onze wijk, een kleine maar sterke plattelandswijk. Ik herinner me nog hoe belangrijk vader deze roeping achtte.

'Ik was het oudste kind en kreeg daarom van vader de verantwoordelijkheid om het paard in te spannen en de wagen klaar te maken voor moeders wekelijkse ZHV-vergadering. (..)

'Aanvankelijk was ik niet groot genoeg om het gareel om te gespen of het paard het hoofdstel aan te doen zonder op het hek te klauteren of op een kist te gaan staan.

'Vervolgens moest ik een kleine twintig kilo tarwe uit onze graanschuur halen en achter in de wagen leggen. In die tijd waren de ZHV-zusters bezig met het aanleggen van een tarwevoorraad voor een tijd van nood. (..)

'Wanneer moeder werd gevraagd de zieken van onze wijk te bezoeken of moeders met jonge baby's te helpen, ging zij altijd met paard en wagen, waarvan de wielen een spoor achterlieten op de weg, nog lang nadat de wagen uit het zicht was verdwenen. Ook moeders invloed is merkbaar gebleven in mijn leven en in de ontelbare levens die zij met haar liefdevol dienstbetoon en voorbeeld heeft gezegend' (ibid.).

Het is opvallend dat Ezra Benson, de jongen die zijn moeder en de zustershulpvereniging hielp met het opspaan van tarwe voor tijden van hongersnood, de apostel Ezra Benson is die, jaren later, zorgde voor een

grootschalige verdeling van tarwe en andere onmisbare zaken onder de hongerende in Europa na de Tweede Wereldoorlog.

Over zijn echtgenote, Flora, heeft president Benson gezegd: 'Ik heb respect voor mijn dierbare echtgenote en ben haar zeer erkentelijk. (..) Haar liefhebbende toewijding, inspiratie, geloof en trouwe steun hebben bijgedragen tot al hetgeen wij in dit leven hebben bereikt' (ibid.).

Met het voorbeeld van zijn eigen moeder en dat van zijn geliefde en trouwe echtgenote, Flora, voor ogen, geeft president Benson de volgende tien adviezen aan moeders bij het opvoeden van hun geliefde kinderen:

1. Neem de tijd om bij uw kinderen te zijn op de belangrijke momenten in hun leven, of zij nu zes of zestien zijn.

2. Neem de tijd om een ware vriendin voor uw kinderen te zijn.

Het was op zaterdagavond zulk zacht weer dat de broeders in de priesterschapsbijeenkomst hun jasje konden uitdoen.

3. Neem de tijd om uw kinderen voor te lezen. Denk aan wat een dichter heeft geschreven:

*Je hebt misschien weelde en rijkdom:
Kistjes vol juwelen en koffers met goud.
Rijker dan ik kun je echter nooit zijn –
Ik had een moeder die mij wilde voorlezen.*

4. Neem de tijd om samen met uw kinderen te bidden.

5. Neem de tijd om wekelijks een opbouwende gezinsavond te houden. Maak dit tot een ware gezinstraditie.

6. Neem de tijd om zoveel mogelijk samen van de dagelijkse maaltijden te genieten.

7. Neem de tijd om dagelijks als gezin in de Schriften te lezen.

8. Neem de tijd om dingen samen te doen, als gezin.

9. Neem de tijd om uw kinderen te onderwijzen.

10. Neem de tijd om uw kinderen oprecht lief te hebben. De onvoorwaardelijke liefde van een moeder benadert de liefde van Christus (Ezra Taft Benson, brochure *To the Mothers in Zion*, 1987, blz. 8-12; zie ook Ezra Taft Benson, *Come, Listen to a Prophet's Voice*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1990, blz. 32-36).

Hoewel president Benson zich met deze raadgevingen vooral tot moeders richt, weet ik zeker dat hij ook van ons, mannen en vaders die het heilige priesterschap dragen, verwacht dat wij, samen met iedere zoon en dochter, ons deel zullen doen om ze in praktijk te brengen en hun goddelijke doelstellingen te verwezenlijken.

President Benson besluit tenslotte met deze raad:

'Broeders en zusters, stel u als gezin tot doel om eenmaal samen te zijn in het celestiale koninkrijk. Streef ernaar van uw thuis een beetje hemel op aarde te maken opdat u, wanneer dit leven voorbij is, zult kunnen zeggen:

*Allen zijn wij hier bij elkaar:
Vader, moeder, zus, broer,
Allen die elkaar liefhebben.*

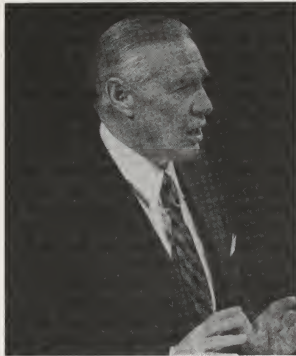
*Iedere stoel is gevuld –
Wij zijn allen thuis . . . Wij zijn allen hier.'*
(*Ensign*, november 1981, blz. 107).

God zegene u, president Benson, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geestelijke genezing

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Wij vinden soelaas in Christus door middel van de Trooster, en Hij nodigt ons uit: ‘Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.’’’

Nederig sta ik hier vandaag op deze kansel om u te spreken over een doeltreffend middel tegen harte- pijn, teleurstelling, kwelling, angst en wan- hoop. De psalmist heeft gezegd: ‘Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden’ (Psalmen 147:3). De genezing is een goddelijk wonder; de wonden zijn het lot van alle mensen. Shakespeare heeft gezegd: ‘Wie nooit het schrijven voelde, spot met wonden’ (in: *Romeo en Julia*, tweede bedrijf, tweede toneel). Niemand lijkt te ontsnappen aan de problemen, uitdagingen en teleurstellingen van deze wereld.

In de overbelaste maatschappij van tegenwoordig lijken enkele genezende krachten die onze ouders genoten, niet meer werkzaam te zijn in ons leven. Wij slagen er steeds minder in stress te verlichten door handenarbeid te verrichten of op het land te werken. De toenemende druk, de verscheidenheid aan stemmen, de verleidelijke verkooppraatjes, het doordringende lawaai en de verwikkelingen in vele persoonlijke relaties, kunnen onze ziel de vrede ontnemen die wij nodig hebben om te functioneren en te overleven. Ons gejaagd tegen de tijd verstoort onze innerlijke vrede. De druk om te wedijveren en te overleven is groot. Onze

begeerte naar persoonlijk bezit lijkt onverzadigbaar. De steeds toenemende krachten die zowel het individu als het gezin vernietigen, voeren tot veel verdriet en hartzeer.

Eén reden voor de verziekte geestelijke toestand van onze maatschappij, is dat zovelen niet weten of niet geven om wat moreel goed of verkeerd is. Zoveel wordt goedgepraat als het gaat om eigenbelang en het verwerven van geld en goederen. Personen en instellingen die de afgelopen tijd de moed hebben gehad hun stem te laten horen en op te komen tegen overspel, oneerlijkheid, geweld, gokken en andere zondige praktijken, worden vaak voor schut gezet. Veel dingen zijn ronduit verkeerd, of ze nu onwettig zijn of niet. Zij die het kwade in de wereld blijven navolgen, kunnen geen deel hebben aan de ‘vrede Gods, die alle verstand te boven gaat’ (Filippenzen 4:7).

Op een of andere manier moeten wij de genezende invloed zien te vinden die de ziel vertroost. Waar is die balsem? Waar is de compenserende verlichting die wij zo dringend nodig hebben om de spanningen van de wereld te kunnen overleven? Die vertroosting kunnen we vinden wanneer wij ons steeds meer in verbinding stellen met de Geest van God. Zo kunnen wij geestelijke genezing vinden.

Een mooi voorbeeld van geestelijke genezing is het verhaal van de pionier Warren M. Johnson, veerman bij Lee’s Ferry (Arizona). Als jongeman trok Warren Johnson in de zomer van 1866 naar het westen om er zijn geluk als goudzoeker te beproeven. Toen hij ernstig ziek werd, lieten zijn metgezellen hem achter onder een boom in de tuin van een gezin in Bountiful. Eén van de dochters vond hem en berichtte dat er een dode man in de tuin lag. Hoewel hij een volslagen vreemdeling was, nam dit gezin hem in hun huis op en verzorgde hem tot hij weer gezond was. Zij verkondigden hem het evangelie en hij werd gedoopt. Uiteindelijk werd hij veerman bij Lee’s Ferry.

In 1891 werd het gezin van Warren Johnson door een grote tragedie getroffen. Binnen korte tijd stierven vier van hun kinderen

aan difterie. Zij werden naast elkaar be- graven. In een brief aan president Wilford Woodruff, gedateerd 29 juli 1891, vertelde Warren het verhaal:

‘Geliefde broeder, (. . .)

‘In mei 1891 kwam er een gezin uit Tuba City bij ons aan. Zij hadden de winter in Richfield (Utah) doorgebracht, (. . .) waar zij enkele vrienden hadden bezocht. Nabij Pan- guitch begroeven zij een kind. (. . .) zij nam niet de moeite hun wagen of zichzelf te ontsmetten, noch de kleren van het overle- den kind te wassen. Zo kwamen zij bij ons huis aan, brachten de nacht bij ons door en kwamen aldus in contact met mijn kleine kinderen. (. . .)

‘Wij wisten niets af van de aard van de ziekte, maar vertrouwden op God. Wij had- den hier immers een zeer zware zending te vervullen en hadden steeds ons usterste best gedaan om het woord van wijsheid te ge- hoorzamen en andere godsdienstige plic- ten zoals tiendebetaling, gezinsgebed enz. na te komen, opdat onze kinderen gespaard zouden blijven. Maar, helaas, vier en een halve dag later verstikte onze oudste zoon in mijn armen. Twee andere kinderen werden eveneens door de ziekte getroffen en wij vasten en baden zoveel als onze dagelijkse taken toelieten. Wij vastten vierentwintig uur en ik heb zelfs eens veertig uur gevast. Tevergeefs echter, want mijn beide meisjes stierven. Een week na hun dood werd mijn vijftienjarige dochter Melinda ziek. Wij deden alles wat wij konden voor haar, maar al snel onderging zij hetzelfde lot als de ande- ren. (. . .) Drie van mijn lieve meisjes en één jongen werden ons ontnomen en nog is het niet afgelopen. De ziekte heeft nu mijn oudste dochter van negentien getroffen en wij vasten en bidden vandaag voor haar. (. . .) Oefen uw geloof en bid voor ons, alstu- bliet. Wat hebben wij verkeerd gedaan dat de Heer ons heeft verlaten, en wat kunnen wij doen om ons zinnig terug te winnen?’

‘Uw broeder in het evangelie,

‘Warren M. Johnson’ (P. T. Riely, ‘Warren Marshall Johnson, Forgotten Saint,’ *Utah Historical Quarterly*, winter 1971, blz. 19; ge- moderniseerd).

In een volgende brief aan zijn vriend War- ren Foote, gedateerd 16 augustus 1891, ge- tuigde broeder Johnson dat hij gemoedsrust had gevonden:

‘Ik kan u echter verzekeren dat dit de zwaarste beproeving van mijn leven is, maar het is steeds mijn grote doel geweest de ee- wigse zaligheid te verwerven en (. . .) met de hulp van onze Hemelse Vader zou ik vast- houden aan de ijzeren roede, welke moeilij- ke tijden er ook mochten komen. Mijn plic- ten kom ik nog steeds trouw na en ik hoop oprecht dat mijn broeders hun geloof zullen oefenen en voor mij zullen bidden, zodat ik in staat zal zijn de zegeningen te ontvangen

die u, met gezag bekleed, (. . .) over mij hebt uitgesproken' (Ibid.).

In het zevende geloofsartikel staat dat wij, naast andere geestelijke gaven, in de gave van gezondmaking geloven. Voor mij houdt deze gave zowel lichamelijke als geestelijke gezondmaking in. De Geest brengt vrede in ons hart. Deze geestelijke vertroosting vinden wij door de rijke geestelijke gaven af te smeken die zo overvloedig in de huidige kerk aanwezig zijn. Deze gaven treden in werking wanneer een getuigenis oprecht en nederig wordt gebruikt of ook wanneer de zieken met gewijde olie worden gezalfd. Christus is de grote Heelmeester die uit de doden is opgestaan met 'gezening onder Zijn vleugelen' (2 Nephi 25:13), terwijl de gezening door toedoen van de Trooster plaatsvindt.

De Heer heeft ons vele manieren gegeven waarop wij deze gezenende invloed kunnen ontvangen. Ik ben dankbaar dat de Heer het tempelwerk op aarde heeft hersteld. Het vormt een belangrijk onderdeel van het werk van de verlossing van zowel de levenden als de doden. Onze tempels bieden ons een heilig toevluchtsoord waar wij vele van onze wereldse zorgen ter zijde kunnen leggen. De tempel is een plaats van vrede en rust. In deze heiligdommen 'geneest [de Here] de verbroken en van hart, en verbindt hun woorden' (Psalmen 147:3).

Het lezen en bestuderen van de Schriften kan ons veel troost bieden. President Marion G. Romney heeft gezegd:

'Ik ben er zeker van dat wanneer de ouders in onze gezinnen regelmatig en onder gebed in het Boek van Mormon lezen, zowel individueel als samen met hun kinderen, de geest van dit prachtige boek onze woning en allen die daar verblijven zal doordringen. De geest van eerbied zal toenemen, wederzijds respect en aandacht voor elkaar zullen groeien. De geest van twisten zal ons huis verlaten. De ouders zullen hun kinderen met grotere liefde en wijsheid bijstaan. De kinderen zullen ontvankelijker zijn voor en beter luisteren naar de raadgevingen van hun ouders. Rechtschapenheid zal toenemen. Geeloof, hoop en naastenliefde – de reine liefde van Christus – zullen overvloedig in onze woning en ons leven aanwezig zijn, en ons vrede, vreugde en geluk brengen' (aprilconferentie 1960, blz. 112-13).

Tijdens mijn jeugd was het belang wat betreft de gezondheid het woord van wijsheid met de onthouding van tabak, alcoholische dranken, thee en koffie, niet zo wetenschappelijk gestaaft als nu. Het geestelijk belang ervan is echter reeds lang bevestigd. Het woord van wijsheid belooft dat zij die deze raad nakomen en de geboden onderhouden, 'gezondheid in hun navel en merg in hun beenderen' (LV 89:18) zullen ontvangen.

Merg is altijd al een symbool geweest van een krachtig en gezond leven. Maar in deze tijd van beenmergtransplantaties die iemands leven kunnen redden, krijgt de uitdrukking 'merg in hun beenderen' als geestelijk verbond een extra betekenis. De beloften aan hen die zich aan het woord van wijsheid houden, gaan verder. Zij die deze wet in acht nemen, zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

'En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

'En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden' (verzen 19-21).

Indien wij gespaard willen blijven, moeten wij ons stellig sterken tegen de vele vernietigende krachten die in de huidige wereld werkzaam zijn.

Voor velen van ons, echter, vindt de geestelijke gezondmaking niet plaats voor de ogen van de hele wereld, maar wel in onze eigen avondmaalsdienst. Het is troostrijk om te aanbidden, van het avondmaal te nemen en in alle nederigheid te worden onderwezen, samen met onze buren en goede vrienden die de Heer liefhebben en ernstig strijd in geboden te onderhouden. Onze bisschop duidt enkele personen aan om een evangelie-onderrwerp of -beginsel te behandelen. Zij spreken altijd door de macht van de Heilige Geest en stellen hun hart open opdat de toehoorders de pels daarin mogen aanschouwen. De boodschappen worden in een geest van nederig getuigenis en liefdevolle raad gegeven. Wij, de toehoorders, begrijpen wat ons wordt geleerd dankzij de geest der waarheid en toetsen de getuigenissen die eraan worden toegevoegd.

Onze avondmaalsdiensten dienen eerbiedig en versterkend te zijn en hen die eraan

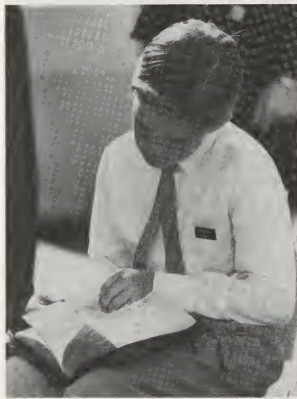
deelnemen weer geestelijk gezond te maken. Een deel van dit gezengingsproces treedt in werking wanneer wij aanbidden met muziek en gezang. Het zingen van onze mooie, devote lofzangen voedt onze ziel. Wij worden één van hart en één van geest wanneer wij de Heer prijzen met ons gezang. Wanneer wij samen met onze broeders en zusters de Heer loven met een lied, zijn wij vervuld met eerbied en voelen wij ons geestelijk één.

Geestelijke gezondmaking bereiken wij ook door het geven van en luisteren naar nederige getuigenissen. Een getuigenis gegeven in een geest van berouw, dankbaarheid voor Gods gaven en overgave aan Gods leiding, is een krachtige remedie om de smart en kommer van ons hart te verlichten.

Ik betwijfel of oprechte leden van deze kerk volledige geestelijke gezondmaking kunnen bereiken zonder in overeenstemming met het fundament van de kerk te leven, welk fundament is, volgens de apostel Paulus: 'de apostelen en profeten' (Efeziërs 2:20). Dit is misschien niet zo in trek wanneer wij bedenken hoe de wereld voortdurend de profeten en hun woorden heeft verworpen. Niettemin zijn zij de spreekbuizen van God op aarde die geroepen zijn om het huidige werk te leiden en te bestemmen. Het is tevens van het aller grootste belang dat wij onze bisschop, ringpresident en andere leiders steunen.

Recente informatie lijkt te bevestigen dat het geestelijke gezengingsproces wordt voltooid wanneer wij onszelf vergeten. Uit menig verhaal blijkt dat zij die in gevangenschap en in concentratiekampen bezorgd waren om hun medegevangenen en bereid waren hun eigen voedsel weg te geven, de beste overlevingskansen hadden. Dr. Viktor Frankl heeft gezegd: 'Wij die in de concentratiekampen hebben geleefd, herinneren ons de mannen die van barak naar barak gingen om anderen te troosten en hun laatste stukje brood weg te geven. Zij waren misschien weinig in aantal, maar zij leverden voldoende bewijs dat men een man alles kan ontnemen behalve één ding: de laatste vrijheid van de mens, namelijk zijn eigen houding te kiezen in welke omstandigheden ook, [en] zijn eigen levenswijze te bepalen' (*Man's Search for Meaning*, New York: Simon and Schuster, 1963, blz. 104). De Heiland van de wereld zei het zeer eenvoudig: 'Ieder, die [zijn leven] verliezen zal, die zal het vernieuwen' (Lucas 17:33).

Van alles wat we kunnen doen om soelaas te vinden, biedt gebed wellicht de meeste vertroosting. Ons wordt geleerd tot de Vader te bidden in de naam van zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, door de macht van de Heilige Geest. Alleen al het bidden tot God geeft ons ziel rust, ook al geeft God, in zijn wijsheid, ons misschien niet wat we vragen.

President Harold B. Lee leerde ons dat al onze gebeden worden verhoord, maar dat de Heer soms nee zegt. De profeet Joseph Smith leerde dat de 'beste manier om waarheid en wijsheid te verkrijgen' is: 'in gebed tot God te gaan' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 171). Gebed speelt een grote rol in het genezingsproces.

Wonden toegebracht door anderen genezen door de 'kunst van het helen'. President Joseph F. Smith heeft gezegd: 'Maar het helen van een wond is een kunst, die men niet alleen door oefening verkrijgt, maar door de tedere liefde die het gevolg is van genegenheid in het algemeen en een hartelijke belangstelling in het geluk van anderen' (*Evangelieleer*, blz. 261).

Wij kunnen allemaal hopen op genezing door bekering en gehoorzaamheid. De profeet Jesaja heeft bevestigd dat 'al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw' (Jesaja 1:18). De profeet Joseph Smith heeft verklaard: 'De geest is nooit te oud om zich tot God te wenden. Allen bevinden zich binnen het bereik van de vergevende genade' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 172).

Nadat wij ons volledig hebben bekeerd, is de formule verder zeer eenvoudig. De Heer heeft ze ons gegeven in de volgende woorden: 'Wilt gij nu niet tot Mij wederkeren, en u van uw zonden bekeren en tot inkeer worden gebracht, opdat Ik u moge genezen?' (3 Nephi 9:13.) Wanneer wij dat doen, geeft Hij ons de belofte dat Hij 'de verbrokenen van hart [geneest] en hun wonden [verbint]' (Psalmen 147:3).

Wij vinden soelaas in Christus door middel van de Trooster, en Hij nodigt ons uit: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matteüs 11:28). De apostel Petrus verwoordt het als volgt: 'Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u' (1 Petrus 5:7). Wanneer wij dat doen, worden wij gezond gemaakt, net zoals de Heer beloofde door de profeet Jeremia toen Hij zei: 'Ik verander hun rouw in vreugde. Ik troost en verblijd hen na hun smart. (...) Ik werk de vermoede die, elke versmachtende ziel verzadig ik' (Jeremia 31:13, 25).

In de celestiale heerlijkheid, zo wordt ons gezegd, 'zal [Hij] alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn' (Openbaring 21:4). Dan zullen hartepijn, teleurstelling, kwelling, smart en wanhoop door geloof en hoop worden vervangen en zal de Heer ons kracht geven zodat, zoals Alma zegt, 'het lijdend, dat [wij] zouden doorstaan, van welke aard ook, door [onze] vreugde in Christus zou worden overtroffen' (Alma 31:38). Hiervan getuig ik tot u, in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

De koninklijke wet

Ouderling Marion D. Hanks

van het Presidium der Zeventig

'Helpen, geven en opofferen zijn even vanzelfsprekend als groeien en ademen, of zouden dat tenminste moeten zijn.'

In het vierde hoofdstuk van het boek Alma staat een regel die mij lief is en die ik in alle nederigheid hoop waardig te zijn: 'De Geest des Heren verliet hem niet' (zie Alma 4:15).

Slechts enkele meters verwijderd van deze prachtige tabernakel waarin de heiligen sedert 1860 hun conferenties houden, bevindt zich een bezoekerscentrum. In dit bezoekerscentrum staat het Christusbeeld van Thorvaldsen, dat van buiten door een groot raam kan worden bewonderd, een replica van het origineel dat zich in Kopenhagen bevindt en over de hele wereld bekend staat als een klassieke voorstelling van de Heer Jezus Christus. Onderaan dit beeld staan de Deense woorden: *Kommer til Mig*, 'Kom tot Mij.'

Deze uitnodiging vormt de kern van de zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. 'Wij verlangen in te gaan op de uitnodiging 'ik zou willen, dat gij tot Christus, de Heilige Israëls, kwaamt, en dat gij Zijn zaligheid en de macht van Zijn verlossing deelachtig werdt' (Omni 1:26). Ook anderen moeten wij helpen deze uitnodiging aan te nemen. Wij weten dat Christus 'de weg en de waarheid en het leven [is]; niemand komt tot de Vader dan door [Hem]' (Johannes 14:6).

Ik getuig dat Jezus Christus de Zoon van God is, de Eniggeborene in het vlees, de

Goede Herder, ons Voorbeeld; dat Hij onze Voorspraak bij de Vader is, onze Verlosser en onze Heiland.

Net zoals Johannes eertijds, getuigen wij dat 'de Vader de Zoon gezonden heeft als Heiland der wereld' (1 Johannes 4:14).

Zijn leven was een prachtige samenvoeging van woord en daad. De Heiland onderwees leringen om tot geestelijke vervolmaking te komen, en zijn eigen toepassing ervan was volmaakt. Hij kon met gezag verklaren dat Hij het Licht en Voorbeeld was dat de mensheid diende te volgen: 'Ik heb u een voorbeeld gegeven. (...) Ik ben het Licht, dat gij omhoog moet houden – wat gij Mij hebt zien doen' (3 Nephi 18:16,24).

Hetgeen Hij deed, lezen wij in een prachtig vers in het boek Matteüs: 'En Hij trok rond in geheel Galilea en leerde (...) en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte (...) (Matteüs 4:23). In Matteüs lezen wij ook dat Jezus, toen het einde van zijn aardse bediening naderde, zijn discipelen de gelijkenis voorbeeld van de schapen en de geiten, die het laatste oordeel voorstelt. Jezus identificeert daarin duidelijk diegenen die 'het eeuwige leven' zullen beërven en de anderen die 'zullen heengaan naar de eeuwige straf' (Matteüs 25:46). Het belangrijkste onderscheid was dat zij samen met Hem het Koninkrijk zouden beërven de gewoonte van hulpvaardigheid hadden ontwikkeld, met vreugde hadden gegeven en met liefde hadden gediend – zij hadden gehoor gegeven aan de noden van de hongerigen, de dorstigen, de daklozen, de naakten, de zieken en de gevangenen. Zijn troostrijke woorden tot hen zijn welbekend: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40). Daarentegen sprak Hij tot hen die tot 'eeuwige straf' waren gedoemd, de volgende droevige woorden: 'In zoverre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan' (Matteüs 25:45).

De Heiland wees er dus duidelijk op dat onzelfzuchtig dienstbetoon een onontbeerlijk element van christelijk gedrag en van zaligheid is. Helpen, geven en opofferen zijn even vanzelfsprekend als groeien en ade-

men, of zouden dat tenminste moeten zijn. Onlangs las ik een belangrijke uitspraak hieromtrent van president Clark, 55 jaar geleden vanaf deze kansel:

'De Heiland kwam op aarde met twee grote zendingen; enerzijds moest Hij zijn opdracht als de Messias, het zoenoffer voor de val, en de vervulling van de wet volbrengen; anderzijds had Hij tot taak het lijden van zijn broeders en zusters in het vlees te verlichten (. . .). Ook allen die na Hem kwamen en zullen komen in zijn kerk, dienen deze twee grootse opdrachten voort te zetten – het lijden van de mensheid verzachten en de geestelijke waarheden verkondigen die ons kunnen terugvoeren in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader' (President J. Reuben Clark jr., aprilconferentie 1937, blz. 22).

Het allerbelangrijkst voor ons is het goddelijk messiaschap van Jezus Christus. Het is het uitgangspunt van de beschouwingen tijdens deze conferentie, van onze godsdienst, van ons leven. In het Boek van Mormon staat zeer duidelijk dat 'gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen' (Helaman 5:12).

Jezus leerde dat wijzelf verantwoordelijk zijn voor het al dan niet bereiken van onze hoogste eeuwige mogelijkheden. Het zoenoffer was een gratis geschenk aan ons, maar wij moeten dat geschenk aanvaarden op de wijze die Hij ons heeft voorgeschreven en getoond. In Marcus lezen wij dat 'Jezus Nazaret in Galilea verliet en Zich door Johannes in de Jordaan liet dopen' (Marcus 1:9). De heilige verordening werd bevestigd door de Geest, en de Vader sprak vanuit de hemel en zei: 'Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb' (Matteüs 3:17). Bij het begin van zijn bediening in het openbaar 'begon Jezus te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen' (Matteüs 4:17). Tot de farizeeër Nikodemus zei Hij:

'Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan' (Johannes 3:5; zie verzen 1-9).

Uit de Schriften blijkt duidelijk dat het evangelie van Christus veel meer inhoudt dan gewoonlijk wordt aangenomen. Petrus en de andere apostelen begrepen deze waarheden zeer goed. Allen die aanwezig waren op de pinksterdag, werden diep in hun hart getroffen door de Geest en door het krachtige getuigenis van Petrus, en zij vroegen: 'Wat moeten wij doen, mannen broeders?' (Handelingen 2:37). Het antwoord van Petrus was klaar en duidelijk: 'Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen' (Handelingen 2:38).

In de uitspraak van president Clark die ik zoëven heb aangehaald, wordt gesproken over de tweede belangrijke zending van Christus, namelijk het verlichten van de pijn en smarten van de mensen. De Meester heeft er herhaaldelijk op gewezen dat dit element van zijn boodschap even belangrijk is als de andere en dat wij het zeer zeker in acht moeten nemen, willen wij het eeuwige leven beërven. Uit de bergrede en uit al Christus' leringen blijkt duidelijk dat Hij en Onze Vader bezorgd zijn om het soort mensen dat wij zijn! De bergrede eindigt, zoals u zich herinnert, met de gelijkenis van een huis gebouwd op een rots, en een ander gebouwd op zand. (Zie Matteüs 7:24-27.)

Jezus verwees herhaaldelijk naar de oude wet volgens welke men toen leefde, en bracht die leringen dan in verband met de hogere en heiligere wet van de liefde, die Hij Gods kinderen wilde bijbrengen. Hij was niet tevreden met de oude opvattingen en handelwijzen. Hij wilde dat zij die het zout der aarde, het licht der wereld waren, boven de oude wet uitstegen, naar edelere hoogten: 'Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is, (. . .) Maar Ik zeg u' (Matteüs 5:21,22). Hij leerde hun: 'Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan' (Matteüs 5:20).

Toen kwam de direkte vraag: 'Waarin doet gij meer dan het gewone?' (Matteüs 5:47.)

Zijn leringen tonen ons welk soort mensen wij dienen te zijn, niet alleen in onze verhouding tot God maar ook in onze omgang met ons gezin, met anderen en met onszelf.

Christus gaf aan waar onze belangrijkste verantwoordelijkheid ligt, toen Hij de twist-zieke vraagsteller antwoordde die Hem vroeg: 'Wat is het grote gebod in de wet?' (Matteüs 22:36). Jezus zei dat God liefhebben met hart, ziel en verstand 'het grote en eerste gebod' is (Matteüs 22:38), en dat naastenliefde het twee gebod, daaraan gelijk, was. Hij vroeg hier nog aan toe: 'Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten' (Matteüs 22:40).

De apostel Jakobus noemde het tweede grote gebod de 'koninklijke wet' (Jakobus 2:8), en Paulus zei tot de Galaten: 'De gehele wet is in één woord vervuld, in dit: gij zult u naasten liefhebben als uzelf' (Galaten 5:14).

De gelijkenis van de barmhartige Samaritaan geeft het antwoord op de vraag van de wetgeleerde 'En wie is mijn naaste?' (Lucas 10:29). De Samaritaan was de enige van de drie voorbijgangers die hulp bood en wel omwille van het soort mens dat hij was. Hij had de gewoonte van hulpvaardigheid door aanhoudende ervaring aangekweekt, door te leren noden en behoeften te onderkennen en hulp te bieden waar nodig.

In de moeilijke tijden waarin wij nu leven, zien wij om ons heen nog steeds daden van opmerkelijke menslievendheid. Wij zien hoe in iedere wijk en gemeente van de kerk liefdevol dienstbetoon wordt verricht door de ZHV-zusters, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk, de priesterschapsquorums, de huisonderwijzers en huisbezoeksters, en de scouts. Wij zien hoe, over de ganse wereld, iedere zendeling zich inzet voor plaatselijke dienstverlening, voor christelijke hulp. Wij zien hoe hard onze jonge vertegenwoordigers in de vluchtelingenkampen werken. De kerk zelf heeft op grote schaal hulp geboden in tijden van nood, zowel plaatselijk als op nationaal en internationaal vlak. Als christen, individueel en in gezinsverband streven wij ernaar de opdrachten die God ons geeft, te begrijpen en te dragen, en trachten wij 'in oprechtheid voor God [te wandelen], elkander mededelende (. . .) noden en behoeften (. . .)' (Mosiah 18:29).

Kort voor zijn dood schreef Joseph Smith deze woorden: '[Wij moeten] de hongerigen voeden, de naakten kleden, de weduwen bijstaan, de tranen van de wees drogen, de bedroefden troosten, waar wij ze ook vinden, of dit nu in onze kerk is, of in een andere, of in geen enkele kerk' (*Times and Seasons*, 16 maart 1842, blz. 732).

Onlangs hadden wij nogmaals de eer een edel, rustig man uit Mali (West-Afrika) bij ons thuis te gast te hebben. Hij is ouderling

van de kerk en heeft zijn volk geleerd putten te graven en het water ervan te gebruiken in tuinen die nu verse groenten en granen voortbrengen, daar waar het land vroeger nauwelijks wat gierst opbracht. Er zijn ook programma's opgesteld om de bevolking te leren lezen en schrijven en hun meer over gezondheid bij te brengen.

Ik heb nog veel andere en bijzondere voorbeelden van de kracht van de zending van Christus gezien. Ik zal er nog één of twee aanhalen. Enkele jaren geleden had ik het voorrecht een kapel in te wijden die door de kerk was gebouwd in de melataenskolonie Kalaupapa op het Hawaiaans eiland Molokai. Het was een ontroerende en onvergetelijke ervaring.

Het meest aangrijpende was wel het muzikale nummer uitgevoerd door het koor. Bijna alle leden van de gemeente maakten er deel van uit. Velen moesten door anderen worden geholpen om naar voren te komen in dit kleine maar mooie gebouw. Zij stelden zich in koorvorm op, waarbij sommigen letterlijk tegen anderen moesten aanleunen om overeind te kunnen blijven. Het was een onvergetelijk gezicht. Velen waren blind en velen kreupel. Zij moesten elkaar metterdaad ondersteunen terwijl zij lofzangen van eer en dankzegging aan God zongen.

Er zijn die dag heel wat tranen gevloeid in Kalaupapa.

Graag wil ik u ook nog het aangrijpende verhaal vertellen van Philip, een elfjarige jongen, leider aan het syndroom van Down, die samen met acht andere kinderen in een zondagsschoolklasje zat.

Op een paasavond bracht de leraar een leeg plastic ei mee voor ieder kind. Vervolgens moesten de kinderen naar buiten gaan en iets in het ei stoppen dat hen herinnerde aan de betekenis van Pasen.

Opgewekt kwamen zij terug binnen. Eén voor één werden de eieren opengemaakt. Allerhande mooie dingen kwamen tevoorschijn: een vlinder, een twijgje, een bloem, een grassprietje. Toen werd het laatste ei, dat van Philip, opengemaakt. Het was leeg!

Sommige van de kinderen begonnen Philip uit te lachen. 'Maar jul', zei hij, 'juf, het graf was toch leeg.' Enkele maanden later stierf Philip. Een krant meldde dat aan het eind van de begrafenis acht kinderen naar voren kwamen en een groot leeg ei op het doodskistje legden. Er was een lint bij met de woorden: 'Het graf was leeg.'

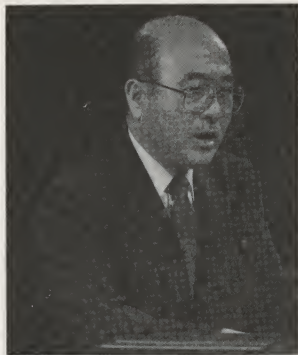
Net zoals Johannes eertijds, getuigen wij dat 'de Vader de Zoon gezonden heeft als Heiland der wereld' (1 Johannes 4:14) en dat het hoofddoel van zijn heilige zending erin bestond ons te leren hoe wij elkaar moeten liefhebben en dienen.

Ik dank God voor de heilige Heiland, voor de barmhartige Christus, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De reine liefde van God

Ouderling Yoshihiko Kikuchi
van de Zeventig

*Wanneer wij 'bidden tot de Vader met alle kracht van ons hart',
kunnen wij 'met deze liefde worden vervuld'.*

Broeders en zusters, tijdens onze zending in Hawaii hebben mijn echtgenote en ik heel wat opbouwende verhalen over de zendingen George Q. Cannon en Joseph F. Smith gehoord en over de prachtige geestelijke ervaringen van andere zendingen (zie George Q. Cannon, *My First Mission*, 2e ed., Salt Lake City: Juvenile Instructor Office, 1882; en Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, Salt Lake City: Deseret News Press, 1938).

Ik voel mij gedrongen u te vertellen over de zendingservaringen van ouderling Joseph F. Smith. Hij werd door de algemene autoriteiten op zending gestuurd toen hij vijftien jaar oud was. Met vijf jaar had hij zijn vader verloren en met veertien zijn moeder. Hij werkte in Manui, en in Kohala op het Grote Eiland. Vervolgens werd hij, als zestienjarige, overgeplaatst naar het eiland Molokai als presiderende ouderling. Elke dag bezochten zijn collega, ouderling Thomas A. Dowell, en hij de verschillende kleine gemeenten. Zij leerden het evangelie, genaazen de zieken en dreven boze geesten uit. Samen met de heiligen lezen zij in de Schriften en over de prachtige leringen van de Heiland, en vertellen zij opnieuw het verhaal van de herstelling. Vele leden waren onverschillig en ongeïnteresseerd omdat hun leugens over de kerk en de profeet Joseph Smith waren verteld.

De twee collega's reisden van oost naar west op Molokai. Zij hadden weinig te eten en waren dagelijks zowat veertig kilometer onderweg in de hete zon en zonder water. Op zekere dag redde broeder Smiths collega het bijna niet. Zij konden nog met het huis van de heer en mevrouw Myers, een Duits gezin, bereiken. Zij werden er vriendelijk en liefdevol opgevangen en kregen een aantal dagen voedsel en logies. Bovendien voorzag de heer Myers broeder Smith van een sterk rijaard waarmee hij verschillende gemeenten kon bezoeken. De broeders Smith en Dowell werden iedere dag door de Geest geleid. Zij werkten hard, brachten bekeerlingen tot de kerk en slaagden erin veel leden terug te winnen.

Op een keer werd broeder Smith zwaar ziek met hoge koorts. Een priesterschapszegen baatte niet. Hij was de dood nabij. Zijn toestand was herhaaldelijk zeer kritiek. Drie maanden lang werd hij liefdevol verzorgd door een inlandse broeder en zijn echtgenote. Dit jonge echtpaar deed al het mogelijke om het leven van de jonge zending te redden. Met vaderlijke en moederlijke liefde gaven zij hem het beste wat zij hadden en ze vastten en baden zelfs vele dagen voor hem. De jonge zending vergat nooit een vriendelijke daad en liet nooit een vriend in de steek. Hij heeft deze lieve Hawaiaanse zuster, Ma Manuhii, steeds als zijn eigen Hawaiaanse moeder behandeld en geëerd.

Jaren later bezocht deze jongeman de eilandse opnieuw, ditmaal in het gezelschap van een lid van de Presiderende Bisschop, bisschop Charles W. Nibley, die later lid van het Eerste Presidium werd. Toen zij in de haven van Honolulu aankwamen, werden zij door vele inlandse heiligen begroet. Zij werden overladen met Hawaiaanse bloemenslingers. De jongeman, die nu een oude man was geworden, kreeg er meer dan wie ook. Een Hawaiaans orkest verwelkomde hen met muziek en speelde zelfs mormoonse liederen.

Bisschop Nibley haalt in zijn dagboek één ontroerend voorval aan:

'Het was aanvaardlijk te zien welk een diepe liefde, welk een ontroerende affectie deze mensen voor hem hadden. Te midden van dit alles zag ik hoe men een arme, oude blin-

de vrouw, gebukt onder het gewicht van ongeveer negentig jaar, binnenleide. Zij had wat mooie bananen in haar hand. Het was alles wat zij zich veroorloven kon – haar geschenk. Zij riep, "Iosepa, Iosepa!" [wat betekent: Joseph, Joseph!]. Zodra hij haar zag, liep hij naar haar toe, nam haar in zijn armen, drukte haar tegen zich aan en kuste haar zonder ophouden, en zei: "Mama, Mama, mijn liefste Mama!" De tranen liepen over zijn wangen toen hij zich naar mij omdraaide en zei: "Charley, zij heeft zich over mij ontfermd toen ik jong en ziek was en niemand had om voor mij te zorgen. Zij nam mij op in haar huis en was als een moeder voor mij!"

Bisschop Nibley gaat verder:

"Het was zo aangrijpend, zo ontroerend. Het was prachtig om te zien hoe deze grote, edele ziel zich met deemoed de liefde herinnerde die hem vijftig jaar eerder was gegeven; en hoe de arme, oude ziel liefdevol haar geschenk, enkele bananen – het was alles dat zij had – in de handen van haar geliefde Iosepa legde' (*Life of Joseph F. Smith*, blz. 185-186).

Broeders en zusters, deze Iosepa was president Joseph F. Smith, de zesde president van de kerk. Wat kunnen wij uit dit verhaal leren? Zuster Ma Manuhii wist niet dat deze kleine zestienjarige jongen ooit president van de kerk zou worden. Zij verwachtte niets van hem. Zij hield hem omdat zij deze zending van de Heer liefhad met de reine liefde van God. (Zie Moroni 7:47.) Dit Hawaïaanse echtpaar behandelde de zendingen met eerbied, liefde en zorg als boodschappers van de Heer, omdat zij met de reine liefde van God waren vervuld. Deze diepe eerbied heeft zij tot aan haar dood betoond.

De zendingstijd van broeder Smith was een tijd van groei en ontwikkeling, een tijd waarin de Heer hem voorbereidde op zijn latere roeping. De liefde die hem door deze prachtige Hawaïaanse moeder werd bijgebracht, heeft steeds zijn hart vervuld. "De tranen liepen hem over de wangen (. . .). "Charley, zij heeft zich over mij ontfermd toen ik jong en ziek was en niemand had om voor mij te zorgen!"

Broeders en zusters, dit soort liefde, vriendelijkheid en bezorgdheid moeten – MOETEN – ook wij tonen in ons zendings- en heractiveringswerk. Deze 'liefde Gods' (1 Nephi 11:22, 25) is de geest van zendingswerk, en de geest van heractivering. Deze 'liefde Gods' is de geest van bekering. Deze 'liefde Gods' is de geest van koestering. "Ze [is] boven alles begeerlijk' (1 Nephi 11:22), en 'de meest verblijdende voor de ziel' (1 Nephi 11:23). Broeders en zusters, laten ook wij een edel voorbeeld zijn, net zoals deze liefdevolle Hawaïaanse moeder. Laten wij niet alleen zorgen voor de zendingen maar ook

President Ezra Taft Benson (midden) met zijn beide naadgevers, President Gordon B. Hinckley (links) en president Thomas S. Monson.

samen met hen de liefde Gods overbrengen aan gezinnen waar niet allen lid zijn, aan minder-actieven of aan niet-leden. Huisbezoek en huisonderwijs bieden ons prachtige gelegenheden daarvoor. De mensen zullen getroffen worden door die liefde. Toen Nephi de Heiland zag, riep hij uit: 'Voorzeker, het is de liefde Gods, die zich in het hart der mensen uitstort' (1 Nephi 11:22). Wanneer u en ik, vervuld van deze liefde, met voltijd-zendingen samenwerken en onze krachten bundelen, zullen wij vele bekeerlingen en geheractiveerde leden naar de tempel leiden. Uw voorbeeld zal de zendingen tot lering zijn. Wanneer zij naar hun eigen wijken en gemeenten terugkeren, zullen zij uw voorbeeld nastreven.

Zendingen, jullie moeten deugdzaam, rein en toegewijd zijn. Gehoorzaam en respecteer alle zendingsregels 'nauwkeurig' (Alma 57:21). Bestudeer steeds *ijverig* de Schriften, net zoals Joseph F. Smith. (Zie 1 Nephi 11:25.) Oefen jullie 'buitengewoon grote geloof' en 'twijfel niet' (zie Alma 57:26). Stel jullie 'vertrouwen in God' (Alma 57:27). Bovenal moeten jullie bij jezelf de belangrijkste eigenschap voor een zending aankweken, met name 'naastenliefde (. . .) de reine liefde van Christus' (Moroni 7:47).

Ik getuig tot u dat, zoals Moroni ons heeft beloofd, wanneer wij '[bidden] tot de Vader

met alle kracht van [ons] hart', wij 'met deze liefde [mogen] worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort' (Moroni 7:48; cursivering toegevoegd). Wanneer wij samenwerken – zendingen, leiders en leden – zal de Heer ons zegenen, met zoals Hij Nephi en Lehi, de zonen van Helaman, heeft gezegd.

In het Boek van Mormon lezen wij: 'In ditzelfde jaar kwam de kerk tot zeer grote bloei, zodat er duizenden waren, die zich bij de kerk aansloten en tot bekering werden gedoopt.

'En het werk des Heren bloeide, zodat vele zielen, ja tienduizenden, door de doop tot de kerk van God toetraden.

'Aldus zien wij dat de Here barmhartig is jegens allen, die in oprechtheid hun harten zijn heilige naam willen aanroepen.

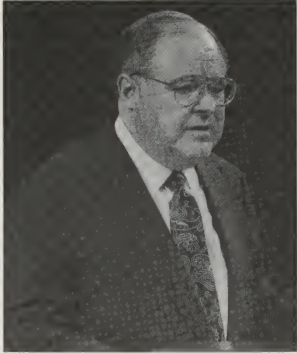
'Ja, aldus zien wij, dat de poort des hemels open is voor allen, namelijk voor hen, die in de naam van Jezus Christus, de Zoon van God, willen geloven' (Helaman 3:24, 26-28; cursivering toegevoegd).

Broeders en zusters, ik getuig nederig tot u dat God leeft. Jezus is de Christus. Hij heeft ons lief. Wanneer wij zijn liefde navolgen, zullen wij fijne broeders en zusters tot zijn kudden terugbrengen. Dit is zijn kerk. President Christus is zijn profeet. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Voed de kudde van Christus

Ouderling Alexander B. Morrison
van de Zeventig

‘Getrouwe dienstknechten voeden anderen door zich op het individu te richten. God houdt van ieder van ons.’

Een tragisch aspect van de Nephitische samenleving was dat zij er nooit in slaagde haar geestelijke kracht te behouden door voortdurende geestelijke voeding. Wanneer hun kracht afnam, waren de gevolgen van die geestelijke ondervoeding al snel voelbaar. In het boek Mosiah lezen wij dat er tijdens een bepaalde periode van relatieve geestelijke kracht, ‘wederom grote vrede in het land begon te heersen; (. . .)

‘En de Here bezocht hen en gaf hun voorspoed’ (zie Mosiah 27:6-7).

Maar slechts enkele jaren later was de kerk vol ongerechtigheid. In Alma hoofdstuk 4 lezen wij:

‘En aldus ontstonden er in dit aichtse jaar van de regering der Rechters grote onmenigheden onder het volk der kerk; er was afgunst en strijd en kwaadaardigheid en vervolging en hoogmoed, die zelfs de hoogmoed overtrof van hen, die niet tot de kerk van God behoorden.

(. . .) en de goddeloosheid der kerk was een groot struikelblok voor hen, die niet tot de kerk behoorden; en aldus maakte de kerk geen vooruitgang meer’ (de verzen 9-10).

De les is duidelijk: als wij niet dagelijks onze portie geestelijke voeding krijgen, zullen wij al snel – zowel als individu als gemeenschap – in ernstige moeilijkheden komen, beroofd van Gods bescherming, afgesneden

van de helende invloed van de Geest. Net zoals iemand die door ondervoeding verzwakt is het slachtoffer van een besmettelijke ziekte kan worden, zo zullen ook wij, indien wij geestelijk verzwakt zijn, ten prooi vallen aan de tegenstander en zijn legioenen duivels en bedriegers.

Wat is dan de bron van de geestelijke voeding die wij nodig hebben? Waar kunnen wij die vinden? Jezus had, zoals altijd, het antwoord. Tot de Samaritaanse vrouw bij de bron van Jakob zei Hij: ‘Wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwig leven’ (Johannes 4:14).

De vrouw, die Jezus’ woorden niet begreep noch zijn ware identiteit kende, zei tot Hem: ‘Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die komt, zal Hij ons alles verkondigen’ (Johannes 4:25).

Toen sprak Jezus, met zulk een rustige zekerheid en kracht dat de woorden twee millennia later nog steeds in ons hart naklinken: ‘Ik, die met u spreek, ben het’ (Johannes 4:26; cursivering toegevoegd).

Jezus is dus het levende water dat wij nodig hebben voor het voortdurend voeden van onze geest.

Dat Jezus de bron van onmisbaar geestelijk voedsel is, wordt verder geïllustreerd in zijn prachtige toespraak tot de menigte in Kafarnaüm, zoals wij kunnen lezen in het zesde hoofdstuk van Johannes. ‘Ik ben het brood des levens’, zei Hij, ‘wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten’ (vers 35).

Jezus is dus zowel het brood des levens als het levende water, die onze geest voeden en ons geestelijk sterk houden.

Aan de trouwe zielen die in zijn dienst werkzaam zijn, in welke roeping ook, geeft Jezus de zegen om als zijn assistent-herders op te treden, met de opdracht de schapen van zijn weiland en de lammeren van zijn kudde te voeden. Hoe slagen wijze assistent-herders erin deze heilige opdracht met eer en inzet te volbrengen en het vertrouwen dat in hen wordt gesteld niet te be-

schamen? De Schriften verschaffen de richtlijnen die trouwe dienstknechten dienen te volgen bij het uitvoeren van hun heilige taken.

Getrouwe assistent-herders voeden met het goede woord van God, zoals dit gebeurde tijdens de periode dat de Nephieten een ‘Zion’ vormden. Moroni schreef: ‘En nadat zij de doop hadden ontvangen, (. . .) werden zij tot het volk der kerk van Christus gerekend; en hun namen werden ingeschreven, opdat zij bekend zouden zijn, en door het goede woord van God worden gevoed’ (Moroni 6:4).

Getrouwe dienstknechten van de Meester maken gebruik van de Schriften om de grootse en prachtige beginselen van zaligheid en verhoging te bestuderen en te onderwijzen. Paulus schreef aan Timoteüs:

‘Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij’ (2 Timoteüs 3:16-17).

De Schriften, die van Christus getuigen, worden iedereen vrijelijk geschonken. ‘Wij zien, dat een ieder, die wil, zich op het woord van God mag verlaten, dat levend en krachtig is, en alle geslepenheid, en lagen en listen van de duivel zal uiteenslaan, en de volging van Christus langs een recht en smal pad over die eeuwigdurende golf van ellende voert, die bereid is om de goddelozen te verzwelgen –

‘En zijn ziel (. . .) in het koninkrijk der hemelen aan de rechterhand van God brengt’ (Helaman 3:29-30).

Christus is het middelpunt van de Schriften. Hij zegt erover: ‘Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen’ (Johannes 5:39).

Inderdaad, alle waarheid, zowel geestelijk als werelds, getuigt van Hem. Wanneer wij erin slagen de ‘tekenen, wonderen, zinnebeelden en afschaduwingen’ (Mosiah 3:15) met gelovige ogen te zien en te begrijpen, zullen wij beseffen dat heel de geschiedenis, heel de wetenschap, heel de natuur en alle goddelijk geopenbaarde kennis van welke aard ook, van Hem getuigen. Hij is de belichaming van waarheid en licht, van leven en liefde, van schoonheid en goedheid. Al wat Hij deed, heeft Hij uit liefde gedaan. Nephi heeft gezegd: ‘Hij doet niets, of het moet voor het welzijn der wereld zijn; want Hij heeft de wereld lief, zo lief zelfs, dat Hij zijn eigen leven aflegt, opdat Hij alle mensen tot Zich moge trekken’ (2 Nephi 26:24).

Getrouwe assistent-herders voeden anderen door hun toewijding aan de heilige verbonden die de kinderen Gods aan hun Vader en zijn glorierijke Zoon binden. In een bijzondere openbaring aan de profeet Joseph Smith op 26 april 1832, wees Jezus op

de verheven macht van heilige en plechtige overeenkomsten tussen God en de mens. 'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte' (LV 82:10).

Wijze assistent-herders zijn nooit nonchalant in hun toewijding aan Christus en zijn zaak, en zij doen alles wat zij kunnen om anderen ertoe aan te sporen de heilige verbonden, plechtig gesloten in het huis des Heren, na te komen.

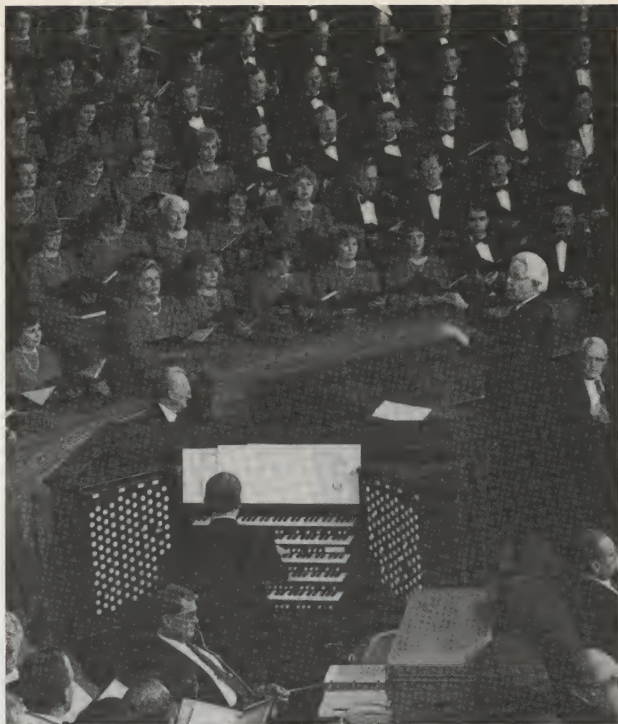
Getrouwe dienstknechten voeden anderen door zich op het individu te richten. God houdt van ieder van ons. Hoe welsprekend leerde de Heiland deze les in de meesterlijke gelijkenis van het verloren schaap in Lucas 15. De gelijkenis gaat over een herder die bereid was zijn kudde schapen – de negenenegentig – achter te laten om in de wildernis het ene verloren schaap te gaan zoeken.

'En als hij het vindt, tilt hij het met blijdschap op zijn schouders, en thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en buren bijeen en zegt tot hen: Verblijdt u met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was' (Lucas 15:5-6).

Zie welke aandacht naar het individu gaat. Het moet ten minste lastig zijn geweest en waarschijnlijk ook gevaarlijk voor de herder om de negenenegentig achter te laten en het verloren schaap in de wildernis te gaan zoeken. Een wildernis is meestal een gevaarlijke en verlaten plaats, waar onvoorzichtige reizigers in heel wat moeilijkheden kunnen komen. En hoe bezorgd zal de herder geweest zijn om de kudde, die hij onbewaakt en zonder bescherming tegen roofdieren of ongevallen had moeten achterlaten? Ieder die wat verstand van schapen heeft, weet hoe gemakkelijk zij in moeilijkheden komen wanneer er niemand is om hen te helpen. Jaren geleden heb ik als boerenjongen geleerd dat schapen en problemen samengaan! En eigenlijk gaan ook mensen en problemen vaak samen!

Telkens wanneer ik aan de liefdevolle en bezorgde spanningen van de herder voor het ene verloren schaap denk, word ik herinnerd aan de diepe en nooit aflatende liefde van de Heiland voor ieder van ons. Hoezeer verheugt Hij Zich wanneer een verloren ziel door een getrouwe assistent-herder wordt teruggevonden en dan met liefde terug naar huis wordt gebracht! 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen' (LV 18:10).

Ook al kan niemand van ons de ander zo volmaakt liefhebben als Christus dat doet, komen de gevoelens geuit door Alma dicht in de buurt. Toen hij het land Zarahemla verliet om de afvallige Zoramieten terug te brengen, uitte Alma zijn liefde voor hen en zijn hoop dat zij in de kudde van Christus zouden terugkeren, met de volgende woorden:

Het Mormoons Tabernakelkoor, o.l.v. Jerold D. Ottley met John Longhurst aan het orgel, zong tijdens de conferentiebijeenkomsten op zondag.

'O Here, wilt Gij ons doen slagen om hen weder tot U in Christus te brengen.

'Zie, o Here, hun zielen zijn kostbaar, en velen hunner zijn onze broeders; o Here, geef ons daarom kracht en wijsheid, dat wij dezen, onze broeders, wederom tot U mogen brengen' (Alma 31:34-35).

Ware assistent-herders helpen anderen van het brood des levens en van het levende water te nemen door hun onbaatzuchtig dienstbetoon. Zij weten dat dienstbetoon de paradox in de Schriften oplost: men moet zijn leven verliezen om het te vinden. Dienstbetoon is, zoals assistent-herders begrijpen, de gouden sleutel die de deur tot de celestiale vertrekken opent. Velen vinden Christus door Hem te dienen. Samen met koning Benjamin verklaren geïnspireerde assistent-herders: 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, zijt gij louter in de dienst van uw God' (Mosiah 2:17). Gewaand met dit begrip zijn zij 'gewillig (...) met de treurende te treuren; ja, en hen te

vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen' (Mosiah 18:9).

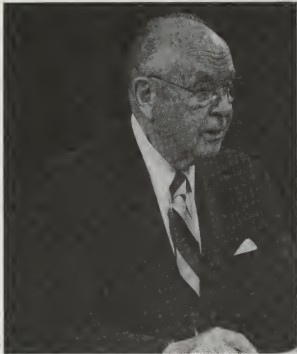
Wijze assistent-herders die anderen helpen om van het brood des levens en het levende water te nemen, verlangen lofbetuiging noch eerbetoen. De eer van de mensen betekent niets voor hen. Zij verlangen enkel 'alles te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met [hun] God' (Micha 6:8). Zij worden als kleine kinderen, 'onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht [hun] op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt' (Mosiah 3:19).

Dat wij allen elkaar mogen liefhebben en dienen opdat allen het brood des levens en het levend water ontvangen, en volmaakt in Christus worden, is mijn gebed, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Kom naar het huis des Heren

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Kom als goed lid geregeld naar de tempel. U zult niet enkel de overledenen tot zegen zijn, maar eveneens vrijelijk de beloofde persoonlijke openbaring kunnen genieten.'

In de eerste opgetekende openbaring van deze laatste bedeling ontving Joseph Smith onderricht van de Heer in wat wij wellicht als het grootste werk van deze bedeling beschouwen: de verzegeling van de levenden aan hun familie en hun voor- geslacht. (Zie LV 2.)

Op koperen platen aan de ingang van de Alberta-tempel in Canada staan de volgende veelzeggende woorden gegraveerd van Orson F. Whitney, een apostel van tachtig jaar geleden:

*Enkel reine harten mogen hier binnentreden,
En van het wonderlijke, nooit geziene feest
genieten.*

*Kom, neem deel, want God nodigt u uit,
En proef de heilige, hemelse vreugd.
Leer van Hem die het graf overwon,
En de mensen de sleutels, het koninkrijk gaf.
Verenigd hier door krachten die heden en
verleden verbinden*

Vinden levenden en doden hun vervolmaking.

Deze mooie woorden herinneren hen die de tempel betreden aan de wonderbaarlijke waarheden over hun tempelwerk, namelijk dat allen die binnengaan, de liefde van onze Hemelse Vader kunnen voelen.

'Enkel reine harten'. Met deze woorden wijst ouderling Whitney erop hoe belangrijk

het is zich op de juiste manier voor te bereiden om naar de tempel te gaan. Wij die de tempel willen betreden, moeten een leven leiden dat ons helpt waardig te zijn om de tempel binnen te gaan en omten volle deel te nemen aan het feest waarvan hij sprak.

Onze waardigheid om de tempel binnen te gaan onderzoeken wij tijdens het jaarlijkse gesprek met onze priesterschapsleiders om een tempelaanbeveling te krijgen. Onze handtekening, samen met de hunne, op onze tempelaanbeveling getuigt van onze waardigheid om de tempel binnen te gaan. Hoe belangrijk is het volstrekt eerlijk tegenover onze bisschop te zijn. De minste oneerlijkheid schendt onze integriteit en vergroot de ernst van achtergehouden zonden.

Wanneer wij de tempelwerker onze aanbeveling voorleggen, bevestigen wij opnieuw onze waardigheid om de tempel te betreden. Indien er zich een onopgelost probleem voordoet sedert wij de aanbeveling ontvingen, doen wij er goed aan Jezus' leer in de bergrede te gehoorzamen:

'Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar en u daar herinnert, dat uw broeder iets tegen u heeft, laat uw gave daar, voor het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer daarna uw gave' (Matteüs 5:23-24).

Bedenk dat de gaven die wij naar zijn huis brengen, niet de offergaven zijn die onze voorouders naar hun tempels brachten. Onze gave is een rein hart, zoals broeder Whitney aanhaalde. Wij volgen de raad van de Heer door ons leven te onderzoeken alvorens wij naar de tempel gaan, om zeker te stellen dat ons hart werkelijk rein is. Wanneer er een onopgeloste zonde is, moeten wij ons eerst berouwvol van deze zonde zuiveren.

Wij moeten ook onze omgang nagaan met onze broer, zus, vrouw, man, kind, ouder of het even wie die 'iets tegen ons' zou kunnen hebben. Wij moeten banden die schade hebben geleden herstellen en versterken, vooraleer wij naar de tempel gaan.

De werkelijk nederigen en gehoorzamen gaan nog een stap verder in hun voorbereiding. Zij zuiveren hun hart van alle moge-

lijke gevoelens die niet in harmonie zouden zijn met de heilige omgeving en de heilige ervaringen binnen de tempel. Zij zullen eraan denken dat gevoelens van boosheid, vijandschap, angst, frustratie, haast of welke bezorgdheid ook om dingen buiten de tempel, hen zullen belemmeren ten volle te genieten van het feest binnen de tempel – het feest van de Geest. Dat soort gevoelens laten wij achter ons wanneer wij de tempel binnengaan.

De tempel is de plaats waar zij die Hij heeft gekozen met macht van omhoog worden begiftigd – een macht die ons in staat stelt onze gaven en bekwaamheden verstandiger en doeltreffender te gebruiken, teneinde Gods doelstellingen in ons eigen leven en in dat van onze geliefden te verwezenlijken.

Bij de inwijding van de hoeksteen van de Salt Lake-tempel op 6 april 1853, maakte president Brigham Young deze opmerking over de begiftiging:

'Uw begiftiging betekent dat u alle verordeningen in het huis van de Heer ontvangt die u na dit leven nodig hebt om in de tegenwoordigheid van de vader terug te kunnen keren, waarbij u de engelen passeert die als wachtster staan, en in staat bent hun de wachtwoorden, tekens en symbolen te geven die tot het heilig priesterschap behoren, en om uw eeuwige verhoging te verkrijgen, in weerwil van aarde en hel' (*Journal of Discourses*, 2:31).

Bij onze begiftiging ontvangen wij de zegeningen waarover president Young sprak. Ons begrip van de betekenis van de begiftiging zal toenemen naarmate wij geregeld deelnemen aan de heilige verordeningen ten behoeve van de overledenen.

Sommigen genieten meer van het feest waarover Orson F. Whitney sprak dan anderen. Zij die het meest ontvangen, begrijpen de leermethoden die de Heer gebruikt in de tempel. Zij komen naar de tempel met een hart en verstand die erop voorbereid zijn op de manier van de Heer te worden onderdicht.

Anderen ontvangen minder en zijn misschien enigszins teleurgesteld in hun tempelervaring; mogelijk begrijpen zij niet hoe de Heer ons onderricht in zijn huis. Ouderling John A. Widtsoe heeft gezegd:

'Wij leven in een wereld van symbolen. Geen man of vrouw kan begiftigd de tempel uitkomen, zonder achter de symbolen de machtige werkelijkheden te hebben gezien waar de symbolen voor staan' ('*Temple Worship*', *Utah Genealogical and Historical Magazine*, april 1921, blz. 62).

Als uw tempelervaring enigszins verwarrend en onduidelijk was, hoop ik dat u keer op keer zult terugkeren. Kom dan met een open, verlangend en berouwvol hart, en laat de Geest u door openbaring leren wat de symbolen voor u kunnen betekenen en wel-

ke eeuwige waarheden zij voorstellen. Ouderling Widtsoe gaf ons enige raad hieromtrent. Hij sprak over het eerste visioen van de profeet als een voorbeeld van hoe openbaring, in de tempel of elders, kan worden ontvangen.

'Hoe ontvangt de mens openbaringen?' vroeg hij. 'Hoe kreeg de profeet Joseph Smith zijn eerste openbaring, zijn eerste visioen? Hij verlangde iets. In een bos, ver van menselijke verwarring, verzamelde hij alle kracht die in hem was; daar vocht hij met de duivel en ten slotte, wegens de kracht van zijn verlangen en zijn grote inspanning, daalden de Vader en de Zoon uit de hemel neer en spraken eeuwige waarheden tot hem' ('Temple Worship', blz. 63).

Ouderling Widtsoe merkte op dat het de kracht van Josephs verlangen en zijn grote inspanning waren, die hem in staat stelden een visioen van de Vader en de Zoon te ontvangen. Ook wij moeten verlangen en inspanning aan de dag leggen als wij openbaring willen ontvangen en de verordeningen van de begiftiging willen begrijpen. Hij schreef: 'Openbaring (...) wordt niet opgedrongen; wij moeten het aantrekken door geloof, verlangen en inzet (...). De man of

vrouw die door de tempel gaat met open ogen, aandacht schenkt aan de symbolen en verordeningen en zich voortdurend inspant om de volle betekenis te begrijpen, zal Gods woord horen en zal openbaringen ontvangen (...). De begiftiging, die door openbaring werd gegeven, kan ook het beste door openbaring worden begrepen. En voor hen die het ijverigst zoeken, met een rein hart, zal de openbaring het grootst zijn' ('Temple Worship', blz. 63).

Goddelijke zaken begrijpen vergt een voortdurende inspanning, een rein en ontvankelijk hart, en een open geest. Openbaring komt als antwoord op ons verlangen en zoeken; dan zullen wij de 'heilige, hemelse vreugd' genieten.

President Benson heeft ons hieromtrent een belofte gedaan:

'Door de macht van het heilige priesterschap (...) beloof ik u dat hoe vaker u de tempel van onze God binnentreedt, des te meer persoonlijke openbaring u zult ontvangen die uw leven tot zegen zal zijn, net zoals u diegenen die zijn gestorven tot zegen bent' (*Ensign*, mei 1987, blz. 85).

Kom als goed lid geregeld naar de tempel. U zult niet enkel de overledenen tot zegen

zijn, maar eveneens vrijelijk de beloofde persoonlijke openbaring kunnen genieten die uw leven zal zegenen met macht, kennis, licht, schoonheid en waarheid van omhoog, die u en uw nakomelingen naar het eeuwige leven zullen leiden. Wie zou deze zegeningen niet willen ontvangen? De profeet Joseph Smith verwoordde het bij de inwijding van de Kirtland-tempel als volgt:

'En wij bidden U, Heilige Vader, dat Uw dienstknechten van dit huis mogen uitgaan, gewapend met Uw macht, en dat Uw naam op hen zal mogen zijn en Uw heerlijkheid rondom hen, en Uw engelen hen mogen bewaren' (LV 109:22).

Wanneer u van de tempel terugkeert, deel dan met uw kinderen en geliefden de gevoelens van uw ervaringen. Praat niet over de heilige verordeningen, maar over de liefde en macht die ervan uitgaan.

Laat uw kinderen zien dat u zich, zowel tegenover hen als tegenover uw eeuwige partner, zachter en liefdevoller gedraagt. Als u steeds positief praat over uw ervaring in de tempel, zullen uw kinderen het verlangen ontwikkelen om diezelfde zegeningen te ontvangen en zullen zij sterker gemotiveerd zijn om de verleidingen te weerstaan die hen

Niet-Engelstalige leiders en leden van de kerk konden de conferentie in hun moedertaal volgen. Dankzij een hooftelefoon konden zij de vertaling ontvangen van tolken die zich in het souterrain van de tabernakel bevonden.

van de tempelzegeningen zouden kunnen uitsluiten.

Door de uitoefening van de bevoegdheid van het heilige priesterschap om te verzegenen, worden de generaties aaneengeschaald in patriarchale ketens vanaf de pasgeborenen baby 'zo ver terug als de Heer zal getrouwden' (Brigham Young, *Journal of Discourses*, 3:372).

Wanneer geliefden aan het altaar in de tempel neerknielen en door de macht van het heilige priesterschap voor tijd en alle eeuwigheid aan elkaar worden verzegeld, wordt er een eeuwig gezin gesticht. Het is bedoeld om in alle eeuwigheid te bestaan. Het zal eeuwig fungeren dankzij de onderlinge trouw van de echtelieden dank zij hun getrouwheid aan hun verbonden met hun Hemelse Vader.

Mag ik diegenen onder u die aan hun partner, in leven of gestorven, zijn verzegeld, uitnodigen om nogmaals aan die dag der dagen terug te denken toen u samen aan het altaar neerknielde en als man en vrouw voor tijd en alle eeuwigheid werd verzegeld? Herinnert u zich nog de woorden die tijdens de ceremonie werden uitgesproken? Herinnert u zich de heilige gevoelens, een glimp van eeuwig beloften? Voelt u opnieuw de

macht die een relatie tot stand heeft gebracht die de dood zal overstijgen? Herinnert u zich nog hoe u Gods liefde voor u en uw partner bij die gelegenheid voelde?

Als door de tijd en de realiteit van het dagelijkse leven de herinnering aan wat u hebt gevoeld en ontvangen tijdens uw verzegeling enigszins is verwaterd, moet u terugkeren naar de tempel en opnieuw deelnemen aan dezelfde verordening van de verzegeling als plaatsvervanger voor de overledenen. Maak gebruik van die gelegenheid. Doe het samen als man en vrouw. Zo kunt u een beter begrip krijgen van de verbonden die u bent aangegaan en kunt u de beloften hernieuwen die u hebt ontvangen op de dag dat u als eeuwig partners werd verzegeld.

Voor sommigen onder u kunnen deze woorden misschien oude wonden openrijten die u liever zou vergeten. Deze woorden halen mogelijk bittere herinneringen op omdat hetgeen eens zo prachtig en beloftevol leek, weinig gelijk op de realiteit die u nu ervaart. Uw eeuwig huwelijk is misschien verwoest door ontrouw of afvalligheid, of misschien is het wat afgezwakt omwille van onverschilligheid, verwaarlozing of onoplettendheid tegenover de verbonden. U bent mogelijk steeds een trouwe partner ge-

weest, maar bent nu buiten uw wil om een eenzame, alleenstaande ouder die het moeilijk heeft.

Moge uw hart zich verheffen door mijn getuigenis dat u, omwille van uw getrouwheid aan uw begiftiging en verbonden van de verzegeling, stellig de volheid van de beloofde zegeningen zult ontvangen. De ontrouw, zonde of onverschilligheid van uw partner hoeven uw trouw aan uw verbonden niet aan te tasten. Ik getuig tot u dat de beloofde zegeningen u zullen worden gegeven wanneer u uw verbonden trouw blijft. Ik getuig dat u, met de steun van liefhebbende leiders en de voortdurende liefde van onze Heiland, uw eeuwig bestemming kan bereiken, hoe lang en moeilijk de weg ook moge zijn.

Nu enkele woorden tot hen die op dit ogenblik misschien niet in aanmerking komen voor een tempelaanbeveling. Werk met uw priesterschapsleiders en verander uw leven om waardig te worden de tempel binnen te gaan. Ga er vervolgens geregeld naar toe.

U zult daar uw Heer leren kennen. Naarmate uw band met Hem groeit en hechter wordt, zult u steeds meer vertrouwen krijgen in zijn liefde, zijn medeleven met uw moeilijkheden, zijn vermogen om u te steunen en u terug in zijn tegenwoordigheid te brengen. Naarmate u van deze goddelijke hulp gebruik maakt, zult u inzien dat er in het leven geen uitdaging, geen moeilijkheid, geen obstakel is dat u en Hij samen niet kunnen overwinnen. Daarvan getuig ik!

Iedere verordening in het huis des Heren getuigt 'van Hem die het graf overwon' – van de realiteit van zijn zoenoffer en zijn opstanding. Ons wordt geleerd over onsterfelijkheid en eeuwig leven, die voor ons tot stand zijn gebracht door zijn zoenoffer. Wij worden gezegend met verbonden en verordeningen om ons erop voor te bereiden met-tertijd in zijn goddelijke tegenwoordigheid terug te komen.

Ik eindig, zoals ik begonnen ben, met de geïnspireerde woorden van ouderling Whitney :

*Enkel reine harten mogen hier binnentreden,
En van het wonderlijke, nooit geziene feest
genieten.
Kom, neem deel, want God nodigt u uit,
En proef de heilige, hemelse vreugd.
Leer van Hem die het graf overwoon,
En de mensen de sleutelen, het koninkrijk gaf.
Verenigd hier door krachten die heden en
verleden verbinden,
Vinden levenden en doden hun veroolmaking.*

Ik bid dat wij gebruik zullen maken van iedere gelegenheid om regelmatig naar het huis des Heren te komen en er deel te nemen aan het feest en de zegeningen die Hij geeft, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

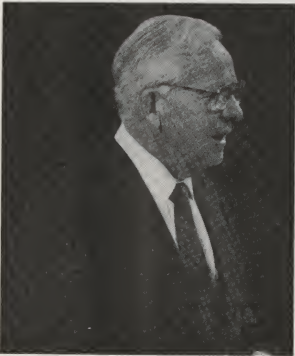

De ouderlingen Hugh W. Pinnock en Han In Sang van de Zeventig herkennen conferentiebezoekers. Ouderling Pinnock is algemeen president van de zondagsschool en maakt deel uit van het gebiedspresidium Noord-Amerika-Noordwest; ouderling Han is werkzaam in het gebiedspresidium Azië-Noord.

De tong kan een scherp zwaard zijn

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wees iemand die anderen versterkt en opbouwt. Wees iemand met een begrijpend en vergevsgedint hart, die naar het goede in de mensen zoekt.'

Toen koning David om genade smeekte in de zeventienvijftigste psalm, klaagde hij: 'Ik lig neder te midden van leuwen, vlammen spuwende mensenkinderen; hun tanden zijn speer en pijlen, hun tong een scherp zwaard' (Psalmen 57:5).

In de wereld van vandaag zijn wij het slachtoffer van velen die hun tong als een scherp zwaard gebruiken. Het misbruik van onze tong voert tot kuiperij en verwoesting naarmate media en mensen zich met dit soort tijdverdrijf inlaten. Kwaadsprekerij en laster zijn tegenwoordig dagelijkse kost.

Veel te veel mensen spreken kwaad over een buur, een gezinslid, een overheidsambtenaar, een gemeenschap, een land, een kerk. Het is eveneens alarmerend hoe vaak wij kinderen over hun ouders en ouders over hun kinderen horen kwaadspreken.

Als leden van de kerk moeten wij eraan worden herinnerd dat de woorden 'Neen, spreekt geen kwaad' niet slechts de woorden uit een lofzang zijn, maar een aanbevolen levenswijze (zie *Heilige Lofzangen*, 151). Wij dienen er meer dan ooit aan te worden herinnerd dat 'als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na' (Geloofsartikel 13).

Indien wij deze aanmaning volgen, is er geen tijd voor achterbakse kwaadsprekerij.

Sommigen menen dat de enige manier om iemand iets betaald te zetten, de aandacht te trekken, voordeel te halen of te winnen, is door de mensen zwart te maken. Dit soort gedrag is nooit gepast. Vaak worden het karakter, de reputatie en bijna altijd het zelfrespect vernietigd door de hamer van deze boosaardige praktijk.

Hoe ver zijn wij afgedreven van de eenvoudige leerstelling 'als je geen goed over iemand of iets kan zeggen, zwijg dan' en hoe vaak vervallen wij tegenwoordig niet in kwaadsprekerij.

Hoewel er vele berichten en geruchten over wangedrag zijn waarvan zij die willen kwetsen, kwaadspreken of benadelen dankbaar gebruik maken, herinnert de Heiland ons eraan dat hij die zonder zonde is, het eerst een steen mag werpen. (Zie Johannes 8:7.) Zij die belust zijn op zwartmakerij en sensatie hebben altijd wel gemene pratjes te vertellen. Niemand van ons is reeds volmaakt. Wij hebben zwakheden die niet zo moeilijk te ontdekken zijn – vooral niet wanneer men zoekt om ze te vinden. Met een microscopisch onderzoek kan men in vrijwel ieder leven incidenten of karaktertrekken vinden die vernietigend kunnen zijn wanneer ze worden vergroot.

Wij moeten teruggaan naar de basisbeginselen om het goede en lovenswaardige in ons gezin te ontdekken. De gezinsavond dient opnieuw te worden benadrukt en te worden gebruikt als een avond om goed met elkaar te praten en elkaar op te bouwen. Ze mag nooit uitgroeien tot een gelegenheid om kwaad te spreken over andere gezinsleden, burens, leraren of kerkleiders. De gezinsband zal worden versterkt wanneer wij het goede en het positieve benadrukken en onze negatieve gedachten in dwang proberen te houden bij ons streven naar alles wat eervol is.

Er zullen altijd mensen zijn die proberen ons en anderen te belasteren, maar wij

mogen niet toestaan dat een zware klap ons vernietigt of onze persoonlijke of kerkelijke vooruitgang verhindert.

Bernard Baruch, raadgever van zes presidenten van de Verenigde Staten, werd eens gevraagd of hij zich ooit door aanvallen van vijanden liet afschrikken. Hij zei: 'Niemand kan mij vernederen of verontrusten. Ik laat het gewoonweg niet toe.'

Wij worden eraan herinnerd dat Jezus Christus, de enige volmaakte mens die ooit op aarde wandelde, ons door zijn rustig voorbeeld leerde niets te zeggen of kalm te blijven wanneer wij het moeilijk in ons leven krijgen, in plaats van tijd en energie te verspillen met kwaadsprekerij met welk doel ook.

Wat is dus het tegengif voor deze kwaadsprekerij die gevoelens kwetst, anderen vernedert, relaties kapotmaakt en zelfrespect aantast? Kwaadsprekerij moet door naastenliefde moeten worden vervangen. Moroni verwoordde het op deze manier: 'Daarom, mijn geliefde broeders, indien gij geen naastenliefde hebt, zijt gij niets, want naastenliefde vergaet nimmer. Houdt daarom vast aan de naastenliefde, die het voorname van alles is (...)

'Naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig' (zie Moroni 7:46-47).

Het woord *naastenliefde* wordt misschien in vele opzichten verkeerd begrepen. Wij stellen het vaak gelijk aan de zieken bezoeken, eten brengen naar de behoeftigen of van onze overvloed delen met minderbedeelden. In werkelijkheid betekent ware naastenliefde heel wat meer.

Ware naastenliefde is niet iets wat je weggeeft; het is iets wat je verwert en tot een deel van jezelf maakt. En wanneer de deugd van naastenliefde zich in je hart heeft geplant, ben je nooit meer dezelfde. Alleen al de gedachte dat je je aan kwaadsprekerij schuldig zou maken, is weerzinwekkend.

Misschien de hoogste vorm van naastenliefde wordt bereikt wanneer wij vriendelijk tegenover elkaar zijn, wanneer wij anderen niet beoordelen of categoriseren, wanneer wij eenvoudigweg elkaar het voordeel van de twijfel gunnen of onze mond houden. Naastenliefde betekent iemands verschillen, zwakheden en tekortkomingen aanvaarden; geduld hebben met iemand die ons heeft teleurgesteld; of ons niet bedijdig voelen wanneer iemand iets niet heeft aangepakt zoals wij hadden gehoopt. Naastenliefde betekent weigeren misbruik van iemands zwakheid te maken en bereid zijn te vergeven wie ons kwetst. Naastenliefde betekent het beste van elkaar verwachten.

Niemand van ons heeft behoefte aan nog iemand die onvriendelijk over ons spreekt of erop wijst waar wij hebben gefaald of te kort zijn geschoten. Wij kennen meestal onze

eigen zwakheden wel. Wat ieder van ons wel nodig heeft, is familie, vrienden, werknemers, en broeders en zusters die ons steunen, die ons met geduld onderrichten, die in ons geloven en die geloven dat wij ons best proberen te doen, ondanks onze zwakheden. Waarom gunnen wij elkaar het voordeel van de twijfel niet meer? Waarom hopen wij niet meer dat een ander zal slagen of zijn doel bereiken? Waarom moedigen wij elkaar niet meer aan?

Het dient ons niet te verbazen dat haat onder de mensenkinderen aanwakkeren een van tactieken van de tegenstander in deze laatste dagen is. Hij geniet ervan wanneer wij elkaar bekritisieren, lachen om of misbruik maken van de gebreken van onze buur of gewoon afgeven op elkaar. Het Boek van Mormon geeft duidelijk aan waar alle gramscap, kwaadwilligheid, hebzucht en haat vandaan komen.

Nephi profeteerde dat in de laatste dagen de duivel 'in het hart der mensenkinderen [zal] woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen' (2 Nephi 28:20). Wanneer wij de dagelijkse nieuwsberichten in ogen-schouw nemen, is het duidelijk dat Satan zeer goed in zijn opzet slaagt. Wij worden overspoeld met beelden – vaak nog in kleur – van hebzucht, afpersing, gewelddadige seksuele misdrijven en smaad onder zakenlui, atleten of politici. En dat is dan zogenaamd het wereldnieuws.

Er lijkt een rode draad door de Schriften te lopen. Laten wij eerst de bergrede beschouwen die, zover wij weten, de eerste rede van Jezus Christus aan zijn pasgeroepen discipelen was. Het overheersende thema van de rede van de Heiland, die in vele opzichten de fundamentele leidraad vormt om tot Hem te komen, lijkt geconcentreerd te zijn op de deugden liefde, mededogen, vergevingsgezindheid en lankmoedigheid – met andere woorden, de kwaliteiten die ons in staat stellen meer met onze medemens te gaan te zijn. Laat ons eens kijken welke boodschap Hij met name aan de Twaalf gaf. Zij (en wij) kregen de aansporing: 'Verzoen u met uw broeder' (Matteüs 5:24). 'Wees vriendelijk jegens uw tegenpartij, tijdig' (vers 25), 'Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen' (vers 44). Ons wordt gezegd: 'Wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe' (vers 39).

Het is interessant dat de eerste beginselen die de Heer Jezus Christus zijn pasgeroepen apostelen verkoos te onderwijzen, handelen over de manier waarop wij met elkaar moeten omgaan. En wat benadrukte Hij tijdens zijn korte bezoek aan de Nephieten op het Amerikaanse continent? In de grond dezelfde boodschap. Kan dat zijn omdat de manier waarop wij elkaar behandelen, het wezen van het evangelie van Jezus Christus is?

Ouderling Jacob de Jager van de Zeventig (rechts), president van het Gebied Zuid-Amerika-Zuid, met een van zijn raadgevers, ouderling Lynn A. Mickelsen van de Zeventig.

Tijdens een haardvuuravond met een groep volwassen heiligen der laatste dagen stelde de persoon die het gesprek leidde de vraag: 'Hoe kun je zien of iemand zich werkelijk tot Jezus Christus heeft bekeerd?' Vijfenvertig minuten lang werden er door de aanwezigen verschillende antwoorden gegeven, en de gespreksleider noteerde zorgvuldig ieder antwoord op een groot bord. Alle opmerkingen waren diepzinnig en juist. Maar na enkele minuten veegde de leraar alles wat hij had geschreven, weer weg. Hij erkende dat alle suggesties waardevol waren en geapprecieerd werden, maar leerde de aanwezigen toen een belangrijke levensles: 'De beste en duidelijkste aanwijzing dat wij geestelijk vooruitgang maken en tot Christus komen, is de manier waarop wij anderen behandelen.'

Staat u eens even stil bij de volgende gedachte: de manier waarop wij onze gezinsleden, onze vrienden en onze collega's op het werk behandelen, is even belangrijk als de meer opmerkelijke evangeliebeginselen die wij soms benadrukken.

Afgelopen maart vierde de zustershulpvereniging haar 150-jarig bestaan. Haar motto, 'De liefde vergaet nimmermeer', is voor haar leden en voor anderen over de hele wereld steeds een levenswijze geweest.

Beeld u eens in wat er in de wereld van vandaag – en in onze eigen wijken, gemeenten, gezinnen, priesterschapsquorums en hulporganisaties – zou gebeuren als ieder van ons plichtig zou beloven de ander lief te hebben, te beschermen en te troosten.

Beeld u eens in wat er allemaal niet mogelijk zou zijn!

Een jonge vrouw die deel uitmaakte van het ZHV-presidium van de ring en in die periode ook onder de druk van een bijzonder moeilijk project werkte, verloor op zekere morgen tijdens een presidiumvergadering haar kalmte. Dat zij zich niet prettig voelde, had weinig te maken met het onderwerp dat werd besproken, maar veeleer met het feit dat zij op dat moment thuis onder intense druk aan een grootse opgave werkte en zich gefrustreerd en uitgeput voelde. Achteraf schaamde zij zich voor haar gedrag en belde gelijk op om zich voor haar uitbarsting te verontschuldigen. Haar vriendinnen van het presidium waren edelmoedig en zeiden haar er niet meer aan te denken. Toch vroeg ze zich af of zij nu misschien een lagere dunk van haar hadden, nu zij haar op haar allesbehalve best gezien hadden. Maar die avond, rond etenstijd, ging de deurbel en daar stonden de andere leden van het presidium met het avondeten in hun hand. 'Toen je vanmorgen je zelfbeheersing verloor, begrepen we hoe uitgeput je moet zijn. Wij meenden dat een kleinigheidje als een avondmaal je misschien zou helpen. Weet, alsjeblieft, dat wij van je houden.' De jonge vrouw was verbaasd. Ondanks haar uitbarsting die morgen waren haar vriendinnen daar om haar te helpen, niet om haar te bekritisieren. In plaats van haar omwille van dat voorval zwart te maken, waren zij vervuld met de geest van naastenliefde.

Wees iemand die anderen voedt en op-

bouwt. Wees iemand met een begripend en vergevingsgezind hart, die naar het goede in de mensen zoekt. Verlaat anderen in een betere toestand dan waarin u ze gevonden hebt. Wees eerlijk met uw concurrenten, in de zakenwereld, in de sport, of waar dan ook. Laat u niet meeslepen in sommige conversaties van tegenwoordig en probeer geen voordeel te verkrijgen door iemand te intimideren of te belasteren. Strek uw hand uit naar hen die bang, eenzaam of belast zijn.

Als wij in elkaars hart zouden kunnen kijken en de unieke uitdagingen waarmee ieder van ons wordt geconfronteerd zouden begrijpen, denk ik dat wij vriendelijker, met meer liefde, geduld, verdraagzaamheid en zorg met elkaar zouden omgaan.

Als de tegenstander ons ertoe kan brengen op elkaar af te geven, zwakheden te vinden, kwaad te spreken, te oordelen, te vernederen of te bespotten, heeft hij de strijd reeds half gewonnen. Waarom? Omdat dit soort gedrag, ook al lijkt het geen ernstige zonde, ons toch geestelijk verlamt. De Geest des Heren kan niet vertoeven waar wordt gekibbeld, geoordeeld, getwist of kwaad gesproken.

Reeds in bijbelse tijden wees Jakobus ons op de noodzaak onze tong te beheersen:

'Zo is ook de tong een klein lid en voert toch een hoge toon. Zie, hoe weinig vuur een groot bos in brand steekt.

'Ook de tong is een vuur, zij is de wereld der ongerechtigheid; de tong neemt haar plaats in onder onze leden, als iets, dat het gehele lichaam bezoedelt en het rad der geboorte in vlam zet, terwijl zij zelf in vlam gezet wordt door de hel' (Jakobus 3:5-6).

Mag ik nogmaals het beginsel benadrukken dat wanneer wij ons waarlijk tot Jezus Christus bekeren en ons aan Hem toewijden, er een opmerkelijk iets gebeurt: onze aandacht gaat zich naar het welzijn van onze medemens richten, wij beginnen de anderen met meer geduld en liefde te behandelen, wij aanvaarden hen zoals ze zijn en wij verlangen ernaar een positieve rol in hun leven te spelen. Dat is het begin van ware bekering.

Laten wij onze armen voor elkaar openen, elkaar aanvaarden zoals we zijn, aannemen dat ieder zijn best doet en kijken hoe wij stille boodschappen van liefde en aanmoediging kunnen achterlaten, in plaats van kwaad te spreken en af te breken.

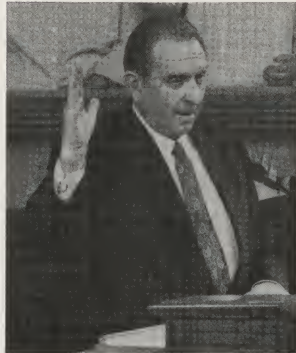
Nogmaals herinnert Jakobus ons eraan: 'Maar gerechtigheid is een vrucht, die in vrede wordt gezaaid voor hen, die vrede stichten' (Jakobus 3:18).

Moge God ons individueel en gezamenlijk helpen om te beseffen en te onderrichten dat kwaadsprekerij door naastenliefde dient te worden vervangen, nu en altijd. Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zaterdagmiddagbijeenkomst
4 april 1992

Steunverlening aan de functionarissen van de kerk

President Thomas S. Monson
Tweede Raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, ik zal nu de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voorleggen.

Wij stellen voor president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder, en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Gordon B. Hinckley als Eerste Raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als Tweede Raadgever in het Eerste Presidium.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor president Howard W. Hunter steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen; en als leden van die raad: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard G. Scott.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Broeder Heber B. Kapp, de echtgenoot van zuster Ardeth G. Kapp, is geroepen om over Zendingsgebied Vancouver (Canada) te presideren. Het is daarom noodzakelijk om zuster Kapp te ontheffen als algemeen presidente jonge-vrouwen. Wij ontheffen tevens haar raadgeefsters, zuster Jayne B. Malan en Janette C. Hales, en alle leden van het algemeen bestuur jonge-vrouwen.

Allen die hun oprechte dank kenbaar willen maken voor het uitstekende werk dat deze zusters hebben verricht, kunnen dat doen door het opsteken van de rechterhand.

Wij stellen u ter steunverlening voor: zuster Janette C. Hales als algemeen presidente jonge-vrouwen, met Virginia H. Pearce als eerste raadgeefster en Patricia P. Pinegar als tweede raadgeefster.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan alle andere algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk die nu in functie zijn.

Wie daarmee instemt, kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Broeders en zusters, wij danken u voor uw voortdurende blijk van liefde en vertrouwen.

Wij willen het nieuwe algemeen presidium jonge-vrouwen uitnodigen om op het podium plaats te nemen. □

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Ted E. Davis
Van het kerkelijk verificatiecomité

Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Het verificatiecomité opereert onafhankelijk van alle functionarissen, medewerkers en ondernemingen van de kerk, en heeft toegang tot alle relevante verslagen en rapporten. We hebben de nauwkeurigheid doorgelicht van de controles van ontvangsten en uitgaven en andere werkwijzen die de bezittingen van de kerk waarborgen, waaronder begroting, boekhouding, verificatie en de financiële overzichten van de kerk op 31 december 1991.

Alle uitgaven van de algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité en het begrotingscomité beheren de grote uitgaven binnen de goedgekeurde begrotingen.

De afdeling verificatie bestaat uit beëdigde accountants en bevoegde verificateurs, opereert onafhankelijk van alle andere afdelingen en verricht wereldwijd financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen van de kerk.

De boekhouding van naamloze en besloten vennootschappen die eigendom zijn van

de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, wordt, voor zover die niet door de afdeling financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door een interne staf van verificateurs, door onafhankelijke, erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen. De verificatie van plaatselijke units wordt plaatselijk gedaan. De richtlijnen voor die verificatie zijn door de afdeling verificatie vastgelegd, die ook de verificatierapporten doorneemt.

Gebaseerd op onze inspectie van het systeem van financiële controle binnen de kerk en de verificatierapporten, zijn wij van mening dat de controle op de begroting, de boekhouding en de verificatie voldoet aan het doel en de vereisten van de kerk. In alle materiele opzichten zijn de inkomsten en uitgaven van de kerk, in het jaar dat op 31 december 1991 afliep, gecontroleerd en verantwoord volgens de door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ
David M. Kennedy
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisch rapport 1991

Voorgelezen
door F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1991. (De onderstaande gegevens zijn gebaseerd op de rapporten over 1991 die voor de conferentie beschikbaar waren.)

Units		
Ringen	1837	
Districten	527	
Zendingsgebieden	267	
Wijken en gemeenten	18810	
(Deze statistieken tonen een groei van 53 ringen en 720 wijken en gemeenten over 1991.)		
Sovereine staten en territoriums met georganiseerde wijken of gemeenten		138

Ledental	
Ledental	8 120 000
Ingeschreven kinderen	
gedoopt	75 000
Bekeerlingen gedoopt	297 770

Zendingen	
Voltijdzendingen	43 395

Voorzittende leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

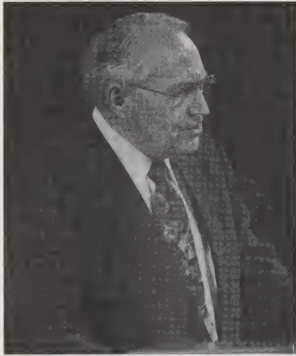
Ouderling Derek A. Cuthbert, van het Eerste Quorum der Zeventig; ouderling Joseph Anderson, emeritus algemeen autoriteit; Frances LaRue Carr Longden, voormalig raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen, en weduwe van John Longden, Assistent van de Twaalf; Leone Watson Doxey, voormalig raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk; en Wilford G. Edling, voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité.

'Maar arbeiders zijn er weinig'

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Deuren zijn geopend voor de verkondiging van het evangelie in landen waar we een paar jaar geleden niet van hebben durven dromen of hopen. De vraag naar voltijszendingen is nu groter dan ooit.'

In het vierde hoofdstuk van het boek Alma staat een van de vele verslagen in het Boek van Mormon over de geestelijke leider die zich zorgen maakt over zijn volk. We lezen:

'En in het achtste jaar van de regering der Rechters geschiedde het, dat het volk der kerk hoogmoedig begon te worden wegens hun buitengewoon grote rijkdommen en hun fijne zijde en hun fijn getweerd linnen en wegens hun vele kudden klein- en grootvee, en hun goud en zilver, en allerlei kostbaarheden, die zij door hun ijver hadden verkregen; en in dit alles verheieven zij zich in hun pronkzucht, want zij begonnen zeer kostbare kleding te dragen.

'Dit nu was oorzaak van veel bezorgdheid voor Alma, ja, en voor velen van het volk, die Alma had gewijd om leraars, priesters en ouderlingen der kerk te zijn; ja, velen hunner waren diep bedroefd wegens de goddeloosheid, die zij onder het volk zagen opkomen' (Alma 4:6-7).

Alma moest een beslissing nemen. Als hogepriester had hij geprobeerd om zijn volk tegen de zonde te beschermen door hun te onderwijzen in het evangelie. Als hoofdrecht had hij de wetten van het land toegepast. Naarmate hij de goddeloosheid van het volk zag toenemen, kon hij zijn tijd niet

langer tussen die twee functies verdelen. In het boek Alma lezen we het volgende over zijn beslissing:

'En hij koos een wijs man uit de ouderlingen der kerk, en machtigde hem volgens de stem van het volk om wetten uit te vaardigen volgens de wetten, die alreeds waren gegeven, en deze ten uitvoer te brengen naar de mate van de goddeloosheid en misdaden des volks.

'Deze man heette Nephiahah en werd tot hoofdrecht aangesteld; en hij nam plaats in de rechterstoel om het volk te richten en te besturen.

'Nu stond Alma hem niet toe het ambt van hogepriester over de kerk waar te nemen, maar behield het hogepriesterlijk ambt voor zichzelf; doch hij stond de rechterstoel aan Nephiahah af.

'Dit deed hij, opdat hij zelf onder zijn volk of onder het volk van Nephi kon uitgaan om hun het woord Gods te kunnen prediken, en hen op te wekken hun plichten te gedenken, en opdat hij met het woord Gods alle hoogmoed en bedrog en alle twisten, die er onder zijn volk waren, zou kunnen uitroeien, want hij zag geen kans hen terug te brengen dan alleen door met een zuivere getuigenis tegen hen op te komen' (Alma 4:16-19).

Alma was zich van een onontkoombaar feit bewust. Je kunt de problemen van de mensheid niet oplossen als de overgrote meerderheid van hen niet de gedragsnormen is onderwezen en naleeft die hen van zonde afhouden. Al in het begin heeft de Heer aan Adam en Eva geboden en verboden gegeven die ons, als wij ze naleven, zullen beschermen tegen het verdriet en de verspilling van een onrechtvaardig leven. Als we naar de omstandigheden in de wereld kijken, kunnen we ons de volgende vraag stellen: 'Hoe kunnen we de schade die door een enorme toename van geestelijke, emotionele en lichamelijke problemen onder de mensheid veroorzaakt wordt, effectiever voorkomen?' Het lijkt wel of we teveel tijd en energie besteden aan het herstellen van de schade ten gevolge van zonde, en niet genoeg tijd aan het onderwijzen van de wetten van de Heer als basis voor het leven.

In het Oude Testament vertelt Ezechiël ons dat de Heer de mensen terechtwees die niet hielpen bij het voeden van zijn schapen:

'Mijn schapen dwalen rond op alle bergen en op elke hoge heuvel; over de gehele aarde zijn mijn schapen verstrooid zonder dat er iemand is die naar hen vraagt of ze zoekt (...)

'Want mijn herders vragen niet naar hun schapen; de herders weiden zichzelf, maar mijn schapen weiden zij niet (...)

'Want zo zegt de Here Here: Zie, Ik zal zelf naar mijn schapen vragen en naar hen omschieten (...)' (Ezechiël 34:6, 8, 11).

Was dit niet tevens de klaagzang van de Heiland tijdens zijn aardse bediening? In het evangelie van Matteüs lezen we:

'En Jezus ging alle steden en dorpen langs en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal.

'Toen Hij de scharen zag, werd Hij met ontferming over hen bewogen, daar zij voortgejaagd en afgemat waren, als schapen die geen herder hebben.

'Toen zeide Hij tot zijn discipelen: De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig.

'Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzend in zijn oogst' (Matteüs 9:35-38).

Het tekort aan arbeiders in de wijngaard van de Heer geldt ook voor deze tijd. Recentelijk zijn de woorden van een profeet, die iedere jongeman oppriep een voltijszending te vervullen, in de geschiedboeken opgeschreven. De reactie is hartverwarmend. Duizenden jongemannen hebben aan deze oproep gehoor gegeven om een eervolle zending te vervullen en het evangelie van onze Heer en Heiland aan steeds meer mensen te verkondigen. Hun oogst is buitengewoon.

Naarmate de aantallen toenamen, werd de stem van de profeet wederom gehoord om de deuren der naties voor de verkondiging van het evangelie te openen. We hebben allen het wonder aanschouwd van de macht van het gezamenlijke gebed van de heiligen. Deuren zijn geopend voor de verkondiging van het evangelie van landen waar we een paar jaar geleden niet van hebben durven dromen of hopen. Nu is de vraag naar voltijszendingen groter dan ooit. Wederom roepen we iedere jongeman op om gehoor te geven aan die oproep en een voltijszending te vervullen. We vragen de bisschoppen en gemeentepresidenten om erop toe te zien dat iedere jongeman die ervoor in aanmerking komt in de gelegenheid wordt gesteld om op zending te gaan. Ook veel jonge vrouwen hebben in het zendingsveld gediend. Het zijn vaak de produktiefste zendingen. President Kimball heeft het volgende over de jonge vrouwen ge-

zegd: 'Veel jonge vrouwen hebben het verlangen om op zending te gaan, en ook zij zijn welkom in de dienst van de Heer. Maar zij hebben niet de verantwoordelijkheid zoals de jongemannen die hebben. Wel zullen ze voor hun onzelfzuchtige offer rijkelijk gezegend worden. De Heer is tevreden met hun gewilligheid om zielen tot Hem te brengen.' (President Kimball Speaks Out, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, blz. 30.)

Deze heldhaftige jongemannen en jonge vrouwen komen met een sterk getuigenis van onze Heer en Heiland in het zendingsveld. Zij verlenen christelijk dienstbetoon en onderwijzen met geloof en overtuiging.

Naast de behoefte aan meer jongemannen en jonge vrouwen, is er een dringende vraag naar echtparen. Bij ieder bezoek aan een zendinggebied worden we met deze vraag geconfronteerd. Er is grote behoefte aan evenwichtige echtparen die financieel draagkrachtig zijn, een sterk getuigenis hebben en redelijk gezond zijn. Hun aanwezigheid in het zendingsveld geeft kracht en volwassenheid aan het zendingswerk.

Met zoveel gelegenheid tot zendingswerk, hebben we ervaren echtparen nodig om met de mensen te werken die pas tot het evangelie zijn bekeerd. Zij kunnen ervoor zorgen dat het zaad dat in goede grond is gezaaid, verzorgd en gevoed wordt, zodat het onkruid van de oude leefwijze de goede planten niet overwoekert en verstikt. Volwassen echtparen hebben jarenlange ervaring in schriftstudie, onderwijs en in het leidinggeven in wijken en gemeenten. Deze er-

varing is over de hele wereld bijzonder hard nodig om de tere nieuwe planten te beschermen tegen de invloeden van de wereld.

U bent het die kunt zorgen voor een sterke wortelstructuur die de pas bekeerden in de waarheden van het evangelie kan ondersteunen en waardoor ze eraan kunnen werken om de zegeningen van de eeuwigheid te ontvangen. Ik wil u graag een paar ervaringen van zendingechtparen vertellen.

In een brief van de zendingspresident van het Zendingsgebied Tulsa (Oklahoma) aan de afdeling zendingswerk kunnen we het volgende lezen: 'Broeder en zuster Wilson, die pas naar huis zijn gegaan, hebben uitstekend heractiveringswerk verricht. In het jaar dat zij in de wijk Nevada zijn geweest, hebben zij ervoor gezorgd dat twee echtparen naar de tempel zijn geweest, dat er 18 mensen zijn gedoopt en dat het aantal actieve leden is gestegen van 136 tot meer dan 180. Toen ze op zending kwamen, hadden ze net een nieuwe auto gekocht. Tijdens hun zending hebben ze er 47000 kilometer mee gereden. Zij waren werkelijk toegewijd aan het werk van de Heer in dit gebied. Nu wonen ze in St. George en willen ze op korte termijn weer op zending gaan.'

De brief gaat verder: 'Broeder Williams is gemeentepresident in de gemeente Lebanon. President en zuster Williams hebben geweldig heractiveringswerk verricht en hebben tevens een genealogische bibliotheek in de stad opgezet.'

Zuster Williams schrijft: 'Ik ben zo trots op

mijn man. Hij is werkelijk een grote steun voor de jonge zendingen. Hij helpt ze waar dat nodig is. Hij vindt het geweldig als hij met een van hen een onderzoeker kan onderwijzen.' 'Sinds we de genealogische bibliotheek hebben geopend, ben ik overspoeld met werk, van zowel leden als niet-leden. De plaatselijke genealogische vereniging (allemaal niet-leden) houdt haar maandelijkse vergadering bij ons in de kapel. Ze zijn allemaal in onze nieuwe bibliotheek en de geweldige hulpmiddelen geïnteresseerd. Ik heb iedere medewerker zo goed mogelijk geïnstrueerd, zodat ze zelfstandig kunnen werken. Ik ga tenslotte (helaas!) op een gegeven moment weer naar huis.'

In een brief van broeder en zuster Price, die in Australië hebben gewerkt, staat:

'Ik moet toegeven dat het moeilijk is om opgroeiende kleinkinderen achter te laten, maar we schrijven naar huis over de vreugde van ons zendingswerk. Het is een grote steun en inspiratie om te weten dat onze kinderen en kleinkinderen iedere avond voor ons bidden. En daarnaast doen we het allemaal voor onze Hemelse Vader, die ons heeft beloofd dat onze familiebanden nooit zullen worden verbroken als wij Hem dienen.'

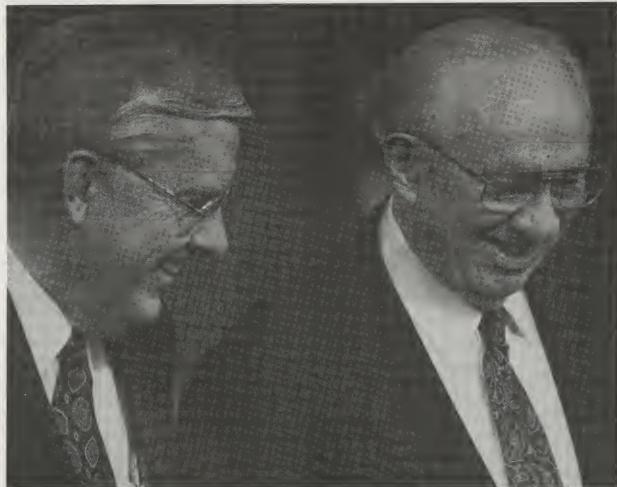
Is dit niet de tijd om een beslissing te nemen voor alle jonge alleenstaanden en alle oudere echtparen? Hebt u er ooit bij stilgestaan hoe uw levensgeschiedenis eruit zal zien? Zal uw geschiedenis een diaserie of videopresentatie worden van allerlei wereldlijke geneugten zoals boten, campers, reizen en ander persoonlijk vermaak?

Of zal uw geschiedenis de vreugde uitstralen die u hebt ervaren in het onderwijzen en prediken van het evangelie? Ik hoop dat u net als Alma zult beslissen om onder het volk uit te gaan en het woord Gods te prediken, en hen op te wekken hun plichten te bedenken, en alle hoogmoed en bedrog en alle twisten onder het volk uit te roeien, opdat u hen kunt terugbrengen en redden door met een zuivere getuigenis tegen hen op te komen.

Bisschoppen en gemeentepresidenten, slechts één extra zendingechtpaar uit iedere wijk of gemeente zou een toename van 8000 echtparen in het zendingsveld betekenen. En wat hebben we ze hard nodig!

Aan u die de oproep om te dienen wilt aangaan, kan ik beloven dat uw goede naam in deze wereld en in de eeuwigheid nooit zal worden vergeten. Nogmaals roepen wij u op en bidden dat de Heer van de oogst een groter aantal werkers zal sturen, want het veld is alreeds wit om te oogsten, klaar voor een overvloedige oogst (zie Leer en Verbonden 4:4).

Ik getuig tot u dat dit zijn werk is in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

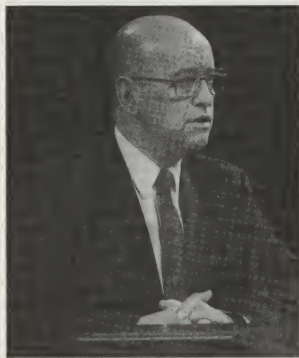

President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium (rechts) en ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf.

Geduld in tijden van tegenspoed

Ouderling Angel Abrea
van de Zeventig

De grote uitdaging in het aardse leven is niet om vast te stellen hoe we aan tegenslagen en problemen kunnen ontkomen, maar hoe we eraan kunnen werken om ze het hoofd te bieden.

In een periode dat de vervolging van de pas georganiseerde kerk sterk toenam, zei de Heer tegen Joseph Smith en Oliver Cowdery: 'Wees geduldig in bezoeken, want gij zult er vele hebben; maar verdraag ze, want zie, Ik ben met u, zelfs tot aan het einde uwer dagen' (Leer en Verbonden 24:8).

Verdrukking, tegenslagen en beproevingen zullen ons voortdurend achtervolgen in deze tijdelijke verblijfplaats in de eeuwigheid. De Heiland heeft gezegd: 'In de wereld lijdt gij verdrukking' (Johannes 16:33). De grote uitdaging in het aardse leven is dus niet om vast te stellen hoe we aan tegenslagen en problemen kunnen ontkomen, maar hoe we eraan kunnen werken om ze het hoofd te bieden.

Ik zeg eraan werken omdat het een voortdurende inspanning vereist om de karaktereigenschap geduld te ontwikkelen. Bij het oefenen van geduld, leer je geduld begrijpen en ontwikkelen.

Uit de evangenis van Liberty, in een tijd van diep lijden ten behoeve van het evangelie, schreef de profet Joseph Smith het vol-

gende aan de heiligen: 'Geliefde broeders, denk niet dat wij moedeloos zijn alsof ons iets vreemds zou zijn overkomen, want zij hebben al deze dingen van tevoren gezien en bezitten de verzekering van een betere hoop dan onze vervolgers. Daarom heeft God onze schouders voor de last gesterkt. Wij roemen in onze moeilijkheden omdat wij weten dat God met ons is, dat Hij onze vriend is en dat Hij onze ziel zal redden' (Leringen van de profet Joseph Smith, blz. 109).

Wij moeten geduldig zijn om pijn en verdriet te kunnen verdragen zonder klagen en ontmoediging, die ons van de Geest afleiden. Het is noodzakelijk om geduldig te zijn ten aanzien van verdrukking en vervolging vanwege de waarheid, omdat de manier waarop wij ons kruis dragen van invloed zal zijn op anderen en hun last zal verlichten.

Het moet op dezelfde wijze en met dezelfde geest als de zoons van Mosiah toen zij op zending gingen: 'Gaat uit onder uw broeders, de Lamaniëten, en vestigt Mijn woord; nochtans moet gij geduldig en lankmoedig in uw lijden zijn, opdat gij hun een goed voorbeeld in Mij moogt geven; en Ik zal u middelen in Mijn handen maken tot de zaligheid van vele zielen' (Alma 17:11).

Geduld moet onze voortdurende metgezelschap zijn op de reis naar ons uiteindelijke doel: 'Gaat daarom voort met geduld, totdat gij zijt vervolmaakt' (Leer en Verbonden 67:13).

Het moet duidelijk zijn dat we het hier niet over passief geduld hebben, in afwachting tot de tijd de dingen oplost die ons overkomen zijn, maar over actief geduld waardoor wij dingen laten gebeuren. Dat was het geduld dat Paulus in zijn brief aan de Romeinen beschreef toen hij het had over geduldig volhardend in goedgevoel (zie Romeinen 2:7).

Waarschijnlijk is het beste voorbeeld van geduld, dat ons een eeuwig perspectief biedt van zijn toepassing in ons leven, te vinden in de woorden van Petrus: 'Want mag dat roem heten, als gij slagen moet verdragen, omdat gij kwaad doet? Maar als gij goed

doet en dan lijden moet verdragen, dat is genaamd bij God' (1 Petrus 2:20).

Geduld in tijden van tegenslag betekent stevig volharden en nooit hetgeen waarin we geloven opgeven, standvastig blijven in de hoop dat we op de tijd van de Heer kennis zullen krijgen van hetgeen we nu niet begrijpen en waardoor we lijden.

Dan wordt de belofte in Maleachi bewaard: 'Dan zult gij tot inkeer komen en het onderscheid zien (...) tussen wie God dient, en wie Hem niet dient' (Maleachi 3:18).

De getrouwe zuster die haar zoon tijdens zijn zending verloor, had veel vragen die door ongelovigen werden gesteld en haar deden twifelen: 'Waarom is mijn zoon overleden terwijl hij een prima zendeling en een goede zoon was?' 'Mijn zoon diende de Heer en was een groot voorbeeld voor zijn broers die ook op zending willen. Waarom?'

Geduld in tijden van tegenslag en lijden betekent de vragen als volgt beantwoorden, zoals ook deze zuster deed: 'Ik weet het niet, maar ik weet wel dat ik op de tijd van de Heer mijn zoon zal weerzien en met hem herenigd zal zijn.'

Was het antwoord van deze zuster niet ingegeven door dezelfde geest die de woorden van Nephi inspireerde: 'Ik weet dat Hij zijn kinderen liefheeft; toch weet ik niet de betekenis van alle dingen' (1 Nephi 11:17)?

Wat een geweldig voorbeeld van geloof, dat een gevoel van zekerheid geeft wanneer we tegenover het onbekende staan!

Ondanks de vervolgingen en bedreigingen waaraan de eerste christenen waren blootgesteld, was hun geloof en hoop in Christus doortrokken van geduld en getuigenis. Paulus schreef: 'In alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren; te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. (...)

'Immers, wij weten, dat Hij, die de Here Jezus opgewekt heeft, ook ons met Jezus zal opwekken en met u voor Zich stellen.

'Daarom verliezen zij de moed niet, maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd.

'Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van eeuwigheid' (2 Korintiërs 4:8-10, 14, 16-17).

Geduld in tijden van tegenspoed en lijden beschrijft het leven van Christus, ons grote voorbeeld. Toen Hij in de hof van Getsemane zo intens leed, was Hij toch in staat om in vurig gebed de volgende woorden uit te spreken: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet

gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' (Matteüs 26:39). Hij geeft ons hier een voorbeeld en een referentiekader voor een leven van gehoorzaamheid en volharding, ongeacht onze omstandigheden of de invloeden van buitenaf.

Hoe vaak sluiten wij ons gebed niet met de woorden: 'Laat deze beker mij voorbijgaan'?

Als deze symbolische beker ziekte, pijn, angst, werkloosheid of het verlies van een geliefde betekent, zijn we dan in staat om ons gebed voort te zetten met de woorden: 'Doch niet gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt'? Het woord doch geeft de overtuiging aan dat we alles aan de Heer overlaten.

Als we tijdens onze levensreis geconfronteerd worden met kritiek, haat, afwijzing, ongeduld of verraad, dan moeten we in staat zijn om op zo'n manier te bidden dat ons geloof en ons getuigenis dat de Heer ons tot het einde toe zal vergezellen, ons zullen noodzaken om te zeggen: 'Doch Vader, uw wil geschiede, en met uw hulp zal ik geduldig voortgaan op de weg die naar U teruggleid.'

In 1833 vertroostte de Heer, door middel

van de profeet Joseph Smith, de heiligen die 'hebben geleden, en zijn vervolgd, en uit het land hunner erfenis zijn verdreven' (Leer en Verbonden 101:1). Met de volgende vertroostende en hoopgevende woorden zei Hij tevens: 'Laat uw hart daarom vertroost zijn (. . .) alle vlees is in Mijn hand; wees stil, en weet, dat Ik God ben' (Leer en Verbonden 101:16).

Tegen Henoch, die niet zo goed kon spreken, zei de Heer in een moeilijke periode: 'Open uw mond, en hij zal gevuld worden, en Ik zal u woorden te spreken geven, want alle vlees is in Mijn handen, en Ik zal doen, zo als het Mij goeddunkt' (Mozes 6:32).

Tegen Joseph Smith zei de Heer in een tijd van beproeving: 'Vervolg daarom uw weg (. . .) want de mensen zijn grenzen gezet, en zij kunnen die niet overschrijden' (Leer en Verbonden 122:9).

Deze sleutelwoorden van raad werden aan hen gegeven die in moeilijke tijden verkeerden: 'alle vlees is in Mijn handen'; 'weet, dat Ik God ben'; 'Ik zal doen, zo als het Mij goeddunkt'; 'de mensen zijn gren-

zen gezet, en zij kunnen die niet overschrijden'. In moeilijke tijden appelleren deze woorden aan ons geduld en onze volharding, gebaseerd op beginselen die op zich een getuigenis zijn.

De Heiland heeft gezegd dat het eeuwige leven is God te kennen (zie Johannes 17:3), hetgeen kennis van zijn eigenschappen insluit en een getuigenis van Hem. God kennen betekent ook onszelf kennen, want de profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Indien de mens de aard van God niet begrijpt, begrijpt hij zichzelf niet' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 312). God leren kennen houdt veel meer in dan over Hem praten. Ouderling Bruce R. McConkie heeft uitgelegd dat het betekent: 'denken wat Hij denkt, voelen wat Hij voelt' (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1973, deel 1, blz. 762).

Als we God kennen en weten dat Hij almachtig is, wat kunnen we dan anders doen dan geduldig de beproevingen in het leven doorstaan? Net als Nephi kunnen we zeggen: 'Hij is machtiger dan de gehele aarde' (1 Nephi 4:1). Wij kennen zijn alwetendheid en kunnen ervan getuigen en net als Lehi zeggen: 'Alles werd gedaan in de wijsheid van Hem, Die alles weet' (2 Nephi 2:24).

Vanuit die kennis, en geankerd in een sterk getuigenis van de aard van onze Hemelse Vader, kunnen getrouwe heiligen der laatste dagen – in plaats van te wanhopen omdat een doel niet is bereikt, omdat een bepaald probleem niet is opgelost of omdat er in moeilijke tijden geen rust kan worden gevonden – rustig op de vervulling van de beloften wachten. Zij weten dat 'God alle tijden weet, die de mens zijn gesteld' (Alma 40:10). De getrouwe heiligen der laatste dagen wachten geduldig omdat zij hun geloof – 'de zekerheid der dingen, die men hoopt' (Hebreeën 11:1) – oefenen in de overtuiging dat de beloften 'in Zijn tijd geschieden, en op Zijn wijze, en overeenkomstig Zijn wil' (Leer en Verbonden 88:68).

God leeft en Hij vervult zijn beloften. Ik wil tot u getuigen dat de zegeningen van hoop en troost ons deel zullen zijn als we in moeilijke tijden geduldig volharden, en we kunnen genieten van die 'onbegrijpelijke vreugde' (Alma 28:8) die Ammon en zijn broers ontvingen.

Met de woorden dus van Joseph Smith: 'Blijf standvastig, o heiligen Gods, houd nog wat langer vol en de storm des levens zal uitgewoed zijn en u zult beloofd worden door de God, wiens dienstknechten u bent, en die al uw zwoegen en beproevingen ter wille van Christus en het evangelie naar juiste waarde zal schatten' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 165).

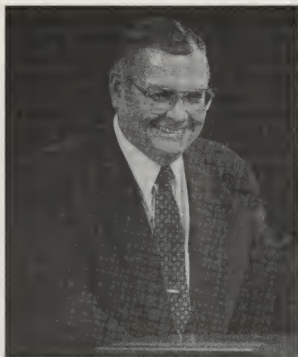
Dit heb ik gezegd in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Breng uw leven op orde

William R. Bradford
van de Zeventig

'Over een rommelig leven heb je geen controle. Het is een leven waarin je wordt geleefd door alles waarmee je je omgeven hebt.'

Voor onze huidige taak zijn mijn vrouw en ik ver weg van onze kinderen. Dat betekent dat er over en weer brieven worden geschreven. Ik wil u graag een alinea uit een recente brief van een van onze dochters voorlezen:

'Ik ben verpleegster geworden. Vier van de kinderen hebben griep. Mijn ambitie is verlegd van psychiatrie naar verpleegkunde. Niemand hier is tenslotte psychisch ziek, maar we zijn wel allemaal in de lappenmand. Ik heb er zo'n hekel aan als de kinderen ziek zijn.' En dan staat er in hoofdletters: 'IK WIL MIJN LEVEN TERUG!'

Toen we deze brief ontvingen, glimlachten mijn vrouw en ik begrijpend naar elkaar. Al onze kinderen hebben een erg druk leven. Ze zitten, zoals ze zelf zeggen, op de snelle linkerrijbaan. Maar die laatste woorden 'IK WIL MIJN LEVEN TERUG', zijn in mijn gedachten blijven hangen. Hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik me zorgen maak. Vanwege dat gevoel van bezorgdheid wil ik vandaag iets zeggen over het op orde brengen van ons leven en het terugkeren naar de basisbeginselen.

Ik heb een verhaaltje gehoord over een jongen die uit school komt en ziet hoe zijn vader bij de voordeur van het volgepropte, rommelige huis naar binnen kijkt. 'Is mama thuis?' vraagt de jongen. Zijn vader ant-

woordt: 'Ik zie haar niet, maar ik weet dat ze ergens binnen moet zijn. Ik kan haar gesnuk horen.'

Het zou een grappig verhaaltje zijn als het niet zo vaak echt voorkwam. Ik ben van mening dat een rommelig leven veel leed, verdriet en tranen kan veroorzaken. Ik geef ook dat er veel mensen zijn op die zogenaamde snelle linkerrijbaan die 'hun leven terug willen'.

Over een rommelig leven heb je geen controle. Het is een leven waarin alles waarmee je je omgeven hebt, en alles wat je toestaat je tijd te verbruiken, je beheerst en je geluk en eeuwige vooruitgang negatief beïnvloedt.

Ons leven kan door veel zaken rommelig worden. Sommige liggen voor de hand, zoals goederen die we verzamelen. Ik wou dat ik in staat was om een les te geven over prioriteiten in materiële zaken. Hoe je ze kunt ordenen en wat je moet wegdoen om de rest te kunnen ordenen. Maar daar heb ik niet echt verstand van.

De laatste keer dat ik een dergelijk project ondernam, was ik negen uur bezig met het heen en weer verplaatsen van de spullen, van de ene doos in de andere, van de ene plaats naar de andere. Toen ik klaar was, was ik heel trots op mezelf. Tot ik me realiseerde dat ik de spullen eigenlijk alleen maar had verplaatst.

Mijn vrouw zegt dat ik in mijn onderbewustzijn de regel hanteer dat ik de spullen eerst honderd keer moet verplaatsen voordat ik er afstand van kan doen. Het is u waarschijnlijk overduidelijk dat als u hierin hulp nodig hebt, u niet bij mij moet zijn.

Maar ik weet wel dat we ons zo met goederen kunnen omgeven dat er geen tijd voor geestelijke zaken overblijft. Kijk maar om u heen en u ziet de hebbedingetjes en de prulletjes die ons doen verkwisten en betalen, spelen en afdwalen.

Andere zaken die ons leven rommelig maken en onze tijd opslokken zijn niet zo voor de hand liggend als die goederen. Zij zijn subtieler, ontwikkelen zich geleidelijk en krijgen steeds meer greep op ons.

Altijd als ik aan iets subtiels denk – u weet wel, een beetje verborgen, we weten dat het er is als we er bij stilstaan maar we verden-

ken het niet van een negatieve invloed op ons leven – weet ik dat Satan druk aan het werk is.

Er is niets wat de duivel beter uitkomt dan onze stille vennoot te worden. Hij weet dat we vrij zijn om zelf beslissingen te nemen. Hij weet dat we in dit leven onderworpen zijn aan de tijd. Als hij op subtielere wijze onze stille vennoot kan worden, kan hij ons beïnvloeden om verkeerde beslissingen te nemen waardoor onze tijd wordt verknoeid en we van de zaken die belangrijk zijn worden afgehouden.

Wij geven ons leven aan de zaken waar we onze tijd aan geven. Zoals ik al gezegd heb, zijn we in dit leven onderworpen aan tijd. We hebben ook de vrijheid om met onze tijd te doen wat we willen. Ik wil het nog even herhalen: We geven ons leven aan de zaken waar we onze tijd aan geven.

Ik weet dat het heel moeilijk is, zo niet onmogelijk, om uw leven op orde te brengen door bovenaan de stapel te beginnen met het doel alles te ordenen en beter te organiseren. Het is goed om alles beter te organiseren, maar dat is niet genoeg. Er moet wel worden weggedaan. We moeten het metterdaad afdanken.

Om dat te kunnen doen, hebben we een lijstje nodig van zaken die essentieel zijn voor zowel ons materiële welzijn en geluk, als voor onze eeuwige vooruitgang. Dit lijstje moet op het evangelie zijn gebaseerd en onderdelen bevatten die nodig zijn voor onze heiliging en vervolmaking. Het moet een voortvloeielsel van inspiratie en gebedvol onderscheid zijn tussen de zaken die we werkelijk nodig hebben en de zaken die we alleen maar willen hebben. Het moet noodzaak van hebzucht scheiden. Het moet ons beste begrip weergeven van de zaken die belangrijk zijn tegenover de zaken die alleen interessant zijn. Het moet niets van doen hebben met pogingen om de snelle linkerrijbaan te blijven.

We moeten de manier waarop we met onze tijd omgaan bestuderen: ons werk, onze ambitie, onze contacten en de gewoonten die ons gedrag bepalen. Al doende, zullen we beter begrijpen waar we onze tijd echt aan moeten besteden.

Boven aan de lijst staat ongetwijfeld ons gezin. Naast onze toewijding aan God komt het gezin op de eerste plaats. Hun stoflijk en geestelijk welzijn is uitermate belangrijk, dus er moet gewerkt worden om daarin te voorzien. Dat betekent hard werken. Hoewel er evenwicht moet zijn en tijd voor leuke zaken, mogen die leuke zaken het gezamenlijk werken aan het materiële en geestelijke welzijn van het gezin niet overvleugelen. Werken is een gebod van God. Het is het patroon voor het geluk van personen en gezinnen en de kracht van zowel de kerk als de maatschappij.

Een moeder mag zichzelf nooit toestaan om zo met extra zaken bezig te zijn dat zij haar goddelijke rol verwaarloost. Een vader mag geen enkele activiteit, hoe interessant of belangrijk die ook lijkt, voorrang geven ten opzichte van zijn dienstbetoon en voortdurende zorg in het gezin.

De titels 'moeder' en 'vader' zullen na dit leven voortbestaan. Alles wat we aanschaffen en alle wereldlijke titels die we vergaren, zijn vergankelijk. Maar ondertussen kunnen ze ons leven wel in beslag nemen en onze eeuwige bestemming beïnvloeden.

Jonge mensen moeten leren dat geen enkel amusement opwindend genoeg is om af te dwalen van het pad dat naar onze Hemelse Vader leidt.

We moeten beseffen dat iemand die de beginselen van het evangelie van Jezus Christus niet naleeft, ze, ongeacht de oorzaak, niet naleeft. Ook moeten we beseffen dat een verdeeld gezin, ongeacht de oorzaak, een verdeeld gezin is.

Er zijn een aantal ernstige vragen die we onszelf moeten stellen. Een van die vragen is uiteraard: Heb ik tijd om te bidden? En dan bedoel ik niet een snel en standaard gelegenheidsgebed alsof je onderweg naar iets belangrijks even naar je Hemelse Vader zwaait. Ik bedoel oprecht, eerlijk gebed,

vanuit de diepte van een verslagen geest en een gebroken hart; in nederigheid geknield, om de liefde voor de Heilige Vader te tonen; persoonlijk gebed als onderdeel van het bekeringsproces waarin u smeekt om vergeving en de tijd neemt om te mediteren en de influisteringen van de Geest op te vangen.

De volgende vraag is: Bestudeer ik de Schriften? Als u dat doet dan weet u dat Lehi een ijzeren roede zag, die het woord van God vertegenwoordigde (zie 1 Nephi 11:1-23). Zij die de roede vasthielden en hem voortdurend als gids gebruikten, kwamen veilig door de donkere mist, bereikten de boom des levens en namen van de heerlijke vruchten (zie 1 Nephi 8:19, 30).

Nu stel ik nogmaals de vraag: Bestudeert u de Schriften? Ik getuig plechtig tot u dat de heilige Schriften het woord van God zijn. Geregelde studie is een onderdeel van het vasthouden van de ijzeren roede. Zij zullen u naar de boom des levens leiden. Als u iemand bent die 'Ik wil mijn leven terug' heeft geroepen, dan moedig ik u aan om naar de boom des levens te gaan, waar u de zuivere liefde van God zult vinden.

Als uw leven op orde is, zult u niet zo druk zijn met terestriële zaken dat u geen tijd over heeft voor celestiale zaken. Gods plan is eenvoudig. Het vereist gehoorzaamheid

aan eenvoudige wetten. Het zijn wetten die bij gehoorzaamheid automatisch zegeningen en geluk tot gevolg hebben en bij ongehoorzaamheid automatisch straf en ongeluk.

Ik moedig u aan om orde op zaken te stellen. Neem uw leven terug. Gebruik uw wilskracht. Leer nee te zeggen tegen de zaken die u van uw kostbare tijd beroven en inbreuk doen op uw vrijheid om voor het nauwgezet naleven van Gods plan van geluk en verhoging te kiezen.

Laat de subtiele invloed van Satan geen enkel deel van uw leven wegnemen. Houd het heft in eigen handen en gebruik uw eigen keuzevrijheid. Dit leven is een proeftijd. Het is een geweldige gave van tijd waarin we kunnen leren als onze Hemelse Vader te worden, door de leringen van zijn Zoon Jezus Christus te volgen. Het pad waarop Hij ons voortgaat, is geen rommelig pad. Het is eenvoudig, recht en verlicht door de Geest.

Het is mijn nederig gebed dat wij, door de juiste keuzen te doen, onze keuzevrijheid zullen beschermen tegen de subtiele invloeden van Satan en dat wij onbelemmerd het pad zullen volgen dat naar onze heilige Vader terugleidt.

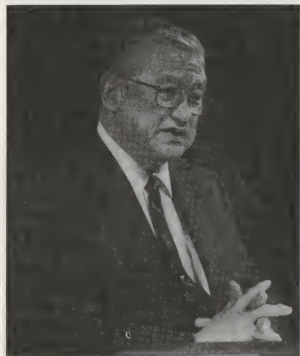
In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Luister alstublieft naar de oproep!

Ouderling Adney Y. Komatsu
van de Zeventig

'Zij die enige tijd niet actief mogen deelnemen aan de kerkdiensten, kunnen de warmte van liefhebbende armen en open harten ervaren door de uitnodiging aan de activiteiten in de kerk mee te doen.'

Broeders en zusters, ik wil u graag herinneren aan de uitnodiging van het Eerste Presidium van december 1985:

In deze kersttijd verheugen wij ons in de zegeningen die voortkomen uit ons lidmaatschap en onze *activiteit* in deze kerk, waar Jezus Christus, de Zoon van God, aan het hoofd staat. Wij willen oprecht onze liefde en dankbaarheid uiten aan al onze broeders en zusters, waar ook ter wereld.

'Wij zijn ons bewust van enkelen die minder-actief zijn, en anderen die kritisch zijn en op zoek naar fouten. Ook zijn wij ons bewust van hen die wegens ernstige overtredingen geëxcommuniceerd of onder censuur gesteld zijn.

'Aan allen betuigen wij onze liefde. We willen iedereen vergeven in de geest van Hem die heeft vergeven: "Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven" (Leer en Verbonden 64:10).

'Wij moedigen de leden aan om iedereen die hen iets heeft aangedaan te vergeven. Tot hen die niet meer *actief* zijn en tot hen die kritisch zijn, zeggen we: "Kom terug. Kom terug en vergast u aan het feestmaal van de Heer, en proef weer van de zoete vruchten

van de omgang met de heiligen"' ('An Invitation to Come Back', *Church News*, 22 december 1985, blz. 3; cursivering toegevoegd.)

Hoewel de meesten van ons in de kerk de activiteiten voornamelijk als plezier en spel beschouwen, spelen ze daarnaast een rol die deze oppervlakkige beschouwing te boven stijgt.

Voor hen die ervaring hebben met de kerkelijke discipline, zijn gevoelens van eenzaamheid en afzondering een realiteit. Dit geldt zowel voor de formele als de informele discipline. Als iemand formeel wordt geëxcommuniceerd, zijn de afzondering en de eenzaamheid meer dan een gevoel. De naam van deze persoon wordt metterdaad uit de boeken van de kerk verwijderd en de gave van de Heilige Geest die na de doop was ontvangen, wordt ingetrokken.

De meesten van ons hebben in ons leven wel eens afzondering en eenzaamheid ervaren. Hebt u zich weleens in een stad, op een vliegveld of treinstation eenzaam gevoeld, hoewel er honderden of duizenden mensen om u heen waren? Hebt u zich als kind, tiener of volwassene in uw familie wel eens eenzaam gevoeld, hoewel u in hetzelfde huis woonde? Hebt u zich onder andere omstandigheden alleen en eenzaam gevoeld, terwijl u misschien in de kerk of op school zat?

Het feit dat er mensen in de buurt zijn, wil nog niet zeggen dat je je aanvaard of begrepen voelt. Maar al te vaak is het tegengestelde waar. Gevoelens van aanvaarding komen als iemand ons in hun groep van vrienden en activiteiten uitnodigt. Buiten plezier en spel zijn activiteiten vaak een ontspannende gelegenheid om anderen te accepteren, erbij te betrekken, te begrijpen en te steunen. Op deze manier worden activiteiten een hulpmiddel om liefde, genegenheid, vergeving en dienstbetoon te tonen, om mensen erbij te betrekken en niet uit te sluiten. Amulek heeft gezegd: 'Als gij daarom niet gedenkt barmhartig te zijn, zijt gij als slakken, die de smelters wegwerpen – omdat ze waardeloos zijn' (Alma 34:29).

Zij die enige tijd niet actief mogen deelnemen aan de kerkdiensten, kunnen de warmte van liefhebbende armen en open harten ervaren door de uitnodiging aan de activiteiten in de kerk mee te doen. De tijd dat ze minder actief zijn kan verzacht worden als ze vriendelijk worden betrokken bij gezinsavonden, etentjes, feestjes, haardvuuravonden, roadshows, toneelavonden, gespreks-groepen, activiteiten huiselijk leven, familie-uitstapjes, kampeertochten, reünies enzovoorts.

Door die activiteiten kunnen mensen het gevoel krijgen dat ze welkom en nodig zijn. Het meedoen aan activiteiten van de kerk scheidt gelegenheden om ongedwongen met leden van het quorum, de ZHV en de wijk om te gaan. Nogmaals, de tijd dat zij wat betreft hun deelname aan het volledige programma van de kerk beperkt zijn, kan verzacht worden als zij worden begeleid en uitgenodigd om aan gezellige activiteiten deel te nemen. Hun deelname aan de activiteiten is vaak een voorloper van hun deelname aan de diensten en vergaderingen op zondag, hoewel ze daar nog niet actief aan mogen deelnemen.

Enkele belangrijke punten zijn: Vormen activiteiten een wezenlijk onderdeel van uw gezin, quorum, ZHV of unit? Worden er geregeld activiteiten georganiseerd waar mensen die weer goed lid willen worden en minder-actieve leden aan kunnen deelnemen? Zijn uw activiteiten veilige havens waar aanvaarding, broederschap en zusterschap duidelijk aanwezig zijn? Helpt u hen die strijden om hun geloof en getuigenis terug te krijgen om uit te kijken naar de dag dat zij weer volledig aan het programma van de kerk kunnen deelnemen?

Door een verscheidenheid aan activiteiten in het gezin, de priesterschap, de ZHV, de wijk en de ring kunnen we ervoor zorgen dat –

1. We allemaal kunnen deelnemen aan nuttige activiteiten die vrij zijn van de genot-zucht en de groefheid van de wereld.

2. De mensen er ongeacht hun leeftijd, maatschappelijke status of kerkroeping juist bij betrokken worden en niet uitgesloten.

3. Er deelgenomen kan worden door de actieve leden, de minder-actieve leden en hen die op weg zijn om weer goed lid te worden.

4. Er een sfeer van vergeven en vergeten heerst doordat de mensen de warmte van open armen en harten voelen. Als we niet vergeven en vergeten, waarschuwt de Heer ons: 'In dagen van ouds zochten Mijn discipelen elkander te beschuldigen, en vergaven elkander niet in hun hart, en wegens dit kwaad werden zij bezocht en gevoelig gestraft.'

Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroor-

deeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde' (Leer en Verbonden 64:8-9).

Als iemand weer goed lid van de kerk wordt ten gevolge van de liefde, de geneugheid en de vergeving van hen die om hem geven, zullen de gevoelens van vreugde welhaast onuitsprekelijk zijn. Deze diepe vreugde wordt in het Boek van Mormon beschreven toen Ammon Alma ontmoette: 'Ammons blijdschap was nu zo groot, dat zijn gemoed vol schoot; ja, hij was zo overstelpt door de vreugde zijns Gods, dat zijn krachten hem begaven; en hij zeeg wederom ter aarde.

'Welnu, was dit geen buitengewone vreugde? Ziet, dit is de vreugde, die niemand geniet dan alleen de ware boetvaardige en nederige zoeker naar geluk' (Alma 27:17-18).

Activiteiten kunnen zoveel meer zijn dan plezier en spel, en zoveel meer dan tijdelijk vermaak. Activiteiten die met het doel worden georganiseerd om de deelnemers op hun weg naar de volmaaktheid te begelei-

den, zullen eeuwige vreugde tot gevolg hebben en een belangrijke plaats in de kerk innemen.

We moeten niet vergeten dat kerkactiviteiten niet nieuw zijn. Onder de dertien presidenten van de kerk sinds de herstelling hebben activiteiten een belangrijke plaats in het leven van de heiligen der laatste dagen ingenomen. Kerkactiviteiten zijn een van de hulpmiddelen om de mensen erbij te betrekken en niet uit te sluiten; om de mensen te laten deelnemen in plaats van toe te kijken; om momenten van vreugde in deze moeilijke tijd te ervaren; om het sociale gebeuren en de eenheid te bevorderen in plaats van afzondering en tweedracht; om neutrale en informele omstandigheden te creëren voor hen die weer op weg zijn om goed lid van de kerk te worden, samen met de heiligen en de huisgenoten Gods.

Tot slot wil ik nog een stukje van de boodschap van het Eerste Presidium voorlezen: 'Wij zijn ervan overtuigd dat velen ernaar hebben verlangd om terug te keren, maar

zich geremd voelen. Wij verzekeren u ervan dat u open armen zult vinden om u te verwelkomen en gewillige handen om u bij te staan.

'In deze kersttijd gedenken we de geboorte van de Heiland die zijn leven voor de zonden van allen heeft gegeven. We weten dat velen een zware last van schuld of verbittering met zich meetersen. Tot hen zeggen we: Leg ze naast u neer en luister naar de woorden van de Heiland: "Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven (. . .) want mijn juk is zacht en mijn last is licht" (Matteüs 11:28-30).'

Het Eerste Presidium gaat verder met de woorden: 'Wij doen een dringend beroep op u. Wij bidden voor u. Wij nodigen u met liefde en waardering uit.

'Hoogachtend,
'Het Eerste Presidium' (An Invitation to Come Back, blz. 3).

Ik nodig u allen uit tot Christus te komen. Kom terug en neem deel aan zijn vreugde. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

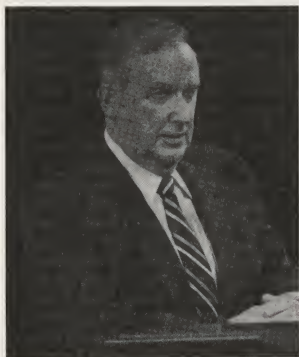

Leden van de Zeventig.

De tragische littekens van mishandeling genezen

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heer heeft voor u in een manier voorzien om de vernietigende resultaten van andermans daden tegen uw wil, te overwinnen.'

Ik spreek vanuit het diepst van mijn ziel tot allen die door de afschuwelijke zonde van mishandeling zijn getekend, of u nu lid van de kerk bent of niet. Ik zou het liefst met u onder vier ogen over dit gevoelige onderwerp spreken. Ik vraag de Heilige Geest om ons beiden te helpen, zodat u door de Heer verlost zult worden van deze wreedheid die u uw leven heeft getekend.

Tenzij u door de Heer wordt genezen, kunnen geestelijke, lichamelijke en seksuele mishandeling ernstige en blijvende gevolgen veroorzaken. Als slachtoffer hebt u er enkele ervaren, zoals bijvoorbeeld angst, depressie, schuldgevoelens, zelfverachting, gebrek aan zelfvertrouwen en gebrek aan normale contactuele eigenschappen. Als u voortdurend bent mishandeld, zult u te maken krijgen met enorme gevoelens van opstandigheid, woede en haat. Deze gevoelens worden vaak gericht op zichzelf, anderen, het leven en zelfs op onze Hemelse Vader. Gefrustreerde pogingen om terug te vechten, leiden vaak tot druggebruik, immoraliteit, weglopen van huis en, in extreme gevallen, tot zelfmoord. Als deze gevoelens niet gecorrigeerd worden, kunnen ze leiden tot een zelfmoedige leven, een slecht huwelijk en zelfs tot een overgang van

slachtoffer naar dader. Een ander afschuwelijk gevolg is een groeiend gebrek aan vertrouwen in anderen waardoor het genezingsproces wordt belemmerd.

Om geholpen te kunnen worden, moet u een aantal aspecten van de eeuwige wetten begrijpen. Uw mishandeling is het gevolg van een onrechtvaardige aanval op uw vrijheid door een ander. Omdat alle kinderen van onze Hemelse Vader keuzevrijheid hebben, kan iemand ervoor kiezen om de geboden te overtreden en u te kwetsen. Dergelijke handelingen kunnen uw vrijheid tijdelijk beperken. Om billijk te zijn, en ter compensatie, heeft de Heer voor u in een manier voorzien om de vernietigende resultaten van andermans daden tegen uw wil, te overwinnen. Die verlichting kan verkregen worden door het toepassen van eeuwige waarheden, met behulp van de priesterschap.

U moet weten dat de zondige keus van anderen uw keuzevrijheid niet volledig kan vernietigen, tenzij u dat toestaat. Hun daden kunnen pijn en zelfs lichamelijk letsel veroorzaken, maar zij kunnen uw eeuwige mogelijkheden in dit korte, maar uiterst belangrijke leven op aarde niet vernietigen. U moet weten dat u *de vrijheid hebt om te besluiten de schadelijke gevolgen van mishandeling te overwinnen*. Uw houding kan een verandering ten goede in uw leven betekenen. Hierdoor bent u in staat de hulp te ontvangen die de Heer voor u beschikbaar heeft. Niemand kan u uw uiteindelijke kansen afnemen als u de eeuwige wetten begrijpt en naleeft. De wetten van onze Hemelse Vader en de verzoening van Christus hebben het mogelijk gemaakt dat de kansen die al Gods kinderen krijgen u niet ontnomen zullen worden.

U voelt zich misschien bedreigd door iemand die macht of controle over u heeft. U voelt zich misschien opgesloten en ziet geen uitweg. Ga er alstublieft van uit dat *uw Hemelse Vader niet wil dat u getekend wordt door onrechtvaardige invloeden, door dreigementen van vergelding, of door de angst voor de gevolgen voor het familie lid door wie u mishandeld wordt*. Vertrouw erop dat de Heer een oplossing voor u heeft. Vraag het Hem in geloof, en

twijfel niet. (Zie Jakobus 1:6; Enos 1:15; Moroni 7:26; Leer en Verbonden 8:10; 18:18.)

Ik getuig plechtig dat als iemand anders u tegen uw wil misbruikt door mishandeling, perversie of incest, u niet verantwoordelijk bent en u zich niet schuldig moet voelen. Er blijven waarschijnlijk littekens over van de mishandeling, maar die littekens hoeven niet blijvend te zijn. In het eeuwige plan, volgens het tijdschema van de Heer, kunnen de verwondingen genezen worden als u daaraan meewerkt. Dit is wat u nu kunt doen.

Vraag om hulp

Als u wordt of bent mishandeld, vraag dan nu om hulp. Misschien vertrouwt u anderen niet, of hebt u het gevoel dat er geen betrouwbare hulp beschikbaar is. Begin met uw Eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. Probeer hun geboden te begrijpen en na te leven. Zij zullen u de weg wijzen naar anderen die u zullen aanmoedigen en sterken. U kunt terecht bij een priesterschapsleider, gewoonlijk de bisschop, soms een lid van het ringpresidium. Zij kunnen de kloof naar genezing en meer begrip overbruggen. Joseph Smith heeft ons onderwezen:

'De mens kan niets voor zichzelf doen, tenzij God hem op het juiste pad leidt; met dat doel werd het priesterschap gegeven' (Leringen van de profet Joseph Smith, blz. 332).

Praat in vertrouwen met uw bisschop. Door zijn roeping kan hij voor u een instrument van God zijn. Hij kan een leerstellig fundament leggen om u in uw genezingsproces te begeleiden. Het begrijpen en naleven van de eeuwige wetten zal de genezing verschaffen die u nodig hebt. Hij heeft het recht om inspiratie van de Heer te ontvangen voor u. Hij kan het priesterschap gebruiken om u te zegenen.

Uw bisschop kan u helpen om betrouwbare vrienden uit te zoeken die u kunnen helpen. Hij zal u helpen om uw zelfvertrouwen en zelfachting terug te krijgen. Als de mishandeling extreem is, kan hij u helpen de nodige bescherming en de juiste professionele hulp te vinden, in overeenstemming met de leringen van de Heiland.

De beginselen van genezing

Dit zijn een aantal beginselen van genezing die u beter zult leren begrijpen:

Erken dat u een geliefd kind van uw Hemelse Vader bent. Hij houdt volledig van u en kan u beter helpen dan enige aardse ouder, echtgenoot of trouwe vriend. Zijn Zoon heeft zijn leven gegeven zodat wij door ons geloof in Hem en door het naleven van zijn leringen genezen kunnen worden. Hij is de volmaakte genezer.

Krijg vertrouwen in de liefde en in het

mededogen van uw oudste broer, Jezus Christus, door de Schriften te bestuderen. Net als tegen de Nephieten zegt Hij tegen u: 'Ik heb erbarmen met u; Mijn hart is vervuld met barmhartigheid (. . .) Ik zie, dat uw geloof voldoende is om door Mij genezen te worden' (3 Nephi 17:7-8).

Het beste begin van het genezingsproces is onze Hemelse Vader oprecht om hulp vragen. Door onze keuzevrijheid op die manier te gebruiken, kunnen we een goddelijk ingrijpen verwachten. Als u het toelaat zal de liefde van de Heiland uw hart verzachten, en de cirkel van mishandeling doorbreken die van een slachtoffer een dader maakt. Tegenspoed, zelfs als die opzettelijk door andermans ongebreidelde drijfden wordt veroorzaakt, kan vanuit een eeuwig perspectief werden een bron van groei zijn (zie Leer en Verbonden 122:7).

Het slachtoffer moet alles doen wat in zijn of haar macht ligt om de mishandeling te doen stoppen. Meestal is het slachtoffer onschuldig vanwege zijn of haar angst, de macht of het gezag van de overtreder. Op een zeker moment kan de Heer een slachtoffer echter op een graad van verantwoordelijkheid wijzen. Uw priesterschapslider kan u helpen bij het vaststellen van uw verantwoordelijkheid zodat daar eventueel aan gewerkt kan worden. Anders zullen de zaden van de schuldgevoelens blijven en uitgroeien tot een bittere vrucht. Maar ongeacht de graad van verantwoordelijkheid kan de genezende macht van het zoenoffer van Christus volledige genezing bewerkstelligen (zie Leer en Verbonden 138:1-4). Vergeving staat ter beschikking voor iedereen die met de mishandeling te maken heeft (zie geloofsartikel 3). Daarna komt de herstelling van de zelffaching, het gevoel van eigenwaarde, en een vernieuwing van het leven.

Als slachtoffer moet u geen pogingen in het werk stellen om wraak te nemen. Kijk naar uw eigen verantwoordelijkheid en doe wat in uw macht ligt om de zaak te corrigeren. Laat de behandeling van de dader over aan de autoriteiten van het land of de kerk. Wat zij ook beslissen, de schuldige zal uiteindelijk voor de Eeuwige Rechter moeten verschijnen. Als hij zich niet bekeert, zal hij eens door een rechtvaardig God gestraft worden. De leveranciers van smerige en schadelijke stoffen die anderen willens en wetens aanzetten tot geweld, en zij die een sfeer van vrije moraal en corruptie creëren, zullen eveneens gestraft worden. Zij die onschuldigen tot slachtoffer maken en hun eigen corrupte leven proberen te rechtvaardigen door anderen met zich mee te trekken, zullen ter verantwoording worden geroepen. Over hen heeft de Meester gezegd:

'Maar een ieder, die één dezer kleintje, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molenstein om

zijn hals was gehangen en hij verzuolgen was in de diepte der zee' (Matteüs 18:6).

Begrijp echter wel dat het genezingsproces nogal wat tijd in beslag neemt. Het herstel komt meestal stap voor stap. Het proces kan worden versneld als u de Heer voor iedere stap voorwaarts bedankt.

Vergeving

Als iemand van een zware operatie moet herstellen, neemt hij daar alle tijd voor en vertrouwt hij op anderen. Hij begrijpt het belang van de behandeling niet altijd, maar zijn gehoorzaamheid bespoedigt het herstel. Zo is het ook met de genezing van de littekens van mishandeling. Vergeving, bijvoorbeeld, kan vaak moeilijk begrepen, laat staan gegeven, worden. *Begin met het achterwege laten van een oordeel.* U kunt niet weten wat de daders zelf als onschuldig slachtoffer misschien hebben geleden. De weg tot bekering moet ook voor hen open blijven. Laat de afhandeling van de daders aan anderen over. Naarmate uw eigen pijn minder wordt, zal het makkelijker zijn om te vergeven.

U kunt hetgeen gebeurd is niet ongedaan maken, maar u kunt wel vergeven (zie Leer en Verbonden 64:10). Vergeving geneest afschuwelijke en tragische wonden, want het laat de liefde van God in uw hart toe die het gif van de haat kan verwijderen. Die liefde reinigt uw geweten van het verlangen naar wraak, en maakt plaats voor de zuiverende, genezende en herstellende liefde van de Heer.

De Meester heeft ons de raad gegeven: 'Hebt uw vijanden lief, zegent hen, die u vervloeken, doet wel aan hen die u haten, en bid voor hen, die u geweld aandoen en u vervolgen' (3 Nephi 12:44; cursivering toegevoegd).

Verbittering en haat zijn schadelijk. Zij veroorzaken veel dat vernietigend is. Zij schorten de verlichting en de genezing op waarnaar u hunkert. Door verstandelijke overweging en zelfmedelijden kunnen zij van een slachtoffer een dader maken. Laat God de rechter zijn – u kunt dat toch niet zo goed als Hij.

De raad om de mishandeling gewoon te vergeten, is niet zinvol. U moet de beginselen die genezing brengen begrijpen. En nogmaals, een begrijpende priesterschapslider die de inspiratie en de macht van het priesterschap heeft om u te zegenen, kan u daarbij helpen.

Waarschuwing

Ik waarschuw u om niet deel te nemen aan twee onjuiste therapeutische benaderingen die meer kwaad dan goed kunnen doen: 1. Intensief graven in de details van het verleden, zeker in groepsverband. 2. De dader van al uw problemen in het leven de schuld geven.

Hoewel het onthullen van sommige dingen belangrijk kan zijn in het genezingsproces, kan het diep graven in de details van het verleden vernietigend zijn. Er is geen reden om genezende wonden open te rijten, zodat ze gaan zwerven. De Heer en zijn leringen

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium (rechts), wordt aan het begin van een conferentiebijeenkomst begroet door de ouderlingen Russell M. Nelson (links) en L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf.

kunnen u helpen, zonder uw zelfrespect te vernietigen.

Er is nog een gevaar. Gedetailleerde, suggestieve vragen die in het verleden graven, kunnen onbewust gedachten opwekken die meer verbeelding en fantasie zijn dan werkelijkheid. Die kunnen tot de veroordeling van een ander leiden voor daden die niet be- gaan zijn. Het zijn er gelukkig niet veel, maar ik ken toch een aantal gevallen waar een dergelijke therapie grote ongerechtig- heid voor onschuldigen teweeg heeft ge- bracht door onbewust gestimuleerde be- schuldigingen die later foutief bleken te zijn. Het geheugen, en zeker het geheugen van volwassenen betreffende hun jeugd, is on- volmaakt. Denk eraan dat valse beschuldi- gingen ook een zonde zijn.

Een eenvoudig voorbeeld: Zou u, als ie- mand opzettelijk een emmer vuil over uw ta- pijt gooide, de burens uitnodigen om alle in- grediënten die de vlek hadden veroorzaakt vast te stellen? Natuurlijk niet. U zou de vlek achter gesloten deuren met de hulp van een deskundige verwijderen.

Zo is het ook met het repareren van schade ten gevolge van mishandeling. Het moet ge- daan worden achter gesloten deuren, in ver- trouwen, met een priesterschapsleider en, waar nodig, een door hem aanbevolen pro- fessionele kracht. Er moet voldoende stof tot bespreking zijn aangaande de algemene aard van mishandeling om u de juiste raad te geven en de dader van zijn geweld te weer- houden. Dan moet u, met de hulp van de Heer, het verleden begraven.

Ik getuig in alle nederigheid dat hetgeen ik heb verteld waar is. Het is gebaseerd op eeu- wigse beginselen die ik de Heer heb zien ge- bruiken om de slachtoffers van mishandeling weer een volledig leven te verschaffen.

Als u het gevoel hebt dat uw hoop aan een zijden draadje hangt, neem dan van mij aan dat het geen draadje is. Het kan de onverbre- kelijke verbinding met de Heer zijn die een reddingsboei zal blijken te zijn. Hij zal u genezen als u uw angst overwint en op Hem vertrouwt door er oprecht naar te streven zijn leringen na te leven.

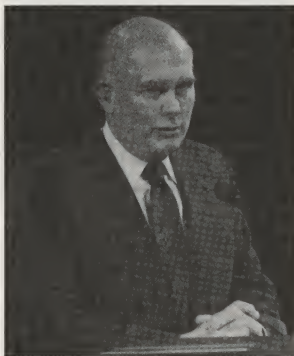
Alstublieft, lijd niet nog meer. Vraag nu aan de Heer om u te helpen (zie Moroni 7:26; Mormon 9:27). Besluit nu om met de bis- chop te gaan spreken. Bekijk niet alles wat u in het leven ervaart door de bril die ver- duisterd is door de littekens van mishandeling. Er is zoveel moois in het leven. Open uw hart en laat de liefde van de Heiland bin- nenstromen. En als de afschuwelijke ge- dachten uit het verleden de kop opsteken, denk dan aan zijn liefde en genezende kracht. Uw depressie zal worden veranderd in vrede en vertrouwen. U zult een akelig hoofdstuk van uw leven afsluiten en toe- gang krijgen tot boekdelen van geluk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zustershulpvereniging en de kerk

Ouderling Dallin H. Oaks

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De zustershulpvereniging is enorm belangrijk voor ieder lid van de kerk. Wij zijn allen gezegend door het voorbeeld en het dienstbetoon van de ZHV-zusters.'

Dit jaar vieren we het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging, die op 17 maart 1842 in Nauvoo (Illinois) werd opgericht. Het programma van de viering is via satelliet over de hele wereld uitgezonden. Er zijn boeken gepubli- ceerd over de geschiedenis en de viering van deze wereldwijde zusterschap. De verenig- ings- en ringniveau vieren deze verjaardag door dienstbetoon in de plaatse- lijke gemeenschap te verrichten. Later in het jaar zal er worden aangekondigd wat er op grote schaal aan het alfabetisme gedaan zal worden.

We zijn dankbaar voor het effectieve lei- derschap van presidente Elaine L. Jack, haar raadgeefsters en alle bestuursleden die lei- ding geven aan deze viering. Ook zijn we dankbaar voor alle voormalige leiders, want wij vieren tenslotte hetgeen zij tot stand hebben gebracht. De zustershulpve- ringing is enorm belangrijk voor ieder lid van de kerk. Wij zijn allen gezegend door het voorbeeld en het dienstbetoon van de ZHV-zusters.

Ik ben de begunstigde van minstens vier generaties dienstbetoon door de zusters- hulpvereniging: mijn grootmoeder, mijn

moeder, mijn vrouw, en onze dochters.

De sterkste herinneringen aan mijn kin- dertijd betreffen mijn grootmoeder die hele- maal opgedoft van onze boerderij naar de stad reed, kordaat en opgewekt in haar dienstbetoon voor de ZHV. De leiding die mijn moeder in de ZHV in een van de ringen van de BYU heeft gegeven, was van invloed op honderden jonge vrouwen die zich voor- bereidden op een leven van dienstbetoon thuis, in de kerk en in de gemeenschap. Ik heb in de loop der jaren veel van deze vrou- wen ontmoet.

In Chicago werden onze kinderen en ik onderwezen in christelijke liefde en dienst- betoon door een moeder en vrouw die werk- zaam was als ZHV-presidente. Later waren we blij dat onze dochters in de ZHV op de BYU werden geroepen. De hele familie ont- vangt zegeningen door het dienstbetoon van de ZHV.

Vanaf het begin heeft de ZHV liefdewerk verricht. Tijdens de eerste vergadering zei Emma Smith (de eerste presidente): 'Ieder lid moet verlangend zijn om het goede te doen.' (Notulen van de zustershulpve- ringing van Nauvoo, 17 maart 1842, blz. 13; *En- sign*, maart 1992, blz. 4. Hierna zijn de cita- ten uit de originele documenten genomen.) De notulen van deze eerste vergaderingen staan vol verslagen over hoe de zusters voor de behoeften en daklozen zorgden en giften afdroegen ter ondersteuning van hen die voedsel, onderdak en onderwijs nodig hadden.

Een decennium na het vertrek uit Nauvoo waren de zusters die in de begijnen van de ZHV getraind waren nog steeds bezig met het zorgen voor de behoeftigen. Tijdens een conferentiebijeenkomst maakte president Brigham Young bekend dat de heiligen van twee handkargroepen in de bergen van Wy- oming door vroegtijdige sneeuw gestrand waren. Hij vroeg om onmiddellijke hulp om hen te redden. Voordat ze de Tabernakel verlaten hadden, waren veel zusters al be- gonnen met het verzamelen van kleding om naar de heiligen in de bergen te sturen. (Zie

Kenneth A. Godfrey et al., *Women's Voices: An Untold History of the Latter-day Saints, 1830-1900*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1982, blz. 269.)

Tijdens de eerste vergaderingen van de ZHV onderwees de profeet Joseph Smith dat de vereniging 'er niet alleen is voor het zorgen voor de armen, maar om zielen te redden' (Notulen, 9 juni 1842, blz. 63; *History of the Church*, deel 5, blz. 25.) Later luidde de boodschap van het Eerste Presidium: 'Een van de doelen van de organisatie van de ZHV was dat er een systeem zou worden ontwikkeld waardoor de zusters religieuze, leerstellige en bestuurlijke onderwerpen van de kerk zouden bestuderen. Het verlenen van dienstbetoon onder leiding van de bisschop (...) was een onderdeel van hun actieve werk. Maar het is niet de bedoeling dat hun activiteiten daar volledig door in beslag worden genomen, zodat er geen tijd overblijft voor de ontwikkeling van geloof en de vooruitgang van de zusters in literaire, sociale en huiselijke activiteiten.' (James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-1975, deel 5, blz. 217.)

'Het redden van zielen opent het hele scala van menselijke activiteiten en ontwikkeling', zei ouderling John A. Widtsoe later. 'Verlichting van armoede, ziekte, vertwijfeling en onwetendheid – verlichting van alles wat de vreugde en vooruitgang van de zusters belemmert. Wat een geweldige opdracht!' (John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, Salt Lake City: Bookcraft, 1987, blz. 308.)

Bij die opdracht hoort ook onderwijzen. In een openbaring in 1830 zegt de Heer tegen Emma Smith dat de profeet haar zou toestaan 'om de Schriften uit te leggen en de kerk te vermanen, zoals het u door Mijn Geest zal worden ingegeven' (Leer en Verbonden 25:7). Toen ze later werd geroepen als ZHV-presidente, herinnerde haar man haar aan deze openbaring, dat zij de Schriften zou uitleggen en het vrouwelijke gedeelte van de gemeenschap zou onderwijzen. Hij zei dat niet alleen zij maar ook anderen die zegeningen zouden ontvangen (zie Notulen, 17 maart 1842, blz. 8).

Latere presidenten van de kerk hebben deze belangrijke taak om te onderwijzen opnieuw benadrukt, en de leidsters en leerkrachten van de ZHV hebben zich dan ook uitstekend van deze taak gekweten.

De ZHV werd op initiatief van de vrouwen van Nauvoo georganiseerd. Een groep vrouwen die het verheft had om een vereniging te organiseren die zusterschap zou bevorderen en liefdadig werk zou verrichten, vroegen Eliza R. Snow om een aantal regels en statuten uit te schrijven. Toen Joseph Smith hiervan hoorde, vroeg hij alle zusters

om samen te komen zodat hij hun 'iets beters dan geschreven statuten' kon verschaffen. Een zuster wist nog wat hij had gezegd: 'Ik zal de vrouwen organiseren onder de priesterschap, en naar het voorbeeld van de priesterschap' (Sarah M. Kimball, 'Autobiography', *Woman's Exponent*, 1 september 1883, blz. 51). Gelukkig hebben we uitgebreide notulen van de vergaderingen van de eerste twee jaar van de zustershulpvereniging. Hieruit kunnen we de essentie leren van de instructies die de profeet Joseph Smith aan de nieuwe organisatie en haar leden gaf. Deze verjaardag is een uitstekende gelegenheid om deze profetische aanwijzingen te herhalen en te benadrukken.

In zijn eerste formele instructies aan de nieuw opgerichte organisatie zei de profeet dat hij 'ervoor wilde zorgen dat de organisatie voor de Allerhoogste acceptabel zou worden gevestigd'. Hij onderwees dat 'als we instructies krijgen, wie die stem moeten volgen (...) opdat de zegeningen van de hemel op ons allen zullen rusten. En allen moeten eensgezind samenwerken, anders kan er niets tot stand worden gebracht waardoor de vereniging naar het voorbeeld van het aloude priesterschap kan handelen' (Notulen, 30 maart 1842, blz. 22).

De raad van de profeet was kennelijk bedoeld om deze nieuwe organisatie het voordeel van een eerdere openbaring te geven, waarin de Heer het nieuw georganiseerde Eerste Presidium instrueerde: 'Ik geef u aanwijzingen hoe gij voor Mijn aangezicht moogt handelen, opdat het u tot zaligheid moogt strekken.

'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte' (Leer en Verbonden 82:9-10). De beloofde zegeningen aan de zustershulpvereniging konden alleen verkregen worden wanneer leidsters en leden functioneerden binnen de grenzen die de Heer had gesteld.

De volgende keer dat Joseph Smith met de zustershulpvereniging vergaderde, 'vermaande hij de zusters om hun geloof en geboden te concentreren op en hun vertrouwen te stellen in hen die God had aangewezen om te eren, die God aan het hoofd had geplaatst om leiding te geven' (Notulen, 28 april 1842, blz. 37). Deze raad bevestigt de aanwijzingen die in een eerdere openbaring aangaande de priesterschap werd gegeven. Daarin staat: 'alle andere functies of ambten in de kerk zijn toevoegingen' aan het Melchizedeks priesterschap, en 'het Melchizedeks priesterschap omvat het recht van presidentschap, en heeft macht en gezag over alle ambten in de kerk in alle eeuwen der wereld' (zie Leer en Verbonden 107:5, 8).

Bijgevolg hebben de zustershulpvereniging en de hulporganisaties die later zijn georganiseerd altijd onder leiding van de pre-

siderende autoriteiten van de priesterschap gefunctioneerd en geboelgd.

Tijdens dezelfde vergadering sprak de profeet de woorden die president Gordon B. Hinckley recentelijk aanduidde als 'een handvest (...) van de zustershulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen' (*Ensign*, maart 1992, blz. 4).

Deze vereniging krijgt haar instructies volgens de orde die God heeft vastgesteld – door hen die zijn aangewezen om leiding te geven' (Notulen, 28 april 1842).

Hier verklaarde de profeet dat de zustershulpvereniging haar instructies en leiding van de priesterschapsleiders moet ontvangen, die over hen gesteld zijn. Net als de priesterschapsquorums in de kerk heeft de ZHV haar eigen bestuur, maar het is geen onafhankelijke organisatie. Het is een integraal onderdeel van de kerk, niet een aparte kerk voor vrouwen.

De profeet ging verder: 'En nu draai ik in de naam van de Heer ten behoeve van u de sleutel om, en deze vereniging zal zich verheugen en vanaf dit ogenblik af zullen kennis en intelligentie u toestromen. Dit is het begin van betere dagen voor deze vereniging' (Notulen, 28 april 1842, blz. 40).

Met het omdraaien van de sleutel, maakte de profeet Joseph Smith de zustershulpvereniging een officieel onderdeel van de kerk en het koninkrijk van God. Dit bood nieuwe kansen aan de vrouwen om kennis en intelligentie van boven te ontvangen, zoals door de tempelverordeningen die kort daarna werden ingesteld. De profeet beloofde hen met betrekking tot hun dienstbetoon: 'Als u uw voorrechten er aan doet, kunnen de engelen er niet meer van weerhouden worden om uw metgezel te zijn' (Notulen, 28 april 1842, blz. 38).

President Joseph Fielding Smith onderwees dat Joseph Smith mogelijkheden voor de vrouwen creëerde om 'een bepaalde mate van goddelijk gezag uit te oefenen, in het bijzonder betreffende het leiden en instrueren van de vrouwen van de kerk' (*Relief Society Magazine*, januari 1965, blz. 5). President Smith legde verder uit: 'Hoewel de zusters niet het priesterschap dragen (...) wil dat nog niet zeggen dat de Heer hun geen gezag heeft verleend. Gezag en priesterschap zijn twee verschillende dingen. Iemand kan gezag ontvangen om bepaalde dingen in de kerk te doen die bindend zijn en absoluut noodzakelijk voor onze verlossing, zoals bijvoorbeeld het werk dat de zusters in de tempel doen' (*Relief Society Magazine*, januari 1959, blz. 4).

De lering van president Smith aangaande gezag verduidelijkt wat Joseph Smith bedoelde toen hij zei dat hij de zustershulpvereniging organiseerde 'onder de priesterschap, en naar het voorbeeld van de

priesterschap'. Het gezag dat door de leidsters en leerkrachten van de ZHV wordt uitgeoefend, evenals van de andere hulporganisaties, is het gezag dat hun is verleend vanwege hun organisatorische binding met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en vanwege hun aanstelling door de oplegging der handen door de priesterschapsleiders die hen hebben geroepen.

Er zijn geen sleutels van het priesterschap aan de zustershulpvereniging verleend. Sleutels worden aan personen verleend, niet aan organisaties. Datzelfde geldt voor priesterschapsgezag. Organisaties kunnen een bepaald gezag uitoefenen, maar ze belichamen dat gezag niet. Daarom zijn de sleutels van het priesterschap aan de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen gegeven en niet aan een organisatie. Onder het priesterschapsgezag van de bisschop presidente de ZHV-presidente van de wijk de activiteiten van de vereniging in de wijk. De ZHV-presidente van de ring heeft gezag over de taak waar zij voor geroepen is. Datzelfde geldt voor de andere hulporganisaties. Ook zusters die op zending worden geroepen, worden aangesteld om met gezag voort te gaan en het eeuwige evangelie te onderwijzen. Zusters die geroepen worden om in de tempel werkzaam te zijn, krijgen gezag verleend voor de heilige taken waarvoor zij geroepen zijn. Zij functioneren allemaal onder leiding van de priesterschapsleider die de sleutels van het priesterschap heeft om in zijn taakgebied te gebruiken.

De profeet Joseph Smith zei tegen de zusters dat hij iets beters had dan geschreven statuten. Nu zij onder het gezag van het priesterschap georganiseerd waren, moesten ze het wereldse concept van macht verwerpen en op zoek gaan naar de macht die uit de hemel komt voor hen die hun tijd en talenten op de wijze van de Heer gebruiken.

Als we de instructies van de profeet aan die eerste ZHV beschouwen, moeten we niet vergeten dat er in die vroege dagen van de kerkgeschiedenis nog veel openbaring moest komen. Toen hij dus sprak over de toepasselijkheid van het opleggen der handen om elkaar te zegenen, waarschuwde de profeet ons 'dat de tijd nog niet was gekomen dat deze dingen in de juiste orde zouden geschieden – dat de kerk nu niet in zijn juiste orde is georganiseerd, en dat ook niet kan zijn totdat de tempel klaar is' (Notulen, 28 april 1842, blz. 36). In de daaropvolgende eeuw, naarmate de tempels binnen het bereik kwamen van de meeste leden, vereiste de 'juiste orde' dat deze en andere heilige praktijken alleen nog maar in de tempels verricht werden.

Ik wil graag besluiten met enkele woorden

van raad betreffende de taken van vaders, moeders en priesterschapsleiders, in het bijzonder met betrekking tot de zustershulpvereniging.

President Harold B. Lee heeft herhaaldelijk gezegd dat 'het belangrijkste werk van de Heer binnen de muren van uw eigen huis ligt' (*Ensign*, februari 1972, blz. 51). Dat geldt evengoed voor vrouwen als voor mannen, en het onderwijs in de ZHV dient daarop gericht te zijn. We kunnen het geweldige belang van de taak die onze Hemelse Vader aan de moeders heeft gegeven, niet genoeg beklemtonen. Zij zijn de leerkrachten, de arbeiders en degenen die de normen bepalen. Moeders geven de ontvankelijke zoons en dochters van onze Hemelse Vader hun eerste en vormende aanwijzingen aangaande hun sterfelijke reis naar de eeuwigheid.

Broeders, wij weten dat het priesterschap de macht van God is, die aan de mens is gedelegeerd om tot zegen en verlossing van de mensheid te worden aangewend. Hoewel we de priesterschapsdragers vaak betitelen als 'de priesterschap' moeten we nooit vergeten dat 'het priesterschap' geen bezit is van de dragers ervan of dat het door hen belichaamd wordt. Het wordt gedragen om in opdracht van God te gebruiken voor het welzijn van mannen, vrouwen en kinderen. Ouderling John A. Widtsoe heeft gezegd: 'Mannen hebben geen grotere aanspraak dan vrouwen op de zegeningen die voortkomen uit het priesterschap' (*Priesthood and Church Government*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1939, blz. 83). Onze jonge vrouwen, bijvoorbeeld, moeten evenveel

kansen op de zegeningen van het priesterschap hebben als onze jongemannen.

Er zijn leiders in verschillende posities in de kerk die deze basisbeginselen hebben veronachtzaamd. Sommigen hebben de geregelde gesprekken met de leid(st)ers van hulporganisaties overgeslagen, waar toch duidelijke instructies over staan in de kerkelijke handboeken. President Spencer W. Kimball heeft het leidende beginsel aan de priesterschapsleiders van de kerk onderwezen toen hij zei: 'Onze zusters wensen niet als kinderen behandeld te worden. Zij hebben het verlangen om als onze zusters en als onze gelijkwaardigen gerespecteerd te worden. Broeders, ik noem deze dingen niet omdat de leerstellingen van de kerk aangaande de vrouwen in twijfel worden getrokken, maar omdat ons gedrag in sommige situaties twijfelachtig is' (*Ensign*, november 1979, blz. 49).

De priesterschapsleiders dienen nauw met de leid(st)ers van de hulporganisaties samen te werken. 'Waar de leiders van de hulporganisaties samen met de priesterschapsleiders werken om de zending van de kerk te volbrengen, zal het aardse koninkrijk van de Heer groeien en bloeien, en zullen mensen gezegend worden' (*Handboek Melchizedekse-priesterschapsleiders*, blz. 2).

Alleen door eenheid kunnen we de weg van de Heer volgen. Hij heeft gezegd: 'Indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet' (Leer en Verbonden 38:27).

Een van de grootste taken van de zustershulpvereniging is om zusterschap te bevorderen, net als de priesterschapsquorums broederschap voor de broeders bevorderen. Maar we moeten allemaal goed onthouden dat zusterschap en broederschap geen doel op zichzelf zijn. Zij zijn een hulpmiddel tot persoonlijke, geestelijke groei en gezamenlijk dienstbetoon. De ultieme en hoogste uiting van het man-zijn of vrouw-zijn is het nieuw en eeuwig huwelijksverbond tussen man en vrouw. Alleen deze verbintenis vindt zijn hoogtepunt in de verhoging. Zoals de apostel Paulus onderwees: 'En toch, in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw' (1 Korintiërs 11:11). Dus het algemene doel van broederschap in de priesterschapsquorums en zusterschap in de ZHV is om mannen en vrouwen samen te brengen in heilige huwelijks- en familiebanden, die naar het eeuwige leven leiden, 'de grootste van alle gaven Gods' (Leer en Verbonden 14:7).

Wij danken de Heiland, die dit grootste doel bereikbaar heeft gemaakt, voor zijn priesterschapsgezag om de noodzakelijke verordeningen te verrichten. En wij danken de grote mannen en vrouwen die een inspirerend erfgoed van goddelijk dienstbetoon hebben achtergelaten. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Mijn dienstknecht Joseph'

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het leven van de profeet was er één van geweldige prestaties temidden van diepe ontgoochelingen. Hoe goed zullen wij onze eigen hoogte- en dieptepunten verdragen?'

Mijn toespraak gaat in grote lijnen over de opmerkelijke man die de Heer herhaaldelijk en liefdevol 'mijn dienstknecht Joseph' noemde (LV 5:7). Wat volgde op het gebed van Joseph Smith in de lente van 1820 illustreert op onweerlegbare wijze onze opvattingen over God, onszelf, de anderen, het leven, ja, zelfs over het heelal. Een jongeman begon in het bos antwoorden te krijgen op de oudste en belangrijkste vragen van de mensheid! Toch was de jonge Joseph in dat bos geenszins op zoek naar de herstelling van het priesterschap, de heilige begiftiging, de verzegelbevoegdheid en de bijbehorende sleutels. Hij wist niet eens dat dergelijke dingen bestonden en wilde gewoon weten bij welke kerf hij zich diende aan te sluiten. Het gebed was bedoeld om persoonlijke en concrete leiding te ontvangen, maar het antwoord was van eeuwig en allesomvattende betekenis!

Denkt u, broeders, dat Joseph naar dat bosje zou zijn gegaan als hij op voorhand geweten had dat hem weldra onophoudelijke vervolging en uiteindelijk martelaarschap te wachten stonden? Moed was één van de karaktertrekken van Joseph Smith. Zonder

die eigenschap zou hij ervoor teruggedeinsd zijn om zijn merkwaardige rol te vervullen. Toen hij ongeveer zeven jaar was, kreeg hij een ernstige infectie aan zijn been. Amputatie leek onvermijdelijk. Hij weigerde een alcoholisch verdovingsmiddel te nemen toen men een nieuwe en pijnlijke methode toepaste om zijn been te opereren. Tussen twee hakjes: die attente jongeman vroeg zijn moeder om de kamer te verlaten zodat zij geen getuige hoefde te zijn van zijn lijden.

Merkwaardig genoeg was de beste medische hulp in Amerika voor Josephs kwaal op slechts enkele kilometers daar vandaan te vinden: dokter Nathan Smith, de stichter van de medische school van Dartmouth en de ervaren uitvinder van deze geavanceerde techniek. (Zie Le Roy S. Wirthlin, *Brigham Young University Studies*, 'Joseph Smith's Boyhood Operation: An 1813 Surgical Success,' deel 21, lente 1981, nr. 2, blz. 131-154; zie eveneens *Ensign*, maart 1978, blz. 59-60.) Hij leidde het operatieteam dat Josephs been redde.

Joseph heeft vaak moed getoond, zoals blijkt uit het verslag van een begunstigde: 'Door ziekte en angst was ik volledig uitgeput. Joseph moest beslissen of hij mij zou achterlaten en door de bende laten gevangennemen dan wel of hij zichzelf in gevaar zou brengen door hulp te bieden. Hij koos voor het laatste, legde mij over zijn brede schouders en droeg mij, met enkele rustpauzes, in de duisternis door het moeras. Door Josephs kracht (...) werd mijn leven gered' (*New Era*, december 1973, blz. 19).

Josephs moed was even groot als zijn bereidheid om onderwezen te worden. De herstelling die slechts 'na verloop van tijd' tot stand kwam, vroeg om een dergelijke instelling. (Zie ook Mozes 7:21.) Na glorieuze bezoeken waren er telkens de moeilijke uitvoeringen. Zo werd bijvoorbeeld het overdragen van de gouden platen – de prachtigste 'vondst' in de godsdienstige geschiedenis – gevolgd door onverdroten vertaalwerk. De sleutels van het heilig apostelschap werden

op indrukwekkende wijze hersteld, maar daarop volgde de test van zionskamp en pas daarna de roeping van de Twaalf. Het uiterst belangrijke bezoek van Elia vond plaats lang voordat het volk en de tempels gereed waren om te kunnen genieten van de herstelde verzegelbevoegdheid.

Ja, Joseph had opmerkelijke manifestaties, maar ook constante kwellingen. Er waren inderdaad de bezoeken van hemelse boodschappers, maar deze werden des te sterker geaccentueerd door de bezoeken van aardse benden.

Joseph was enerzijds de vriend van hemelse vooraanstaanden, maar werd anderzijds verraden door aardse vrienden. Sleutels en gaven ontvangen was een realiteit, maar even reëel was het pijnlijke verlies van zes van de elf kinderen die Emma en hij kregen. Joseph had door openbaring vluchtig de verre horizons van de eerste en de derde staat gezien. Maar dergelijke glorieuze ervaringen deden zich voor middenin het lastige, dagelijkse leven van de tweede staat.

De toegewijde Joseph gaf zoveel, maar kreeg er vaak zo weinig voor terug. President Brigham Young klaagde: 'Joseph kreeg van zijn broeders niet het vertrouwen dat hem toekwam. Door zijn dood leerden zij een wijze les en nadien verzuchtten zij dat kon hij maar weer bij hen zijn, hoe gehoorzaam zij dan zouden zijn aan zijn raadgevingen' (in: *Journal of Discourses*, deel 10, blz. 222).

Ik herinner mij jaren geleden gelezen te hebben dat Joseph tijdens een periode van veel afval in Kirtland iemand lange tijd de hand schudde. De profeet zei met enige scherpzinnigheid hoe blij hij wel was te weten dat die persoon zijn vriend was, omdat hij er die dagen zo weinig had.

Joseph was ziener. Hij bezat de gave om oude geschriften te vertalen (zie *History of the Church*, deel 1, blz. 238), en een 'ziener is grotter dan een profeet' (Mosiah 8:13-17).

Het vertaalwerk was waarlijk een 'wonderbaar werk en een wonder', of zoals het in het Hebreuws gezegd wordt 'een wonderbaarlijk wonder' (Jesaja 29:14). Afgaande op de volgorde van de vertaling schatten geleerden dat Joseph in 1829 vertaalde met een gemiddelde snelheid van acht tot dertien getrukte bladzijden per dag. (Zie John W. Welch en Tim Rathbone, *The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information*, Preliminary Report, F.A.R.M.S., Provo, Utah, 1986, blz. 38-39.) Een kundige, professionele vertaler vertelde mij onlangs dat hij één bladzijde per dag productief vond.

Ouderling Jeffrey R. Holland heeft uitgerokend dat Joseph, de theologisch ongeschoolde vertaler, ons meer gedrukte bladzijden schriftuur heeft nagelaten dan enig ander sterveling!

Joseph werd als openbaarder ook een duidelijke uitlegger. President Young schreef dat Joseph de 'gelukkige gave' bezat om 'dingen vaak in één enkele zinsrede te verduidelijken (. . .) en aldus (. . .) in één uitstorting van hemelse intelligentie (. . .) licht te laten schijnen over eeuwen van duisternis' (Brigham Young, in: *Journal of Discourses*, deel 9, blz. 310).

Joseph Smith verlichtte het landschap van het leven, broeders, zodat wij de dingen kunnen zien 'zoals die werkelijk zijn en (. . .) werkelijk zullen zijn' (Jakob 4:13). De openbaringen over de bedelingen van de heilsgeschiedenis leren ons dat Adam de volheid van het evangelie van Christus bezat en alle verordeningen ervan. (Zie *Mozes 5:58-59*.) Zou degon het christendom niet met het sterfelijk messiaschap van Jezus in het midden des tijds in Jeruzalem! Natuurlijk is de verbreiding ervan na Adam de oorzaak van de overeenkomsten in allerlei godsdiensten. Daarom treffen we, zo merkte president Joseph F. Smith terecht op, 'overblijfselen van het christendom' aan die 'onafhankelijk van de Bijbel (. . .) tot voor de zondvloed terugaan' (in: *Journal of Discourses*, deel 15, blz. 325). Daarom verbaast het heiligen der laatste dagen niet, maar vinden zij het eerder een verrijking dat ontdekkenden gedaan worden die aantonen dat de Heer 'aan alle natieën' een gedeelte van 'zijn woord' te onderwijzen geeft (Alma 29:8).

In 1834 vergaderde de priesterschap uit de buurt van Kirtland niet in een tabernakel, maar in een kleine blokhut. Daar profeteerde Joseph dat de kerk te zijner tijd zou groeien en Noord- en Zuid-Amerika vullen, en zelfs de hele wereld. (Zie Wilford Woodruff, *Millennial Star*, 19 september 1892, blz. 605; zie eveneens Conference Report, april 1898, blz. 57.) Denk u eens in, broeders, vanavond zijn er meer dan 162000 mannen en jongemannen vergaderd in meer dan 3000 lokaties, die deze bijeenkomst volgen. Later zullen de videobanden nog eens tienduizenden bereiken in zeventenveertig landen en in zeventien talen!

Bovendien zullen de jongemannen die vanavond luisteren, waaronder verschillende van mijn kleinzonen, ertoe bijdragen dat de stoutmoedige profetie van Joseph verder vervuld zal worden, want 'de eindten der aarde zullen naar [Josephs] naam vragen' (LV 122:1). En de jongemannen die vanavond luisteren, zullen in de komende jaren vragen beantwoorden in plaatsen met de meest exotische namen.

Een andere opvallende profetie werd ongeveer dertig jaar voor de trieg van de Amerikaanse burgeroorlog gegeven en voorspelde niet alleen waar deze zou uitbreken, maar belangrijker nog, dat hij zou eindigen 'met de dood en ellende van vele zielen' (LV 87:1). Die oorlog staat nog altijd

te boek als Amerika's bloedigste oorlog. Andere profetieën wachten op vervulling. Sommige zijn akelig, zoals die van 'een verwoestende ziekte [die] zal heersen in het ganse land' (LV 45:31). Hoe deze vreselijke profetie zal worden vervuld, weten wij niet.

Bij hun eerste ontmoeting profeteerde Joseph dat Brigham Young op zekere dag de kerk zou presidieren. (Zie *Millennial Star*, 25:139.)

Brigham Young was niet zo gauw van iemand onder de indruk, maar hij zei 'Hallelujah!' te willen uitroepen al de tijd dat hij Joseph Smith kende! (Zie *Journal of Discourses*, deel 3, blz. 51.) Op zijn sterfbed waren Brigham's laatste woorden: 'Joseph! Joseph! Joseph!' Hij stond op het punt om met zijn geliefde Joseph weer verenigd te worden! (Leonard J. Arrington, *Brigham Young: American Moses*, New York: Alfred A. Knopf, 1985, blz. 399.)

Joseph zou alles niet volbracht hebben als hij niet toegewijd en geestelijk onderworpen was geweest. Ouderling Erastus Snow waarschuwde ons dat 'als wij de neiging hebben om onbuigzaam en weerspanning te zijn (. . .) de Geest des Heren zich op een afstand houdt' omdat wij het te druk hebben met het voldoen aan onze eigen verlangens en zodoende een 'barrière opwerpen' tussen ons en God (in: *Journal of Discourses*, deel 7, blz. 352).

Tegen het einde droeg Joseph, in verscheidene vergaderingen, de sleutels, het gezag en de verordeningen aan de Twaalf over. Bij één van de gelegenheden, vertelt president Wilford Woodruff, was het gelaat van de profeet 'zo helder als amber en was hij bekleed met een macht [die ik op één en hetzelfde ogenblik] nooit in het vlees voordien gezien heb' (Wilford Woodruff, *Journal History*, 12 maart 1897). President Young zei dat wie Joseph kende, kon zien wanneer 'de geest van openbaring op hem rustte (. . .) want op zulke ogenblikken was zijn gelaat merkwaaardig helder en transparant' (in: *Journal of Discourses*, deel 9, blz. 89).

Ook al had de profeet Joseph veel geopenbaard, toch wist hij veel meer dan hij mocht vertellen. President John Taylor merkte op dat Joseph 'zich gekluisterd en gebonden voelde' (in *Journal of Discourses*, deel 10, blz. 147-148). Heber C. Kimball bevestigde dat Joseph zich soms 'als het wer ingestoten voelde (. . .) zonder de ruimte om zichzelf te zijn (. . .) en zonder de ruimte in het hart der mensen om zijn woorden te ontvangen' (in: *Journal of Discourses*, deel 10, blz. 233).

De profeet Joseph was een zeer goede man. Wij moeten niet veronderstellen dat hij 'zich' schuldig gemaakt [had] aan grote of verderfelijke zonden' want zoiets, zei hij, 'heeft nimmer in mijn karakter gelegen' (Joseph Smith-Geschiedenis 1:28). Tegen het einde van zijn leven zei hij deemoedig:

'Ik heb u nooit gezegd, dat ik volmaakt was; maar er is geen fout in de openbaringen die ik heb onderricht' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 336).

Het is dan ook niet verwonderlijk dat de profeet een sterke band had met profeten vanouds! Zoals op de berg der verheerlijking Petrus, Jakobus en Johannes priesterschapsleutels ontvingen van Elias, ontving de profeet Joseph priesterschapsleutels van Elias en van Petrus, Jakobus en Johannes en van zoveel anderen! In een zegen in december 1834 bevestigde vader Smith tegenover zijn zoon dat Joseph in Egypte '(. . .) uitkeek naar zijn nageslacht in de laatste dagen (. . .) [en] ernaar streefde te weten (. . .) wie het woord des Heren [tot hen] zou brengen en zijn ogen vielen op jou, mijn zoon [Joseph Smith junior]; [en] zijn hart verheugde zich en zijn ziel was tevreden gesteld' (*Patriarchal Blessings*, deel 1, blz. 3).

Omtrent zijn eigen lijdten kreeg Joseph deze belofte: 'Uw hart zal verruimd worden'. Een verlichte Joseph schreef vanuit de gevangenis in Liberty: 'Ik heb de indruk dat mijn hart na deze ervaring altijd zachtaardiger zal zijn dan voorheen (. . .) Ik denk dat ik mij nooit als nu zou kunnen voelen als ik geen leed had doorstaan' (*The Personal Writings of Joseph Smith*, bezorgd door Dean C. Jessee, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, blz. 387). Had Joseph niet te horen gekregen dat 'dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen' (LV 122:7)? Het belangrijkste is dat de profeet Joseph vertalingen en openbaringen het licht liet zien die als nooit tevoren de realiteit bevestigden en beschrijven van de glorieuze verzoening waarin, jammer genoeg, heden ten dage zo weinig mensen nog echt geloven. Het is de meest centrale gebeurtenis van de hele mensheid! Jezus zelf heeft ons weinig woorden rechtstreeks nagelaten met betrekking tot zijn eigen, persoonlijke lijdten tijdens die verschrikkelijke, maar bevrijdende, verzoening. Deze schaarse, geweldige woorden komen bijna allemaal tot ons dankzij de profeet Joseph! Jezus heeft inderdaad uit iedere porie geblod. Hij heeft gesidderd van pijn en naar geest en lichaam geleden. Hij smeekte dat Hij niet zou terugdeinzen en de verzoening zou volbrengen. Hij beëindigde uiteindelijk alle voorbereidingen voor de mensenkinderen. Ootmoedig als Hij was, liet Jezus zijn wil 'volledig opgaan in de wil van de Vader!' (Mosiah 15:7.) Zelfs te midden van zijn verbazingwekkende, persoonlijke overwinning, gaf Jezus, overeenkomstig zijn voorsterfelijke belofte, nog steeds alle heerlijkheid aan de Vader. (Zie LV 19:18-19; Mozes 4:2.)

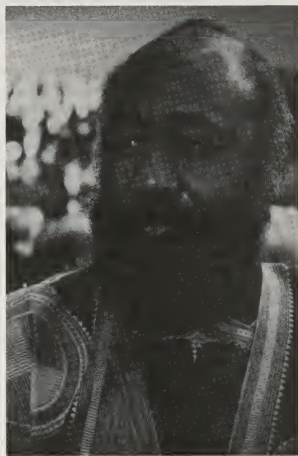
Het leven van de profeet was er één van geweldige prestaties temidden van diepe ontgoochelingen. Hoe zullen wij onze hoogte- en dieptepunten verdragen, broe-

ders? Zullen wij ons op dezelfde manier persoonlijk onderwerpen of zullen wij 'onbuigzaam en weerspanning' zijn?

Joseph werd een volledig toegewijd man en groeide in een 'geestelijk crescendo' (*History of the Church*, deel 6, blz. 317). Zullen wij dat ook doen, broeders, door niet alleen in woorden maar ook door ons voorbeeld van vooruitgang te getuigen tot ons gezin, onze vrienden en onze kuddes? Wij kunnen dit doen door nog duidelijker mensen van Christus te worden!

Of zullen wij zijn zoals diegenen die respectabel waren maar de moed niet konden opbrengen om Jezus openlijk te belijden en die bang waren hun plaats in de synagoge te verliezen? (Johannes 12:42-43.) Er zijn zoveel vergelijkbare omstandigheden vandaag en sommige leden van de kerk zijn bang om hun plaats in gevaar te brengen! Iedere dag beantwoorden wij de vraag: 'Wie staat bij 's Heren vaan?'

Mijn broeders, 'dit zijn [uw] dagen' (Helaman 7:9) in de geschiedenis van de kerk. Let erop wat voor dagen dat zullen zijn, wanneer de Heer duidelijk zichtbaar 'voor de ogen van alle naties' (...) Zijn heilige arm zal ontbloten' (LV 133:3). God zal zijn werk 'bespoedigen' (LV 88:73). Hij zal de laatste dagen eveneens 'verkorten' (...) om der uitverkorenen wil'; dat betekent dat de gebeurtenissen elkaar snel zullen opvolgen (Matteüs 24:22; Joseph Smith-Geschiedenis 1:20). Bovendien 'zal alles in beroering zijn' (LV 88:91). Alleen wie mensen van Christus aan het worden zijn, zullen hun geestelijk evenwicht kunnen bewaren. Broeders, mogen wij 'in geloof wandelen', en, indien nodig, op onze knieën! In de naam van de Heer van het heelal, Jezus Christus. Amen. □

Wees een man!

Ouderling Carlos E. Asay
van het Presidium der Zeventig

'Een echte man is iemand die naar de influisteringen van de Heilige Geest luistert en er naar streeft christelijke deugden te ontwikkelen.'

Een jongen van diakoneertijd schreef het volgende: 'Ik sta onder sterke druk van mijn vrienden om te roken en te stelen en nog meer van zulke dingen te doen (...). Mijn beste vrienden oefenen echt druk op me uit. Zij noemen mij een mietje en een *moederskindje* als ik niet meedoe. Ik heb helemaal geen zin om te roken maar mijn beste vriend Steve zei me waar de jongens bij stonden: "Kevin, je bent een *idiot* en een *banjerik* tegelijk."' (J. Santrock, *Adolescence*, New York: William C. Brown, 1987, cursivering toegevoegd.)

Een achttienjarige priester vertelde het volgende:

'Ik werd er eens toe overgehaald om met een groep jongeren een weekendje weg te gaan. Men had mij verteld dat het programma van die dag bestond uit sightseeing, een lunch en naar de film gaan. Er was mij beloofd dat er geen [ongepaste activiteiten] zouden zijn. Zij wisten allemaal (...) dat ik heilige der laatste dagen was en (...) mij nauwgezet aan de normen van mijn kerk hield.

'Enmaal in de stad, bezochten wij eerst een tweetal historische plaatsen en aten onze lunch. Toen gebeurde het onvermijdelijke - de groep ging naar een bar en een bordel. Ik weigerde deze plaatsen van verderf binnen te gaan en sprak mijn verontwaardiging uit over de gebroken beloften.

'Toen ik wegliep (...) riepen mijn metgezellen mij na: "Wordt het niet eens tijd om volwassen te worden?" "Wanneer hou je ermee op om een moederskindje en een godsdienstfanaat te zijn?" "Wanneer word jij eindelijk een man?"' (Carlos E. Asay, in: *In the Lord's Service*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1990, p.46.)

Wie is er man?

Blijkbaar wordt iedereen vroeger of later door makers uitgenodigd om te roken, te drinken, te stelen of mee te doen aan andere immorele daden, alles onder het voorwendsel van de mannelijkheid. Wanneer men dan weigert mee te doen wordt men vaak belachelijk gemaakt en uitgescholden voor mietje, moederskindje, idioot, banjerik, flauwerek en godsdienstfanaat. Zulke scheldnamen gebruiken leeftijdgenoten die mannelijkheid gelijkstellen met het vermogen om alcohol te drinken, tabaksrook uit mond en neus te blazen, als een best tekeer te gaan tot men zijn wilde haren verlorven heeft, en zonder scrupules morele wetten te breken.

Op kleurrijke wijze worden ons sigaretten, bier en andere ondeugden op reclameborden, op tv, in tijdschriften aangeprezen. Maar zij die listige tactieken gebruiken om hun waren aan de man te brengen, geven helemaal niets om de ziel van jonge mensen en zijn enkel uit op eigen gewin. Zij willen ons laten geloven dat iemand die een sigaret of een biertje vasthoudt een man is, terwijl hij in wezen alleen maar de slaaf is van een vernietigend product. Zij willen ons laten geloven dat iemand die zich inlaat met ongeoorloofde seks een man is, terwijl hij in wezen alleen maar misbruik maakt van diegenen die 'teder', 'kuis' en 'fijnevoelig' zijn (Jakob 2:7). Zij willen ons laten geloven dat bruut geweld, ruw gedrag, onbeheerste driftbuien, smerige taal en een onverzorgd uiterlijk kenmerkend zijn voor een echte man, terwijl deze eigenschappen in wezen op zijn best dierlijkheid en op zijn slechtst precies het tegenovergestelde van echte mannelijkheid voorstellen.

Wij, dragers van het priesterschap, moeten op onze hoede zijn; bij ons streven om echte mannen te worden mogen wij ons niet

laten beïnvloeden door stemmen van 'vreemden' (zie 1 Korintiërs 14:8-11). Wij moeten eraan denken dat 'God de mens naar zijn eigen beeld geschapen heeft' en dat van de mens verwacht wordt dat hij dat beeld in zijn eigen gelaat gegrift houdt (Genesis 1:27; zie ook Alma 5:14, 19).

'Wat is de mens?' vroeg de palmist. Zijn antwoord: '[God] heeft hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond' (Psalmen 8:5-6). Daarom is het onze verantwoordelijkheid om almaar hogerop te klimmen en iedere kroon die God ons geeft met eer te dragen. Jongemannen, en in het bijzonder de jongemannen van een 'uitverkoren geslacht' en van een 'koninklijk priesterschap', moeten begrijpen dat zij de geestkinderen van God zijn en dat niemand een echte man wordt totdat hij de Vader aller geesten vereert en inwendige krachten laat heersen over zijn gedachten, woorden en daden. (Zie 1 Petrus 2:9; Handelingen 17:28; Hebreëen 12:9.)

Wat maakt van iemand een man?

'Wat maakt van iemand een man?' is de vraag in een welbekende reclamespot voor bier. Er wordt gesuggereerd dat men door dat bier te drinken een man wordt. Wat misleidend en intens dom! Zij die jullie ertoe willen brengen om alcohol en drugs te gebruiken hebben niet het minste respect voor jullie die 'tempels van God' zijn. Daarom willen zij jullie ertoe overhalen jullie lichaam te 'schenden' en de Geest Gods die in jullie woont te ergeren (zie 1 Korintiërs 3:16-17).

Wat maakt van iemand een man? Laten wij het Boek van Mormon raadplegen en naar vader Lehi luisteren voor een antwoord. Kort voor zijn dood gaf Lehi zijn zonen de volgende opdracht: 'Staat op uit het stof (...) en zijt mannen' (2 Nephi 1:21; cursivering toegevoegd).

'O, dat gij toch wildet ontwaken uit een diepe slaap, ja, uit de slaap der hel, en de vreselijke ketenen wildet afschudden, waarmee gij zijt gebonden' (vers 13).

'Zijt vastberaden, één van hart en één van zin, eendrachtig in alle dingen' (vers 21).

'Omgordt u met de wapenrusting der gerechtigheid (...). Ontvliedt de duisternis (...). Staat niet langer op (...)' (verzen 23-24).

• De uitdaging om 'op te staan uit het stof' betekent dat wij een eind maken aan slechte handelingen die het karakter vernietigen en levens verwoesten. Lichamelijke verlangens dienen wij te beheersen.

• 'Ontwaken uit een diepe slaap (...), ja, uit de slaap der hel' houdt een leerproces in waarbij men zich bewust wordt van Gods heilige bedoelingen. Geen enkele slaap is dieper of dodelijker dan de slaap der onwetendheid.

• 'De vreselijke ketenen afschudden waarmee gij gebonden zijt' verwijst naar de noodzaak om onze slechte gewoonten te overwinnen, ook de ogenschijnlijk kleine gewoonten die tot sterke 'ketenen der hel' uitgroeien. (Zie 2 Nephi 26:22; Alma 5:7.)

• 'Vastberaden zijn, één van zin en één van hart, eendrachtig in alle dingen' vereist een totale toewijding aan gerechtigheid en een doelgerichtheid zodat iemands wil overeenstemt met de wil van God.

• 'De wapenrusting der gerechtigheid omgorden' herinnert ons eraan dat wij de helm des heils moeten dragen, het zwaard der waarheid opnemen, het schild des geloofs gebruiken en de bescherming van de volledige wapenrusting van de Heer aanvaarden. (Efeziërs 6:11-18.)

• 'De duisternis ontolieden' leert ons dat wij een voorbeeld van goedheid en een licht voor anderen moeten zijn. Ware mannen zijn fonteinen van levend licht in wiens buurt men graag vertoeft (Thomas Carlyle; zie ook LV 103:9-10).

• 'Niet langer opstaan' maakt het volkomen duidelijk dat het zinloos is om de geboden te negeren of moedwillig te breken.

Een gevaarlijke leugen

Er doet een gevaarlijke leugen de ronde onder de heiligen der laatste dagen die ook onder de jongeren haar tol eist. En dat is de opvatting dat een 'evenwichtig man' iemand is die er zich bewust voor hoedt al te rechtshapen te worden. Deze leugen vil

ons doen geloven dat het mogelijk is om een succesvol en gelukkig leven te leiden als een 'innerlijk verdeelde man', met het ene been in Babylon en het andere in Zion. (Zie Jakobus 1:8.)

Ik houd van dat verhaal van de twee jongemannen die in een klooster opgeleefd waren. Op een morgen, op zoek naar het avontuur, komen zij voorbij de kathedraal. De meest rechtschapene van de twee herinnert zich dat zij die ochtend niet gebeden hebben. Hij zegt tot de ander: 'Hoe kunnen [wij] verwachten dat [God] ons vandaag zal zegenen?'

Waarop de minder rechtschapene antwoordt: 'Mijn waarde vriend, ik heb al zo veel gebeden de laatste twee maanden (...) dat ik het gevoel krijg dat ik [een beetje] te veel gebeden heb.'

'Hoe kan iemand te godsdienstig zijn?' vraagt de eerste. 'Godsdienst is het enige wat baat. Een mens is slechts een beest als hij van de ene dag op de andere leeft, eet en drinkt, ademt en slaapt. Alleen als hij zichzelf verheft en zich inlaat met de onsterfelijke geest binnen in hem, wordt hij werkelijk een man. Bedenk eens hoe jammer het wel zou zijn als het bloed van de Verlosser tevergeefs vergoten was' (A. Conan Doyle, 'The White Company', Works of A. Conan Doyle, New York: Cosmopolitan Book Corporation, 1988, p. 58-59; cursivering toegevoegd).

Kan een mens te rechtschapen zijn? Te christelijk? Natuurlijk niet! Kan de zogenaamd 'evenwichtige man' met succes op de balk tussen goed en kwaad blijven balanceren? Nee. Iedere stap is onzeker en uiteindelijk zal hij beginnen te wankelen, eraf vallen en verbijzeld worden door Gods geboden.

Vleselijkheid was nooit mannelijkheid en zal dat ook nooit worden. Een echte man is iemand die luistert naar de inuisteringen van de Heilige Geest en eraan streeft christelijke deugden te ontwikkelen. Een echte man is iemand die de Heilige Geest toelaat om de koers en het ritme van zijn leven te bepalen; 'Bedenk, dat vleeselijk gezind te zijn de dood, en geestelijk gezind te zijn het eeuwige leven betekent' (2 Nephi 9:39).

Voorbeelden van mannelijkheid

Een man van Christus stond op 1 oktober 1959 voor een menigte van 1500 mensen in een kerk in de buurt van het Kremlin en noemde Jezus stoutmoedig de grote Verlosser. Vol emotie zei hij:

'Ik geloof zeer sterk in de kracht van het gebed. Het is mogelijk om toegang te krijgen tot die onzichtbare macht die zoveel steun en sterkte geeft in tijden van nood. Wees niet bevreesd. Onderhoud Gods geboden. Bemijn uw naaste. Bemijn de hele mensheid. Streef vrede na en alles zal wel zijn. De waar-

heid zal overeind blijven; de tijd zal het bewijzen.' (Zie Ezra Taft Benson, *Cross Fire; The Eight Years with Eisenhower*, Garden City, N.Y.: Doubleday and Co., 1962, p. 485-488.)

Bij die gelegenheid vloeden er tranen, ook van journalisten die schoorvoetend naar de erediens waren gekomen. Eén journalist, een voormalige marinier, noemde deze ervaring één van de meest geestelijke en gedenkwaardige van zijn leven. Op die dag stond er een echte man in die Russische kathedraal. Zijn naam was Ezra Taft Benson, de huidige president en profeet van de kerk.

Parley P. Pratt geeft ons de beschrijving van een andere echte man in het verslag van zijn gevangenschap met de profeet Joseph Smith en anderen in Richmond (Missouri). Tijdens één van die verschrikkelijke nachten in de gevangenis werden broeder Pratt en zijn metgezellen blootgesteld aan de vuunzige taal van hun bewakers toen die opschepten over de misdaden die zij tegen de mormonen begaan hadden, zoals verkrachting, moord, diefstal. Op een bepaald ogenblik kon de profeet Joseph Smith het niet langer verdragen; hij kwam overeind en fulmineerde:

'ZWIJG, duivels van de bodemloze put. In de naam van Jezus Christus gebied ik u te zwijgen; ik wil geen minuut langer meer leven en zulke taal aanhoren. Hou op, anders sterven jullie of ik OP DIT OGENBLIK.'

Ouderling Pratt schrijft dan: 'Ik heb gerechtsdienaren gezien in indrukwekkende toga's (...) in de gerechtshoven van Engeland; ik heb de plichtige vergadering van het congres bijgewoond (...); ik heb mij koningen geprobeerd voor te stellen (...); en keizers die vergaderd waren om over het lot van koninkrijken te beslissen; maar waardigheid en majesteit heb ik slechts eenmaal gezien, in ketenen gehuld op een midden-nachtelijk uur in de kerk van een onbekend dorpje in Missouri' (*Autobiography of Parley P. Pratt*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, blz. 179-180).

Daar stond een man! Joseph Smith, de profeet van de herstelling.

De Heiland, het volmaakte voorbeeld van mannelijkheid, stond voor zijn folteraars, gegeseld, geslagen, bespuwd, een doornenkroon op het hoofd gedrukt. Pilatus gaf toe: 'Ik vind geen schuld in hem.' Vervolgens sprak hij die onweerslegbare en doordringende woorden: 'Ziedaar de man!' (Johannes 19:4-5.)

Jezus, onze Heiland, was de man onder alle mannen, want Hij 'nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en de mensen' (Lucas 2:52); Hij onderwierp het vlees aan de Geest en gaf niet toe aan verleiding (zie Mosiah 15:1-8); Hij leerde gehoorzaamheid uit het gebed (Hebreeën 5:8); Hij ging van genade op genade voort (zie LV 93:1-4); en om het met de woorden van Shakespeare te zeggen:

*Zacht was zijn leven, en zo de elementen
In hem gemengd, dat de natuur mocht opstaan
En roemen voor 't heelal: 'Dit was een man.'
(Julius Caesar, geciteerd door David O. McKay, in: Gospel Ideals, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, blz. 353.)*

Daarom mag Hij, de enige zondeloze, volmaakte man die ooit op deze aarde heeft geleefd, met recht en reden zeggen: 'Welk soort mensen behoort hij daarom te zijn? Voorwaar zeg ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

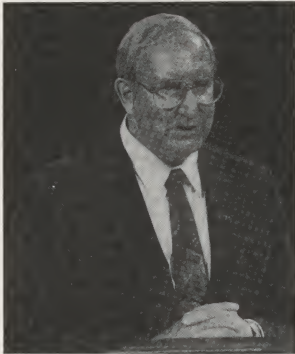
Koning David gaf zijn zoon Salomo de volgende raad: 'Wees gij (...) sterk en *toon u een man*; en neem uw plicht jegens de Here, uw God, in acht: wandel op zijn wegen en onderhoud zijn inzettingen, geboden, (...) opdat gij voorspoedig volvoeren moogt alles wat gij doet' (1 Koningen 2:2-3; cursivering toegevoegd). Ik onderschrijf deze opdracht: Zijt mannen van Christus! Zijt mannen van God! Daarvoor bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een gevangene van de liefde

Ouderling Vaughn J. Featherstone
van de Zeventig

'Is er een betere manier om ons voor te bereiden om onze God te ontmoeten dan door een zending te vervullen wanneer wij in de herfst of de winter van ons leven zijn gekomen?'

Broeders, ik wil vanavond spreken tot de generatie die op rijpere leeftijd gekomen is, waarvan velen God, hun land en hun naaste geëdiend hebben; een sterke, toegewijde generatie met principes, die grote dingen heeft gedaan maar de wijsheid bezit om er niet te veel over te praten. Maar nu wordt er opnieuw een beroep op ons gedaan.

Ik wil met name spreken over het zendingswerk voor echtparen. Het werk is van zo'n groot belang dat de Heiland bij de laatste instructies aan zijn volgelingen hen de opdracht gaf: 'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden (...) Ik heb u uitgekozen (...) opdat gij zoudt heengaan (...) en uw vrucht zou blijven' (Johannes 15:13, 16).

Nooit is er grotere behoefte geweest aan een leger gerijpte echtparen om naar ieder uiteinde van de aarde te gaan en de vrucht van de oogst te behouden. De oogst is waarlijk groot en arbeiders zijn er te weinig. Denk aan de woorden van Ammon:

'Onze broeders, de Lamanieten, waren in duisternis, zelfs in de donkerste afgrond; doch ziet, hoevelen hunner zijn ertoe gebracht om het wonderbaar licht Gods te aanschouwen! Dit is de zegen, ons gegeven, dat wij middelen in de handen Gods zijn gewor-

den om dit grote werk te verrichten' (Alma 26:3).

Beeldt u zich in wat duizenden echtparen dit jaar zouden kunnen verwezenlijken, gevolgd door nog vele scharen in de komende jaren. Wij zouden de velden, die wit zijn om te oogsten, kunnen ingaan en de schoven kunnen koesteren, verzorgen en verzamelen in 'de voorraadschuren, zodat ze niet worden verspild. Ja, ze zullen ten laatste dage niet door de storm worden platgeslagen' (Alma 26:5-6).

Ik denk niet dat wij zozeer beproefd zullen worden als de pioniers, die gevraagd werden om alle wereldse bezittingen, huizen, zelfs gezinnen en geliefden achter te laten om de prairies over te steken en naar droge, verlaten en onaantrekkelijke streken te gaan. Zij begroeven hun baby's, kinderen en metgezellen op de vlakten in ondiepe, ongemerkte graven. Fysiek hebben zij ongehoorlijk veel geleden; hun droevige, erbarmelijke verhaal kan niet in woorden worden beschreven. Dit koninkrijk is ontsproten uit de as van de offers van dergelijke edele zielen en is de grootste kracht ten goede op de hele aarde geworden.

Het is nodig, niet om voorgoed van huis te gaan, maar wel voor een korte tijd, om dan terug te keren en de rijke oogst van getrouwde arbeid binnen te halen. Uw kinderen en uw kleinkinderen zullen ervoor gezegend worden. De macht van het goede zal van Zion uitgaan. 'Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten van hem, die blijde boodschap brengt, die de vrede verkondigt' (Mosiah 12:21).

Kunt u zich een christelijker dienst indenken dan de oogst in veiligheid te brengen?

Zendinglechtparen worden naar de gemeenten gezonden om daar hun medemens te dienen en te koesteren. Zij versterken de kerk, verheffen de neerhangende handen en vatten liefde op voor de Filipino's, de Afrikanen, de Noren, de Haïtianen en de Polynesiërs.

Stelt u zich voor wat het betekent dat de Heer u werkelijk nodig heeft voor de bediening in een ver land.

Er is een populair liedje dat onze generatie

zich nog kan herinneren. Luister naar de lichtjes aangepaste tekst:

*Ver weg van huis zul je mij vinden
te zwak om ketenen te verbreken die mij binden;
Boeien heb ik niet nodig om te weten
dat ik een gevangene van de liefde ben.*

*Op één bevel sta ik te wachten
Van Hem die mijn lot nu beheerst.
Om te ontkomen is het nu te laat;
Ik ben slechts een gevangene van de liefde.*

*Wat baten mijn goede zorgen,
als ik zijn liefde niet deel met anderen.
Hoevel er nog anderen kunnen zijn,
moet ik een broeder zijn, want ik ben niet vrij.*

*Wakker of in slaap, Hij is in mijn dromen.
Op mijn knieën zal ik tot Hem komen.
Mijn leven zelf is in zijn veilige handen,
ik ben slechts een gevangene van de liefde.*

Ik ben een gevangene van de liefde.

René de Chardin heeft gezegd: 'Op zekere dag, wanneer wij de wind, de golven, de getijden en de zwaartekracht hebben leren beheersen, zullen wij voor God de krachten van de liefde onder controle brengen; dan zal de mens, voor de tweede maal in de geschiedenis, het vuur ontdekt hebben.'

Geweldige echtparen die eenvoudig de Heer liefhebben, in dit grote werk willen dienen en een roeping willen aanvaarden, zullen ook gevangenen van de liefde zijn, van Christus' liefde.

Yogi Berra, een vaak geciteerde honkbalfilosoof, heeft gezegd: 'Als je aan een kruispunt komt, moet je het kruispunt over.' Duizenden van u hebben een kruispunt bereikt.

Nu is het moment om een roeping te aanvaarden of u daarvoor aan te melden.

Een oud vrouwtje in een rustoord keerde zich tot de oude man naast haar en zei: 'Ik kan je leeftijd raden.'

'Dat kun je niet', antwoordde de man.

'Jawel, dat kan ik zeker. Neem een bad, scheer je, trek een schoon overhemd aan, doe een das om en poets je schoenen; dan zal ik 't je gezegd.'

De oude man was een uurtje weg. Toen hij terugkwam zag hij er netjes en schoon uit, keurig in een pak gestoken, zijn haren gekamd en zijn schoenen gepoetst. Ze zei: 'Ga nu eens tegen de muur staan.' Zo gezegd, zo gedaan.

'En', vroeg hij, 'hoe oud ben ik?'

'Jij bent 89 jaar.'

'Dat is juist, maar hoe weet je dat?'

'Je hebt het mij gisteren verteld.'

Na de echtgenoot van een vrouw onderzoek te hebben, zegt de dokter tegen haar: 'Het bevalt me niet zoals uw man eruit ziet.' 'Mij evenmin,' zegt de vrouw, 'maar hij is goed voor de kinderen.'

Sommigen van ons kunnen er wat oud uitzien, maar als wij ons netjes kleden valt het nog best mee.

Kunt u zich inbeelden wat een geweldige zegen het zou zijn om te dienen in een gemeente in Alaska, op Barbados of in Haïti, Nigeria of Manila? Wij hebben echtparen nodig met een hart vol liefde en een verlangen om te dienen, die de belangrijke verantwoordelijkheid zullen hebben om de oogst tot zegen te zijn zodat de vruchten behouden blijven. Alleen al zoveel jaren levenservaring maken ons geschikt om zorg te dragen voor de oogst.

De dankviering, Kerstmis en nieuwjaar zullen nooit meer hetzelfde zijn als u ze eenmaal gevoelt hebt op zending. Beeldt u zich in: een klein kerstboompje met weinig versiering, wat kerstmuziek, een eenvoudig appartementje, uw vrouw – op wie u verliefder bent dan ooit – een kerstfeer die van uw woning als het ware een heilige tempel maakt. U pakt uw witte doopkleding in en wandelt hand in hand naar de kapel waar een gezinnetje geduldig zit te wachten om Gods koninkrijk door de wateren des doops binnen te gaan. U ziet de wonderlijke ster niet boven Betlehem schijnen, maar wel in de ogen van die nederige, innemende bekeerlingen. U kijkt naar uw vrouw, en zij naar u; woorden schieten tekort want uw vreugde is volkomen.

De twaalf of achttien maanden zullen voorbij vliegen, maar de herinneringen zullen eeuwig blijven. Diegenen onder ons die de goedheid Gods hebben geproefd, hebben de goddelijke plicht om die goedheid met anderen te delen.

De apostel Paulus vroeg de Efeziërs 'te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods' (Efeziërs 3:19). We zouden vervuld moeten zijn met alle volheid Gods.

Met Jakobus stellen wij de vraag: 'Wat baat het, mijn broeders, of iemand al beweert geloof te hebben, als hij geen werken heeft? Kan dat geloof hem behouden?' (Jakobus 2:14.)

En in het laatste vers van zijn brief reikt de apostel Jakobus ons een sleutel aan voor ons dienstbestaan: 'Weet dan, dat, wie een zondaar van zijn dwaalweg terugbrengt, diens ziel van de dood zal behouden en tal van zonden bedekken.'

Zou de beloning minder groot zijn voor hen die de oogst verzorgen, binnenhalen en behouden? President Harold B. Lee leerde ons het beginsel dat wij alleen dan goede discipelen van Christus zijn en een andere belofte verkrijgen die ons ver overstijgt, als wij onszelf volledig beschikbaar stellen.

Wij maken ons zorgen en lijden onder de misstappen van onze gezinsleden. Leer en Verbonden, afdeling 31, vers 5 geeft ons een geweldige sleutel:

'Sla daarom uw sikkel in met uw ganse ziel, en uw zonden zijn u vergeven, en gij zult met schoven op uw rug worden beladen, want de arbeider is zijn loon waardig. Daarom zal uw gezin kunnen leven.'

Onze generatie heeft veel gegeven. Waarom dan niet nog een keer, zodat onze gezinnen zullen leven?

Wij kennen de zegeningen en de barmhertigheden van God niet. De belofte is zeker: 'Daarom zal uw gezin kunnen leven.' Onze eigenzinnige en afgedwaalde kinderen zullen zegeningen ontvangen, ook zij die reeds gehuwd zijn en zelf kinderen hebben. Onze generatie heeft een economische crisis, de Tweede Wereldoorlog, Korea en Vietnam meegemaakt. Wij leven in een tijd waarin het goede kwaad is geworden en het kwade goed. Wij hebben publieke aanvallen meegemaakt op zaken die ons dierbaar zijn en na aan het hart liggen: God en gebed. Wij zien pogingen om drugs, abortus, homoseksualiteit en andere schipperende en overloze opvattingen te laten legaliseren. Grote vloedgolven hebben een aantal van de briljantste koppen van onze generatie meegesleurd naar verraderlijke klippen. Mischien zijn wij niet de idealeste ouders geweest, maar wij hebben van onze kinderen, onze kerk en ons vaderland gehouden, en wij zijn bezorgd geweest om het lot van mensen in alle naties. Voor onze vrijheid heeft onze generatie van haar beste bloed gegeven. Wij hebben ons veel offerend getroost opdat zij die na ons komen, het beter zullen hebben. Dit kan best een nieuwe gelegenheid zijn om onze eigen nakomelingen tot zegen te zijn door anderen te dienen.

President Joseph F. Smith heeft gezegd:

'Wanneer wij alles voor de zaak der waarheid hebben gedaan wat in ons vermogen lag en het kwaad dat de mensen over ons brachten hebben weerstaan (. . .), is het toch nog onze plicht staande te blijven. Wij kunnen niet opgeven; wij moeten niet neerliggen. Grote doeleinden worden niet in een enkele generatie bereikt. Standhouden tegenover een overveldende tegenstand,

na alles gedaan te hebben wat men kan, is de moed van het geloof. De moed van het geloof is de moed van vooruitgang. De mensen die die goddelijke eigenschap bezitten, gaan vooruit. Zij mogen niet stilstaan, zelfs al zouden ze het willen. Zij zijn niet alleen maar scheppingen van hun eigen macht en wijsheid; zij zijn ook werktuigen van een hogere wet en een goddelijk doel' (*Evangelieleer*, blz. 117).

Achter de bedoelingen van God beweegt zich een heilige hand. Wij kunnen zijn 'werktuigen' zijn.

De meesten onder ons hebben niet zo erg lang meer te leven. Maar met de jaren zijn wij tot een rijp geestelijk inzicht gekomen. Wij hebben deze volgende jaren om nog een groot, belangrijk en waardevol werk te doen voor God en onze godsdienst, onze vrouw en onze kinderen. Wij moeten een nieuwe banier opheffen, geen banier der vrijheid, maar één van liefde – een banier die zal standhouden lang nadat wij zijn heengegaan.

Is er een betere manier om ons voor te bereiden om onze God te ontmoeten dan door een zending te vervullen wanneer wij in de herfst of de winter van ons leven zijn gekomen?

Wij zijn gevangenen van de liefde. Kom aan, dierbare broeders: laat onze generatie nog iets groots en edels doen, voegt u bij onze rangen. Laten wij met duizenden de wijngaard ingaan en de zwakke gemeenten voeden, onderwijzen en tot zegen zijn. Laat ons de vruchten van de oogst beschermen en bewaren. Laten wij de schoven inzamelen in de graanschuren, waar zij veilig zijn voor noodweer en wervelwinden, in heilige plaatsen die de storm niet kan doordringen.

Een goede man heeft eens gezegd: 'Ik geloof dat de ware test van een groot man nederigheid is. Met nederigheid bedoel ik niet iemands twijfel aan eigen kunnen; maar werkelijk grote mannen hebben dat merkwaardig gevoel dat die groetheid niet van hen is, maar door hen werkt. Zij zien het goddelijke in iedere mensenziel en zijn op een eenzijdige, dwaze en ongelofelijke manier barmhartig.'

Dat kan ook van onze generatie gezegd worden. Wie weet of God ons en de onzen niet met datgene zal zegenen wat wij voor anderen doen? Kom, hef uw banier en stap met ons mee naar het zendingveld in de geest van liefde en zorgzaamheid.

Denk erover na en bid samen. Begin u voor te bereiden. Onze generatie kan iets groots doen voor hen die na ons komen. Zijn wij 'gestaald' voor het grote werk waarover ik heb gesproken? Laat de rangen van onze zendingen aangevuld worden met echtparen uit alle delen van de aarde opdat de vruchten behouden zullen blijven. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Een discipel van Jezus Christus'

Ouderling L. Aldin Porter
van de Zeventig

'De Heer roept goede leden, gewillige werkers om in zijn veld te werken.'

Ouderling L. Tom Perry heeft vrijdag gezegd dat er nu nog eens miljoenen en miljoenen mensen bijkomen om de heerlijke boodschap van het herstelde evangelie te horen. Niet zo lang geleden heeft de Heer de deuren geopend van landen die lange tijd de zegeningen van de evangelieverbonden hebben moeten missen. Ouderling Perry heeft opnieuw de luide oproep van de Heer laten horen dat iedere jongeman die de gedragsnormen naleeft een zending moet vervullen. Met het grote verlangen om op geen enkele manier aan zijn dailijke en dringende oproep afbreuk te doen, wil ik de volgende vraag stellen: Welk soort zendingen moeten zij zijn?

De kerk was nog geen achttien maanden oud toen de Heer de eerste heiligen aanspoorde met de woorden: 'Verflaauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort. Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest' (LV 64:33-34).

Het zendingsveld heeft behoefte aan zendingen met een gewillige geest.

Laat mij even staan bij de gevoelens van iemand die een gewillige geest had. Ou-

derling Heber C. Kimball schreef: 'De Profeet Joseph kwam naar mij toe (. . .) en zei: "Broeder Heber, de Geest des Heren heeft mij het volgende ingefluisterd: Laat mijn dienstknecht Heber naar Engeland gaan om het evangelie te verkondigen en de deur tot zaligmaking voor die natie te openen."'

De gedachte was overweldigend. Ouderling Kimball schreef: 'O, Heer, ik ben een man die stottert; ik ben totaal ongeschikt voor dit werk; hoe kan ik gaan prediken in een land waarvan het volk in heel het christendom zo befaamd is om zijn geleerdheid, zijn kennis en zijn vroomheid; de bakermat van de godsdienst; tot een volk wiens intelligentie spreekwoordelijk is!'

Luister naar het volgende: 'Niettemin hebben al deze overdenkingen mij niet afgehouden van mijn plicht; zodra ik de wil van mijn Hemelse Vader begreep, was ik vastbesloten om te gaan, wat er ook zou gebeuren, in het geloof dat Hij mij in zijn almacht zou ondersteunen en mij zou zegenen met iedere kwalificatie die ik nodig had' (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 3e uitg., Salt Lake City: Bookcraft, 1967, blz. 103-104).

De maanden verstreken; deze man met zijn grote plichtsbefehad zijn zending beëindigd en stond op het punt om naar huis terug te keren:

'Op de ochtend dat ik Chatburn verliet waren er velen in tranen bij de gedachte dat zij mij nooit meer zouden terugzien. Mijn eigen gevoelens toen ik hen verliet, kan ik niet beschrijven. Terwijl ik de straat uittiep, liepen veel mensen met mij mee; aan de huizen stonden de bewoners in de deur om afscheid te nemen; alleen snikkend konden zij uiting geven aan hun verdriet. (. . .) Terwijl ik over deze gebeurtenis nadacht, voelde ik mijn gedrongen om mijn hoed af te nemen omdat ik het gevoel had dat deze plaats heilige grond was. De Geest des Heren rustte op mij en ik voelde mij gedrongen om die hele streek van het land te zegenen. (. . .) In mijn hart voelde ik net zoals zij, en een paar kilometer lang vloeiden mijn tranen onophoudelijk' (ibid., blz. 187).

De Heer heeft zendingen nodig met een gewillig hart en een gewillige geest.

Succesrijke zendingen hebben vele geweldige en uiteenlopende talenten, maar één eigenschap blijken zij gemeen te hebben, namelijk de bereidheid om zich te houden aan hun toezeggingen, met andere woorden, de kracht om datgene te doen waartoe zij zich verbonden hebben. Zij nemen zich voor om 's ochtends op tijd op te staan en doen dat ook. Zij zijn niet afhankelijk van collega's, districtleiders of wie dan ook. Zij beloven de zendingspresident dat zij iedere ochtend het programma voor evangeliestudie zullen volgen en zijn het niet beu na een paar dagen. Zij begrijpen dat de Heer hen geroepen heeft om te onderwijzen, te getuigen, te dopen en het koninkrijk van God op te bouwen en zijn gelukkig in hun werk.

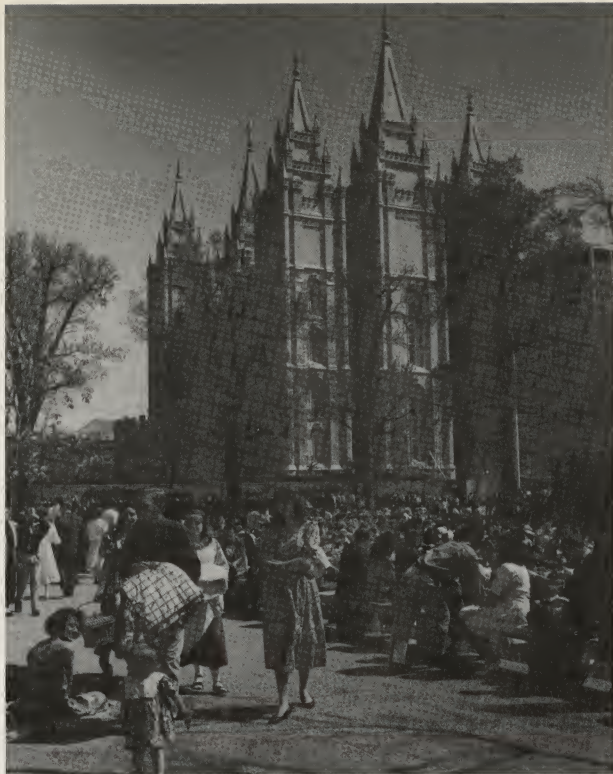
Vanwaar komt deze kracht om een beslissing te nemen en zich daaraan te houden? Ik denk dat zij in de meeste gevallen deze kracht reeds ontwikkeld hebben lang voordat zij in het zendingsveld kwamen.

Achttien maanden geleden gaf president Thomas S. Monson in de algemene priesterschapsbijeenkomst een zeer belangrijke boodschap, die voor ons gepubliceerd werd in de brochure *Voor de kracht van de jeugd*. Sta mij toe een korte alinea daaruit voor te lezen: 'Sommige mensen overtreeden Gods geboden tegen beter weten in. Zij nemen zich voor zich te bekeeren voordat zij op zending gaan of de heilige verbonden en verordeningen van de tempel ontvangen. De bekering van zo'n gedrag is moeilijk en pijnlijk, en kan heel lang duren. Het is beter niet te zondigen. Sommige zonden zijn zo ernstig dat zij je lidmaatschap in de kerk en je eeuwige leven in gevaar kunnen brengen. Seksuele zonden vallen onder die soort zonden' (*Voor de kracht van de jeugd*, blz. 15).

Het is mijn mening dat sommige jongeren niet geloven dat bekering van een ernstige overtreding 'moeilijk en pijnlijk is, en heel lang kan duren'. Vanwaar komt dit ernstige misverstand?

Jongelui, als er onder ons, oudere leden, zouden zijn die jullie de indruk gegeven hebben dat het niet zo erg is om de geboden van God te overtreden, vragen wij daar vergeving voor. Luister aandachtig naar de woorden van de Heer bij monde van een profeet, koning Benjamin:

'En nu zeg ik u, mijn broeders, dat, nadat gij al deze dingen hebt geweten en daarin zijt onderwezen, en zult overtreden en niet overeenkomstig het gesprokene zult handelen, gij u aan de Geest des Heren onttrekt, zodat Hij geen woonplaats in u kan hebben om u in de paden der wijsheid te leiden, en gij gezegend, voorspoedig en bewaard moogt worden - Ik zeg u, dat de mens, die

dit doet, in openlijke opstand tegen God komt; daarom lust het hem de boze geest te gehoorzamen, en wordt hij een vijand van alle gerechtigheid; daarom heeft de Here geen woonplaats in hem, want Hij huist niet in onheilige tempelen' (Mosiah 2:36-37).

Wij kunnen er veel beter ijverig naar streven om onszelf onbesmet te houden van deze overtredingen. Sommigen hebben dat niet gedaan en gelukkig is er een 'weg terug'. Maar die is 'moeilijk en pijnlijk en kan heel lang duren'.

Let op de woorden van de Heer zelf waar Hij ons wijst op de prijs voor onze overtredingen en op de verlossing: 'Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert - bekeert, opdat Ik u niet met de roede Mijnsmonds sla, en met Mijn toorn en Mijn gramschap, en uw lijdens hevige zij - gij weet niet hoe hevige, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor

allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

'Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

'Welk lijden Mij, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden' (LV 19:15-18).

Jongemannen, er zijn vele redenen waarom jullie een rechtschapen leven moeten leiden. Eén reden is dat jullie de Geest des Heren nodig hebben als jullie in het zendingsveld werken. Het gezelschap van de Heilige Geest hangt af van je eigen rechtschapenheid. Als jullie niet ijverig die hulp van de Heilige Geest nastreven, zullen jullie het zendingswerk erg moeilijk vinden en jullie resultaten erg ontoegankelijk.

De raad van president Benson is erg duidelijk: 'Wij dienen te prediken en te onderwijzen door de macht van de Heilige Geest. Wij dienen ons er altijd van bewust te zijn dat het meest essentiële onderdeel van dit

grote werk de Geest is' (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 313).

Luister ook naar de woorden van de Heer waar Hij spreekt over zijn afgezanten:

'Daarom roep Ik de zwakken der wereld op, die ongeleerd en veracht zijn, om de natieën door de macht van Mijn Geest te kastijden:

'En hun arm zal Mijn arm zijn, en Ik zal hun schild en sterkte zijn; Ik zal hun lendenen omgorden, en zij zullen heldhaftig voor Mij strijden' (LV 35:13-14).

Laat het jullie verlangen zijn om je bij dit geweldige leger te voegen en arm in arm met collega's op stap te gaan om 'heldhaftig voor Hem te strijden' met de hulp van de Heilige Geest.

Priesterschapsleiders, laten wij erop toezien dat wij geen jonge zendelingen het zendingsveld insturen met een overtreding die niet is opgelost. Het is hetzelfde als ten strijde trekken zonder helm, zwaard of schild. Laten wij eraan denken dat het tijd vraagt om de kracht te ontwikkelen die bestand is tegen het vuur van de verleiding. De oprechte boetvaardige heeft tijd nodig om in zijn hart de weldoende vertroosting te ervaren die altijd komt na de bekering. Geef hem de nodige tijd.

Tenslotte nog een onderwerp van meer algemene aard. Ik heb er nog niet even de tijd voor. Maar als wij hierbij succes hebben, zullen de resultaten van eeuwige waarde zijn voor meer dan alleen de zendeling en de bekeerling.

Ouderling Boyd K. Packer heeft ons eraan herinnerd dat 'de veiligheid van de kerk in komende generaties afhangt van ons succes bij het roepen van zendelingen. Als wij de toekomst van dit werk een goed hart toedragen, zullen wij niet rusten voordat iedere gezonde jongeman een zendingsoproep waardig is en ernaar verlangt er een te ontvangen' (*Ensign*, maart 1985, blz. 10).

De Heer roept waardige, gewillige werkers in zijn velden om te oogsten.

Mijn dierbare jongemannen, bedenk eens wat het voor jullie zou betekenen als jullie met de profeet Mormon konden zeggen:

'Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van Zijn nentwege geroepen om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben' (3 Nephi 5:13).

Ik getuig dat de Heer Jezus Christus de Zoon van God is en de Kedder van de wereld. Het is mijn stellige overtuiging dat Hij ons geroepen heeft om in zijn naam tot de wereld te getuigen en in zijn naam te onderwijzen. En voor jullie, jonge broeders, bid ik dat jullie met een gewillige geest en een zuivere bedoeling zijn oproep zullen beantwoorden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leren, doen, zijn

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Dit werk is niet alleen van u of van mij. Het is het werk des Heren, en wanneer wij voor de Heer werken, hebben wij recht op zijn hulp.'

Waarlijk, een koninklijk priesterschap is vanavond bijeenvergaderd. De Tabernakel op Temple Square is tot de nok gevuld, en de Assembly Hall zit vol zoals ook de kerkgebouwen in vele landen van de wereld. Naar alle waarschijnlijkheid is dit de grootste vergadering van priesterschapsdragers ooit. Uw toewijding aan uw roeping werkt inspirerend en uw verlangen om uw plicht te leren spreekt voor zich. De zuiverheid van uw ziel brengt de hemel dichterbij u en bij uw gezin.

Wij leven in economisch moeilijke tijden. De industrie doet het minder goed, er wordt op vrij grote schaal ontslagen, en de daaruit voortvloeiende ontwrichting van gezinnen wordt een ernstig probleem. Wij moeten erover waken dat zij voor wie wij medeverantwoordelijk zijn, geen gebrek krijgen aan voedsel, kleding of onderdak. Als de priesterschap van deze kerk als één geheel samenwerkt om aan deze verontrustende omstandigheden het hoofd te bieden, doen zich kleine wonderen voor.

Wij sporen alle heiligen der laatste dagen aan om verstandig te zijn in hun planning, conservatief in hun levenswijze en buitensporige of onnodige schulden te vermijden. Dat is de manier waarop de financiële zaken van de kerk aangepakt worden, om-

dat wij beseffen dat uw tiende en andere bijdragen offers geveerd hebben en dat het om heilig geld gaat.

Laten wij van onze woning een heilige plaats maken waar gerechtigheid heerst, een plaats van gebed en liefde, zodat wij de zegeningen waardig worden die alleen onze Hemelse Vader kan geven. Wij hebben zijn leiding nodig in ons dagelijks leven.

Deze grote groep bezit de priesterschapsmacht en het potentieel om anderen de hand te reiken en hen over het heerlijke evangelie te vertellen. Wij hebben handen om anderen op te heffen uit hun zelfgenoegzaamheid en inactiviteit. Wij hebben een hart met het verlangen om trouw te dienen in onze priesterschapsroeping en zodoende anderen te inspireren om zich tot een hoger niveau te verheffen en het moeras van zonde, dat zovelen dreigt te overspoelen, te vermijden. De waarde van een ziel is inderdaad groot in de ogen van God. Met deze kennis gewapend hebben wij het grote voorrecht om een verschil te maken in het leven van anderen. De woorden van Ezechiël kunnen zeer welslaan op ons allen, die de Heiland in dit heilige werk navolgen:

'Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuw geest in uw binnenste; (...)

'Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar mijn inzettingen wandelt en naarstig mijn verordeningen onderhoudt.

'Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaderen gegeven heb; gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn' (Ezechiël 36:26-28). Hoe kunnen wij deze belofte waardig worden? Wat zal ons kwalificeren om deze zegen te ontvangen? Is er een leidraad beschikbaar? Mag ik u drie richtlijnen ter overweging voorleggen? Zij gelden zowel voor de diaken als voor de hogepriester en liggen binnen ons aller bereik. Een liefhebbende Hemelse Vader zal ons helpen bij onze inspanningen.

Ten eerste: *Leren wat wij moeten leren!*

Ten tweede: *Doen wat wij moeten doen!*

Ten derde: *Zijn wie wij moeten zijn!*

Laten wij deze doelen wat gedetailleerder bespreken zodat wij bruikbare dienstknec-

ten in de ogen van de Heer zullen zijn.

1. *Leren wat wij moeten leren.* De apostel Paulus benadrukte het belang van het leren. Hij zei tot de Filippenzen: 'Maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen voor mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus' (Filippenzen 3:13-14). En tot de Hebreëen zei hij: 'Laten wij (...) afleggen (...) de zonde, (...) en met volharding de wedloop lopen, die voor ons ligt. Laat ons oog daarbij gericht zijn op Jezus, de leidman en de vol-einder des geloofs' (Hebreëen 12:1-2).

Ouderling Stephen L. Richards sprak vaak tot de priesterschapsdragers en gaf zijn opvatting over het priesterschap te kennen. Hij verklaarde: 'Gewoonlijk wordt het priesterschap eenvoudig omschreven als "de macht van God aan de mens overgedragen". Deze definitie is volgens mij correct. Maar om praktische redenen geef ik er de voorkeur aan om het priesterschap in termen van dienstbaarheid te omschrijven. Daarom noem ik het vaak "het volmaakte plan van dienstbetoon", omdat ik van mening ben dat de mens slechts dan tot een volledig begrip van het grote belang en de levenskracht van deze gift kan komen als hij de goddelijke macht die op hem werd overgedragen gebruikt. Het is een instrument van dienstverlening (...) en wie er niet in slaagt om het te gebruiken staat op het punt om het te verliezen. Ons is door openbaring immers duidelijk verteld dat wie het priesterschap verwaarloost "niet waardig zal bevonden worden om te blijven staan".

'Het priesterschap is niet passief en iemands ordening ertoe (...) is geen passieve zaak. Toch kunnen er mannen zijn die het zo zien, omdat zij zelfvoldaan en vergenoegd lijken te zijn met hun ordening.

'Ik kan mij levendig voorstellen dat zo iemand voor de grote Eeuwige Rechter verschijnt en bijvoorbeeld zegt: "Op aarde was ik hogepriester. Ik kom nu om de beloning van een hogepriester te ontvangen." Ik denk niet dat het moeilijk is om het antwoord te raden dat die man zal krijgen. Hij zal waarschijnlijk vragen moeten beantwoorden in de zin van "Wat hebt u gedaan toen u hogepriester was? Op welke manier hebt u de grote macht die u toen droeg, aangewend? Wie bent u ermee tot zegen geweest?" Zijn beloning zal afhangen van zijn antwoorden op dergelijke vragen' (Conference Report, april 1937, blz. 46-47).

Het Eerste Presidium, bestaande uit Joseph F. Smith, Anthon H. Lund, en Charles W. Penrose, legde in februari 1914 de volgende verklaring af: 'Het priesterschap wordt niet gegeven voor de eer of de verheerlijking van de mens, maar voor het dienen van diegenen die aan de goede zorgen van die priesterschapsdragers werden toe-

vertrouwd. (. . .) 'De eretiteln die God geeft – titels die meer zijn dan een menselijke onderscheiding – en die verbonden zijn aan de verschillende orden en ambten van het heilig priesterschap, mogen niet gebruikt noch beschouwd worden als de eretiteln die de mens geeft; zij zijn geen decoratie noch de uitdrukking van meesterschap, maar wel van een aanstelling tot nederig dienstbetoon in de zaak van de enige Meester die wij beveren te dienen' (*Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints*, samengesteld door James R. Clark, 6 delen [Salt Lake City], Bookcraft, 1965-1975, deel 4, blz. 304).

President Harold B. Lee, één van de grote leraars van de kerk, geeft ons in eenvoudige woorden de volgende raad: 'Ziet u, als iemand priesterschapsdrager wordt, wordt hij een vertegenwoordiger van de Heer. Hij moet zijn roeping beschouwen alsof hij in dienst van de Heer is getreden' (*Stand Ye in Holy Places* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, blz. 255).

Nu is het mogelijk dat een aantal onder u te schuchter van aard is of zichzelf ongeschikt acht om positief te reageren op een roeping. Bedenk dan dat dit werk niet alleen van u of van mij is. Het is het werk van de Heer, en wanneer wij voor de Heer werken, hebben wij recht op zijn hulp. Bedenk dat de Heer de schouders zal versterken zodat zij de lasten kunnen dragen die erop gelegd worden.

Omdat het leslokaal soms te veel intimideert, gebeurt het meest succesrijke onderlicht weleens buiten de klas of het kerkgebouw. Zo herinner ik mij nog goed dat een aantal jaren geleden rond deze tijd van het jaar Aäronische-priesterschapsdragers graag uitkeken naar een jaarlijks uitstapje om de herstelling van het Aäronische priesterschap te vieren. Met bussen reisden de jongemannen van onze ring naar de 130 km noordelijker gelegen begraafplaats van Clarkston, waar wij het graf gingen bezichtigen van Martin Harris, één van de drie getuigen van het Boek van Mormon. Terwijl wij rond die prachtige granieten gedenksteen bij zijn graf stonden, gaf ouderling Glen L. Rudd, toen hogeraadslid, een overzicht van het leven van Martin Harris, las uit het Boek van Mormon diens getuigenis voor, en gaf daarna zijn eigen getuigenis van de waarheid. De jongemannen luisterden gespannen, raakten de granieten grafsteen aan en dachten na over de woorden die zij gehoord en de gevoelens die zij gevoeld hadden.

In een park in Logan aten wij onze lunch. Vervolgens gingen deze jongemannen op het gazon van de Logan-tempel liggen en keken omhoog naar de imposante torenspitsen. Prachtige witte wolken, voortgedreven door een zachte bries, trokken aan de torens voorbij. Het doel van de tempel werd onder-

wezen. Verbonden en beloften gingen veel meer betekenen dan woorden. Het verlangen om waardig de tempel te kunnen betreden vond zijn weg naar het hart van deze jongeren. Die dag was de hemel zeer nabij. Er was voor gezorgd dat wij geleerd hadden wat wij moesten leren.

2. *Doen wat uij moeten doen.* In een openbaring over het priesterschap, gegeven bij monde van de profeet Joseph Smith en opgetekend in de Leer en Verbonden als afdeling 107, verandert 'leren' in 'doen' wanneer wij lezen: 'Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen' (vers 99).

Iedere priesterschapsdrager in deze vergadering hier is geroepen om te dienen, om zijn beste krachten te wijden aan het werk dat hem is toegewezen. Geen enkele opdracht is ondergeschikt in het werk van de Heer, want elke opdracht heeft eeuwige consequenties. President John Taylor heeft ons gewaarschuwd: 'Als u uw roeping niet grootmaakt, zal God u verantwoordelijk houden voor diegenen die u had kunnen redden als u uw plicht had vervuld. En wie van ons kan het zich veroorloven verantwoordelijk te zijn voor het uitstel van het eeuwige leven van de ziel van een mens? Als goede vreugde de beloning is voor het redden van een ziel, hoe vreselijk moet dan wel het berouw zijn van diegene, wiens zwakke inspanningen een kind van God zonder waarschuwing of hulp lieten, zodat het moet wachten tot er een betrouwbare dienstknecht van God langskomt.'

Het oude gezegde blijft waar: 'Doe uw plicht, doe u uw best; laat dan aan de Heer de rest.'

Het merendeel van het dienstbetoon dat priesterschapsdragers verrichten, gebeurt in stilte en zonder veel omhaal. Een vriendelijke glimlach, een hartelijke handdruk, een oprecht getuigenis van de waarheid kan letterlijk levens optillen, de aard van een mens veranderen en kostbare zielen redden.

Een voorbeeld van dergelijk dienstbetoon was de zindingservaring van Julius en Dorothy Fussek die op een zending van twee jaren naar Polen geroepen werden. Broeder Fussek was geboren in Polen. Hij sprak de taal en hield van het Poolse volk. Zuster Fussek was Engelse en kende Polen of het Poolse volk nauwelijks.

Vol vertrouwen in de Heer vatten zij hun opdracht aan. De levensomstandigheden waren primitief, het werk eenzaam, hun taak overveldigend. Op dat ogenblik was er in Polen nog geen zindingsgebied georganiseerd. De Fussesks hadden de opdracht gekregen om de weg voor te bereiden voor de vestiging van een zindingsgebied, zodat andere zendingen geroepen konden worden, het volk onderwezen, bekeerlingen ge-

doopt, gemeenten georganiseerd en kerken gebouwd.

Dacht u dat broeder en zuster Fussek wanhoopten wegens de omvang van hun opdracht? Geen ogenblik. Zij wisten dat hun roeping van God kwam, baden om zijn goddelijke hulp en wijdten zich met hun hele hart aan het werk. Zij bleven niet twee maar vijf jaar in Polen en realiseerden alle hierboven gestelde doelen.

Toen de ouderlingen Russell M. Nelson, Hans B. Ringger, en ikzelf, te zamen met ouderling Fussek door minister Adam Wopotka van de Poolse regering ontvangen werden, kregen wij van hem te horen: 'Uw kerk is hier welkom. U kunt uw kerken hier bouwen en uw zendingen sturen. U bent welkom in Polen. Deze man hier – wijzend op Julius Fussek – heeft uw kerk goed geëind. U mag dankbaar zijn voor zijn voorbeeld en zijn werk.'

Laten wij, zoals de Fussesks, doen wat wij moeten doen in het werk van de Heer. Dan kunnen wij met Julius en Dorothy Fussek beamen wat de psalmist schrijft: 'Mijn hulp is van de Here, die hemel en aarde gemaakt heeft (. . .); uw Bewaarder zal niet sluimeren. Zie, de bewaarder van Israël sluimert nooit slaapt' (Psalm 121:2-4).

3. *Zijn wie wij moeten zijn.* Paulus gaf zijn geliefde vriend en metgezel Timoteüs deze raad: 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid' (1 Timoteüs 4:12).

President Ezra Taft Benson heeft ons aangespoord om over onze taken te bidden en goddelijke hulp te zoeken zodat wij succes zullen hebben. Zelf heeft hij deze raad in al zijn ondernemingen opvolgd. Gebed is een kenmerk van het leiderschap van Ezra Taft Benson. 'Een macht erkennen die boven de mens staat, verlaagt hem in geen enkel opzicht. De mens moet zoeken, geloven, bidden en hopen dat hij die macht zal vinden. Geen enkele oprechte inspanning van gebed zal onbeantwoord blijven: dat is namelijk de essentie zelf van het beginsel geloof. De goddelijke gunsten zullen diegenen vergezellen die er nederig naar zoeken.'

Het Boek van Mormon vat dit alles samen waar de Heer zegt: 'Welk soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

En wat voor een mens was Hij dan wel? Welk voorbeeld heeft Hij in zijn bediening gegeven? In Johannes 10 lezen wij: 'Ik ben de goede herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen; maar wie huurlijng is en geen herder, wie de schapen niet toebehoren, ziet de wolf aankomen, laat de schapen in de steek en vlucht – en de wolf rooft ze en jaagt ze uiteen – want hij is een huurlijng en de schapen gaan hem niet ter harte. Ik ben de goede herder en Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij, gelijk Mij de Vader

Ouderling Han In Sang van de Zeventig is raadgever in het gebiedspresidium Azië-Noord.

kent en Ik de Vader ken, en Ik zet mijn leven in voor de schapen' (de verzen 11-15).

Leren wat wij moeten leren. Doen wat wij moeten doen. Zijn wie wij moeten zijn. Zo zullen de zegeningen des hemels komen. Wij zullen weten dat wij niet alleen staan in ons dienstbetoon. Hij die de mus ziet vallen, zal op zijn eigen manier onze dienstverlening erkennen.

Laat mij een ontroerende ervaring met u delen, broeders, om dit te illustreren.

Broeder Edwin Q. Cannon jr. vervulde in 1938 een zending in Duitsland. Hij hield van de mensen en diende getrouw. Op het einde van zijn zending keerde hij terug naar Salt Lake City, huwde en begon zijn eigen zaak.

Veertig jaar later kwam broeder Cannon op zekere dag naar mijn kantoor en vertelde

mij dat hij de foto's van zijn zending aan het sorteren was. Bij die foto's waren er enkele die hij niet goed meer kon identificeren. Maar telkens als hij ze wilde weggooien, had hij het gevoel ze te moeten bewaren, hoewel hij helemaal niet begreep waarom. Het waren foto's, genomen door broeder Cannon tijdens zijn verblijf in Stettin. Het waren foto's van een gezin – vader, moeder, een meisje en een jongen. Broeder Cannon wist dat hun familienaam Berndt was maar kon zich van hen verder niets meer herinneren. Hij wist wel dat er een regionale vertegenwoordiger in Duitsland was die Berndt heette en misschien, dacht hij, bestond er enig verband tussen deze Berndt en de Berndts die in Stettin gewoond hadden en op de foto's stonden. Hoewel die mogelijkheid

klein was, wou hij toch even met mij checken voordat hij die foto's wegdeed.

Ik vertelde broeder Cannon dat ik binnenkort naar Berlijn zou gaan, dat ik de regionaal vertegenwoordiger Dieter Berndt hoopte te ontmoeten, en dat ik hem de foto's zou tonen om te zien of er enige verwantschap bestond en of hij de foto's wilde hebben. De mogelijkheid bestond ook dat ik de zuster van broeder Berndt, die gehuwd was met een ringpresident in Hamburg, Dietmar Matern, zou ontmoeten.

Nog voordat ik in Berlijn aankwam had de Heer zijn doel reeds bereikt. Toen ik in Zürich op het vliegtuig naar Berlijn stapte, was daar eveneens Dieter Berndt voor dezelfde vlucht. Wij zaten naast elkaar en ik vertelde hem dat ik enkele oude foto's bij me had van mensen die Berndt heetten en uit Stettin kwamen. Ik gaf ze hem en vroeg of die mensen op de foto's kon identificeren. Hij bekeek ze aandachtig en begon te huilen. Hij zei: 'Ons gezin woonde tijdens de oorlog in Stettin. Mijn vader werd gedood toen de fabriek waar hij werkte getroffen werd in een bombardement van de geallieerden. Kort daarna vielen de Russen Polen binnen en de streek Stettin. Mijn moeder sloeg met mij en mijn zusje op de vlucht voor de oprukkende vijand. Wij moesten alles achterlaten, ook onze foto's. Broeder Monson, ik ben het jongetje op die foto's en dat meisje is mijn zus. Die man en die vrouw zijn onze lieve ouders. Tot op de dag van vandaag bezit ik geen enkele foto van mijn vader noch foto's uit onze kinderjaren in Stettin.'

Ik veegde mijn tranen weg en vertelde broeder Berndt dat hij de foto's mocht houden. Voorzichtig en met veel liefde borg hij ze op in zijn aktentas.

Bij de volgende algemene conferentie van de kerk kwam Dieter Berndt in de hoedanigheid van regionale vertegenwoordiger naar Salt Lake City en ging op bezoek bij broeder en zuster Edwin Cannon jr. om broeder Cannon persoonlijk te bedanken voor de inspiratie die tot hem kwam om deze kostbare foto's veertig jaren lang te bewaren.

William Cowper schreef het volgende:

*God volgt voor ons verborgen paan,
bij al zijn heilig werk:
Zijn wil beheerst naast d'oceaan
ook 't stormen in 't zwerk. (. . .)*

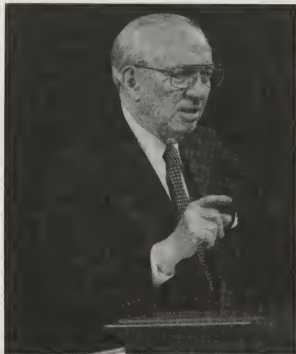
*Treedt niet met uw beperkt verstand
in het gericht met God;
Hij stiert, ofschoon met strenge hand,
met liefde 's mensen lot. (HL 18.)*

Ik geef u mijn getuigenis dat dit werk waar wij bij betrokken zijn, waar is. De Heer staat aan het roer. Dat wij Hem altijd zullen navolgen, is mijn opdracht gebied, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Geloof in zijn profeten'

President Gordon B. Hinkley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'De Heer waakt over dit werk. Dit is zijn koninkrijk. Hij laat ons niet achter als schapen zonder herder of als een leger zonder aanvoerder.'

Mijn geliefde broeders, dit is een inspirerende vergadering geweest. Wij hebben veel gehoord dat ons tot zegen zal strekken als wij het in ons leven toepassen. Ik zoek de leiding van de Heilige Geest nu ik mijn getuigenis toevoeg. Ik wens te spreken over de geest van getuigenis. Ik wil het daarbij op min of meer informele wijze hebben over een aantal eigen ervaringen met en beschouwingen over de leiders van deze kerk. De tekst die ik gekozen heb, staat in hoofdstuk twintig van het tweede boek der Kronieken.

Laat mij u meenemen naar de tijd toen Josafat, de zoon van Asa, koning was over Juda en Jeruzalem.

Het waren benarde tijden. De Ammonieten en de Moabieten hadden Juda de oorlog verklaard. Het leger van Juda was zeer in de minderheid en hun zaak scheen uitzichtloos.

Josafat riep zijn volk bijeen om de Heer om hulp te smeken. Hij riep uit:

'Onze God, (...) wij (...) zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet, wat wij doen moeten, maar op U zijn onze ogen gevestigd' (2 Kronieken 20:12).

Toen zei Jachaziël, de Levitische profeet, tot Josafat: 'Zo zegt de Here tot u: weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt voor deze

grote menigte, want het is geen strijd van u, maar van God (...).

'Niet gij zult hierbij behoeven te strijden: stelt u op, blijft staan, dan zult gij zien, dat de Here u de overwinning geeft' (...). Weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt' (de verzen 15, 17).

Volledig vertrouwend op de woorden van de profeet, sprak de koning tot het volk: 'Luistert naar mij, Juda en inwoners van Jeruzalem, geloof in de Here, uw God, en gij zult bevestigd worden, geloof in zijn profeten en gij zult voorspoedig zijn' (vers 20; cursivering toegevoegd).

Op deze woorden is mijn toespraak gebaseerd. Ik herhaal ze: 'Geloof in de Here, uw God, en gij zult bevestigd worden, geloof in zijn profeten en gij zult voorspoedig zijn.'

Wij hebben een lofzang die kenmerkend is voor onze kerk: 'Wij danken u, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deze laatste tijd' (HL 176).

Ik heb niet persoonlijk gesproken met alle profeten van deze bedeling. Ik ken de profeet Joseph Smith niet persoonlijk en heb hem nooit horen spreken. Mijn grootvader, die als jongeman in Nauvoo woonde, heeft hem wel horen spreken en heeft getuigd van zijn goddelijke roeping als de grote profeet van deze bedeling. Maar ik meen dat ik de profeet Joseph Smith ondertussen wel heb leren kennen.

Ik heb zijn getuigenis van dat geweldige eerste visioen, waarin hij met de Vader en de Zoon gesproken heeft, gelezen en ik geloof het. Ik heb over dat wonder nagedacht toen ik in het bos stond waar hij gebeden heeft; in die omgeving heb ik door de macht van de Geest een getuigenis ontvangen dat het allemaal werkelijk gebeurd is zoals hij het heeft beschreven.

Ik heb het Boek van Mormon gelezen dat hij door de gave en macht van God vertaald heeft. Door de macht van de Heilige Geest heb ik een getuigenis ontvangen omtrent de goddelijke oorsprong van dit heilige verslag. Joseph Smith heeft het niet uit zichzelf geschreven.

Met mijn eigen ogen heb ik de macht gezien van het priesterschap dat tot hem is gekomen onder de handen van hen die het

vroeger hadden gedragen. Ik heb zijn leven bestudeerd en zijn woorden overwogen. Ik heb nagedacht over de omstandigheden van zijn dood en heb hem op zekere hoogte leren kennen, dat wil zeggen, voldoende om hier voor u te getuigen dat hij als profeet werd geroepen en geordend om een werktuig in Gods hand te zijn bij dit grote werk van de herstelling.

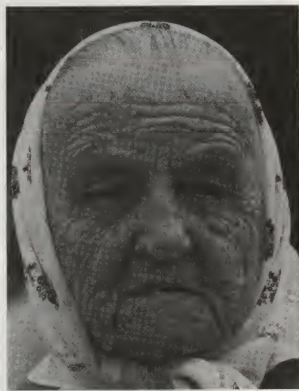
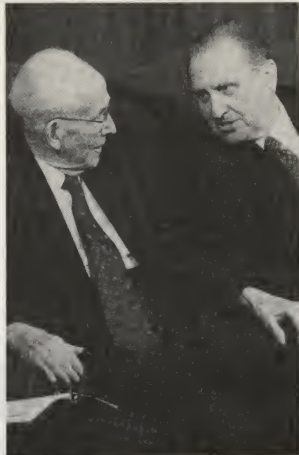
Ik heb nooit Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff of Lorenzo Snow gezien. Maar ik weet dat zij mannen van God waren omdat ik hun leven bestudeerd en hun woorden gelezen heb en in mijn hart een getuigenis ontvangen heb van hun roeping als profeet van God.

Ik herinner mij als kleine jongen president Joseph F. Smith gezien te hebben. Details kan ik mij niet meer herinneren, maar ik heb in mijn geheugen het beeld van een man met een golvende baard en een niet zo krachtige stem. Ik heb sindsdien veel gelezen van wat hij onderwezen heeft en ik weet dat hij sprak als profeet van de levende God.

Wel heb ik de presidenten Heber J. Grant, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee, Spencer W. Kimball en Ezra Taft Benson persoonlijk gekend. Ik heb voor ieder van hen gewerkt en onder ieder van hen gediend. Ik heb hen gekend, heb hen horen bidden en ik kan getuigen dat zij stuk voor stuk ongewone en opmerkelijke mannen zijn geweest, dat ieder van hen na een lange tijd van verslaving en tempering, van training en van discipline, door God geroepen is als werktuig in de handen van de Almachtige om het volk als spreekbuis van de Heer tot zegen en leiding te zijn.

President Grant heb ik meermaals horen spreken voordat ik hem persoonlijk ontmoette. Als tieners kwamen mijn broer en ik hier in de Tabernakel de conferentie bijwonen. Toen was er nog plaats voor ieder die wilde komen. Zoals je dat van jongens kan verwachten, gingen wij op het balkon zitten aan de andere kant van het gebouw. Ik kwam steeds weer onder de indruk als ik die grote man zag opstaan om te spreken; er ging een soort electriciteit door mijn jongenslichaam. Zijn stem weerklonk luid als hij zijn getuigenis gaf van het Boek van Mormon. Als hij zei dat het waar was, wist ik dat het waar was. Hij sprak krachtig over het woord van wijsheid en belofte zonder enige aarzeling zegenen als de mensen het in acht zouden nemen. Ik heb vaak gedacht aan al het menselijk leed dat roken met zich mee heeft gebracht en aan de armoede die het drinken van alcohol heeft veroorzaakt. Het had allemaal vermeden kunnen worden door te luisteren naar de raad van een profeet.

Hij sprak over de wet van tiende. Ik kan mij nog steeds zijn geweldige getuigenis van

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per april 1992

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadsdager

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadsdager

De Raad der Twaalf

Howard W. Hunter

Boyd K. Packler

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Het Presidium der Zeventig

Dean L. Larson

Marston D. Hankins

Robert L. Bowman

James M. Parramore

J. Richard Clarke

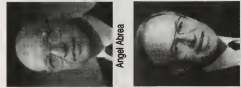
Rex O. Pingree

Carlos E. Asay

Het Eerste Quorum der Zeventig

(In alfabetische volgorde)

Angel Abreu

William T. Bradford

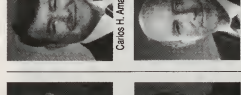
Ted E. Brewster

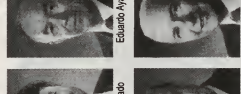
Moses J. Brough

F. Ernie Busaba

Carlos H. Aranda

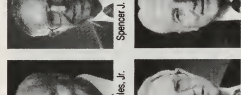
Eduardo Ayala

Ben B. Banks

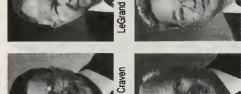
Albert Chazak, Jr.

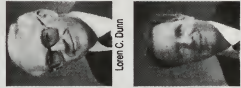
Spencer J. Conde

Robin G. Cowan

LeSchar F. Curtis

John K. Carmack

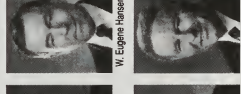
Joe J. Christensen

Gene C. Cook

Jacob de Jager

Charles Deier

W. Eugene Hansen

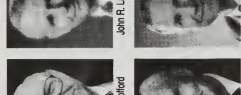
W. Eugene Hansen

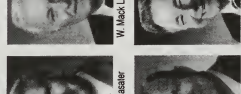
W. Eugene Hansen

W. Eugene Hansen

W. Eugene Hansen

W. Eugene Hansen

W. Eugene Hansen

Harold G. Hillam

Jeffrey R. Holland

F. Barton Howard

Martin K. Jensen

L. Lionel Kendrick

Hugh W. Pinnock

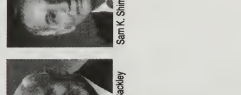
H. Burke Peterson

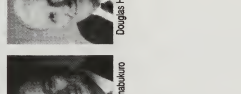
Alexander B. Morrison

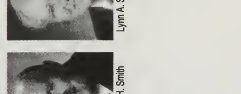
Adney Y. Koratso

L. Alton Porter

Yoshihiko Kushi

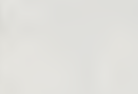
Howard E. Poolman

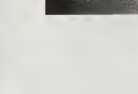
Robert E. Wells

Hartman Root, Jr.

Hans B. Rogger

Earl C. Tingey

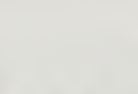
Horacio A. Tinoco

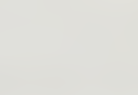
J. Ballard Washburn

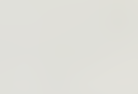
Glen L. Dodd

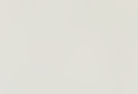
Robert E. Slickley

Sam K. Shimabukuro

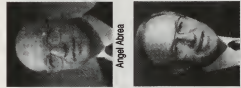
Douglas H. Smith

Lynn A. Sorenson

Het Tweede Quorum der Zeventig

(In alfabetische volgorde)

Stephen D. Neidhardt

Joseph C. Muran

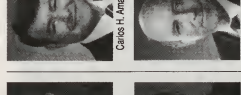
Lynn A. Mosekian

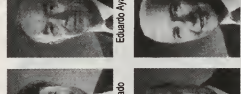
Gerard E. Muehlen

Chae-L. Kolford

John R. Lusaier

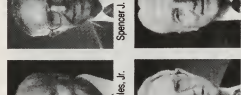
W. Mark Lawrence

F. Melvin Hammond

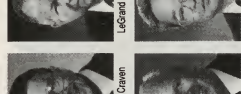
Lloyd P. George

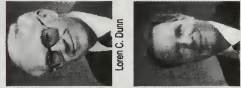
Graham W. Doney

Robert K. Diekebach

Kenneth Johnson

Halvaco Hartins

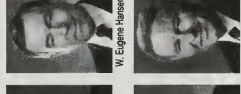
Douglas J. Moran

Jorge A. Rojas

Dennis B. Neuenchwander

Horacio A. Tinoco

J. Ballard Washburn

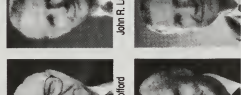
Glen L. Dodd

Robert E. Slickley

Sam K. Shimabukuro

Douglas H. Smith

Lynn A. Sorenson

De Presidentie Bisschop

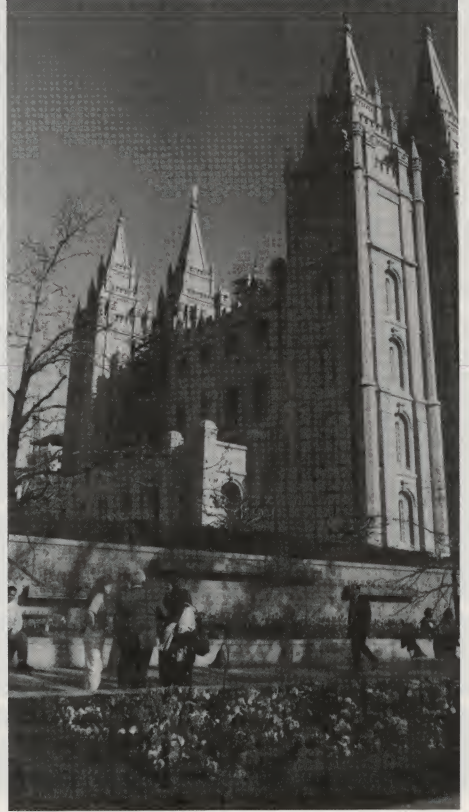
Henry B. Eyring
Eerste raadgever

Robert D. Hallie
Presidentie bisschop

Glen L. Pace
Tweede raadgever

dat beginsel herinneren. Hij sprak over de vastengave en beloofde dat, indien alle mensen dit eenvoudige beginsel, ons gegeven als een openbaring van God, zouden nakomen, de noden van de armen over de ganse wereld gelenigd zouden worden zonder de mensen daarvoor enige belasting te hoeven opleggen.

Hij waarschuwde voor de slavernij van persoonlijke schuld. In die dagen was de wereld op een roekelozie manier op zoek naar rijkdom. In november 1929 was er dan Zwarte Donderdag. Ik was toen negentien en studeerde aan de universiteit. Ik zag de economie ineensstorten. Ik zag bekenden alles verliezen als gevolg van de acties van hun schuldeisers. Ik heb toen veel spanning en trauma's gezien en dacht bij mezelf, en heb dat sindsdien altijd gedacht, hoeveel menselijk leed, ellende, vernedering en andere problemen vermeden hadden kunnen worden als de mensen naar de raad van een profeet over persoonlijke schuld hadden geluisterd.

George Albert Smith volgde Heber J. Grant op als president en profeet. De Tweede Wereldoorlog kwam tijdens zijn presidentschap ten einde. De kerkleden en andere mensen in Europa leden honger in de nasleep van die oorlog. President Smith ging naar de president van de Verenigde Staten, Harry Truman, en vroeg hem om transport voor voedsel en kleding voor de behoeftigen. President Truman vroeg president Smith waar hij die hulp vandaan zou halen. President Smith antwoordde dat de kerk welzijnsprojecten had en dat de zustershulpvereniging tarwe had opgeslagen en dat onze graanschuren en voorraadschuren goed gevuld waren. Dat was het resultaat van de profetische vooruitzending van de leiders van de kerk.

De regering beloofde voor vervoer te zorgen en ouderling Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf Apostelen werd naar Europa gestuurd om in te staan voor de verdeling van de hulp die naar Duitsland werd verscheept.

Ik heb toen 's nachts meegeholpen hier in Salt Lake City op Welfare Square om de goederen op treinen te laden die ze naar de haven vervoerden, vanwaar ze overzee verscheept werden. Toen de Zwitserse tempel werd ingewijd waren daar vele Duitse heiligen aanwezig. Ik heb een aantal onder hen in tranen hun waardering horen uitspreken voor het voedsel dat hun leven had gered.

President Smith sprak vaak over de scheidslijn die wij niet mogen overschrijden. Eén kant was de kant van de Heer, de andere die van de tegenstander. President Smith zei dan vaak: 'Blijf aan de kant van de Heer.' Hij herinnerde er ons vaak aan dat wij 'allen kinderen zijn van onze Vader en dat wij zoveel van de mensen moeten houden

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium (rechts), wordt aan het begin van een conferentiebijeenkomst begroet door de ouderlingen Joseph B. Wirthlin (links), M. Russell Ballard en Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf.

dat zij het verlangen krijgen om het goede te doen'. Hij was de personificatie van de naastenliefde.

David O. McKay volgde George Albert Smith op. Hij was een grote, knappe man, wiens verschijning ontzag inboezemde, maar bezat daarnaast een fijne, geruststellende glimlach. Hij zag eruit als profeet en sprak als profeet.

Ik herinner mij dat een vermaard journalist hem kwam interviewen. Deze man had de groten der aarde ontmoet. Hij stelde lastige vragen en ontzag niemand bij zijn onderzanding. Toen hij uit het kantoor van president McKay kwam, zei hij tot diens secretaris: 'Vandaag heb ik een profeet ontmoet en gesproken.'

Zijn onderricht was buitengewoon en zijn pleidooien voor persoonlijke rechtschapenheid en voor het versterken van onze gezinsbanden waren overtuigend. Zijn duidelijke uitspraak over het gezinsleven is spreekwoordelijk geworden in de kerk: 'Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin.' Zij die zijn raad opgevolgd hebben, zijn er voor gezegend geworden en zij die ermee gespot hebben, hebben daar een tragische prijs voor betaald.

Daarna werd Joseph Fielding Smith president van de kerk en profeet van de Heer. Sommigen vonden hem zo streng als een profeet uit het Oude Testament. Hij sprak inderdaad duidelijke en ondubbelzinnige taal; en dat is de opdracht van een profeet. Ik heb echter ondervonden dat hij een bijzonder vriendelijke man was die erg leed onder

de onwil van zovelen om de geboden van de Heer te onderhouden.

Hij gebruikte drie woorden die mij altijd zullen bijblijven: 'getrouw en standvastig'. In toespraken, in gesprekken en in zijn geboden tot de Heer pleitte hij dat wij getrouw en standvastig zouden zijn. Wie zijn raad opvolgde, heeft van de zoete vrucht van gehoorzaamheid geproefd; die spotters hebben van de bitterheid geproefd die komt als men de waarheid ontkent.

Daarna was het de beurt aan Harold B. Lee. Van die man heb ik gehouden. Tijdens de korte periode van zijn presidentschap heb ik hem tweemaal vergezeld op een reis naar Europa. Dat waren heerlijke dagen waarin wij veel praatten. Ik was zijn juniorcollega op die reizen en hij sprak recht uit het hart over vele dingen. Hij waarschuwde tegen de verwaarlozing van het gezinsleven en leerde ons dat het grootste werk dat ieder van ons ooit zou doen, binnen de muren van ons eigen huis lag. Hij spoorde ons aan grote velden te overschouwen en kleine velden te bebouwen, waarmee hij ons wou leren om een breed, globaal beeld te krijgen van dit werk en ons daarna getrouw te kwijten van onze eigen verantwoordelijkheid daarin. Hij was van nederige afkomst en zeer gevoelig voor de noden van de armen. Hij werd de eerste directeur van het welzijnsprogramma dat in 1936 van start ging en onderwees de beginselen ervan in de ganse kerk. Hij riep mij als ringpresident en stelde mij aan in die functie. Ik herinner mij nog altijd een aantal zaken die hij in die zegen zei, zoals: 'Wees

gevoelig voor de fluisteringen van de Geest. Wees traag om te berispen en snel om aan te moedigen.' Die raad bevel ik bij u allen aan. Het is de raad van een levende profeet van God.

Ook van zijn opvolger, Spencer W. Kimball, heb ik veel gehouden. Deze vriendelijke, kleine man was zo ijverig, zo energiek, zo vastbesloten om ieder obstakel te overwinnen dat zelfs de kwaliteit van zijn gehandicapte stem in feite een voordeel werd. Als hij opstond om te spreken, luisterde iedereen. Wie kan ooit zijn krachtige, inspirerende verklaring vergeten: 'Zoveel hangt af van onze gewilligheid om zowel individueel als in groep ons ervan bewust te worden dat ons huidige niveau van presteren noch voor onszelf (...) noch voor de Heer, aanvaardbaar is. Daarmee vraag ik niet om een tijdelijke en opvallende prestatieverbetering, maar om het vaste voornemen (...) om het beter te doen, om onze pas te vergroten' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 174).

De oproep om onze pas te vergroten ging door heel de kerk heen. Velen namen hem ter harte, arbeidden met meer enthousiasme en toewijding, en werden ervoor gezegend. Hoeveel staan u en ik niet in het krijt bij deze vriendelijke en zachttaartige man met zijn profetisch leiderschap.

Onmiddellijk na de dood van president Kimball werd president Ezra Taft Benson tot zijn hoge en heilige roeping geroepen en aangesteld.

Zou iemand kunnen twijfelen aan zijn kwalificaties voor deze verantwoordelijkheid? Al de jaren die hij gediend heeft in openbare en kerkelijke functies ging hij met groot gemak om met de groten der aarde. Sedert zijn kinderjaren draagt hij in zijn hart een diepe en rotsvastе overtuiging dat dit het werk van God is. Hij heeft het gezag van het apostelschap uitgeoefend tijdens zijn bediening onder de naties der aarde. Hij heeft zich over vele zaken op een profetische en wonderbaarlijke wijze uitgelaten, maar de boodschap die hij het meest tegenover de leden van de kerk heeft herhaald, is geweest: 'Lees het Boek van Mormon'.

En waarom? Omdat hij weet dat het lezen van dit heilig getuigenis ons dichtert tot God zal brengen en dat wij aan niets grotere nood hebben.

Zou er één profetische oproep kunnen zijn die meer gelegen komt dan deze? Men hoeft maar te kijken naar de vulgariteit en de decadentie die de wereld overspoelen in de vorm van pornografische lectuur en van pornografie in films, video's en televisie om te begrijpen hoe noodzakelijk het wel is om een machtig tegenwicht op te werpen, een kracht die in staat is om op te komen voor rechtschapenheid en deugdzaamheid.

Ik kom terug op de woorden van Josafat: 'Geloofd in de Here, uw God, en gij zult bevestigd worden, gelooft in zijn profeten en gij zult voorspoedig zijn.'

Onze bereidheid om de woorden van de profeten te aanvaarden, wordt getoetst in vele kleine dingen. Jezus zei: 'Hoe dikwijls heb ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild' (Matteüs 23:37).

Zo is het de hele menselijke geschiedenis door geweest en zo is het ook vandaag. In onze eigen leefgemeenschappen, zelfs hier in Utah, hebben wij dat tot op zekere hoogte ervaren. President Grant heeft tot zijn dood toe verdriet gehad over het feit dat de bevolking van Utah in 1934, tegen zijn raad in, gestemd had voor de opheffing van het achtende amendement van de grondwet.

Ik ben dankbaar te kunnen zeggen dat wij een aantal jaren geleden een andere ervaring gehad hebben toen wij samen met andere burgers campagne gevoerd hebben voor een controle op de verkoop van alcohol. Ik heb niet de minste twijfel dat wij grote zegeningen ontvangen hebben als gevolg van de overweldigende positieve respons op de leiding van onze profeet. Een zelfde reactie kwam er tegen het voorstel om hier in Utah een basis voor MX-raketten te installeren. Onder leiding van president Kimball hebben wij een standpunt terzake ingenomen en ik geloof dat niet alleen dit deel van

het land ervoor gezegend werd, maar ook de hele natie, misschien zelfs de hele wereld.

Zoals altijd worden wij ook nu weer geconfronteerd met morele kwesties van algemeen belang zoals loterijen en andere vormen van kansspelen. De presidenten van de kerk hebben over deze zaken een duidelijk en onduidelzinnig standpunt ingenomen.

Dit zijn kleine zaken, maar daarom niet minder belangrijk. Zij doen ons terugdenken aan de grote tweestrijd tussen de profeet Elia en de priesters van Baäl. Elia zei toen: 'Hoelang zult gij aan beide zijden mank gaan? Indien de Here God is, volgt Hem na; maar indien het de Baäl is, volgt hem na' (1 Koningen 18:21).

Mag ik tot slot herhalen dat ik samengewerkt heb met zeven presidenten van de kerk. Ik heb gezien dat zij allen menselijk waren en wellicht enkele zwakheden hadden. Maar dat heeft mij nooit verontrust. Ik weet dat de God des hemels in alle tijden sterfelijke mensen heeft gebruikt om zijn goddelijke doelen te verwezenlijken. Zij waren de allerbesten die Hij ter beschikking had en zij waren geweldig.

Deze mannen die ik gekend heb en met wie ik heb samengewerkt, waren totaal onbaatzuchtig in hun ijver om het koninkrijk van God op te bouwen en geluk te brengen in het leven van hun medemens. Zij hebben zich volledig gegeven aan dit grote werk waarover zij ieder in hun eigen tijd de verantwoordelijkheid droegen.

Ik spreek tot de priesterschap van deze kerk, waar ter wereld u ook vergaderd bent, in dankbaarheid voor een profeet die ons in deze laatste dagen leiding geeft. Ik pleit voor loyaliteit jegens hem die de Heer geroepen en gezalfd heeft. Ik pleit voor standvastigheid in uw steun en aandacht aan zijn onderrecht. Bij een andere gelegenheid heb ik van deze kansel verkondigd dat als wij een profeet hebben, wij alles hebben, en als wij geen profeet hebben, wij niets hebben. Welnu, wij hebben een profeet. Wij hebben profeten gehad vanaf de stichting van deze kerk en wij zullen nooit zonder profeet zijn als wij een profeet waardig blijven.

De Heer waakt over dit werk. Dit is zijn koninkrijk. Hij laat ons niet achter als schapen zonder herder of als een leger zonder aanvoerder.

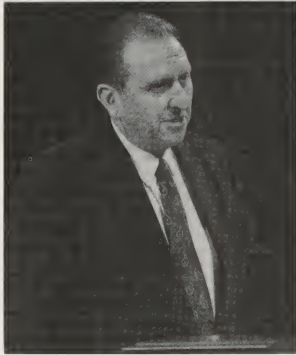
Ik kom terug op de drie woorden die president Joseph Fielding Smith zo vaak heeft gebruikt: getrouw en standvastig. Moge God ons helpen om getrouw en standvastig te zijn, om een luisterend oor te hebben voor de raadgevingen van Hem, die onze Vader en onze God is, en van Hem, die onze Redder en Heiland is, zoals Zij gesproken hebben via hen die wij ondersteunen als profeet. Ik getuig van dit alles, mijn broeders, en laat u mijn zegen en mijn liefde, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een dankbare houding

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Wij kunnen onszelf en anderen verheffen door (. .) in ons hart een dankbare houding te ontwikkelen.'

Op deze sabbatdag denken we aan Hem die voor onze zonden verzoend heeft, ons liet zien hoe we moeten leven en bidden, en die zelf een voorbeeld was van de zegeningen die uit dienstbetoon voortkomen. De zoon van God, ja, Jezus Christus de Heer, die geboren is in een stal en in een kribbe gelegen heeft, wenkt ons om Hem te volgen.

In hoofdstuk 17 van het boek van Lucas lezen we:

'En het geschiedde gedurende zijn reis naar Jeruzalem, dat Hij dwars door Samaria en Galilea trok.

'En toen Hij een zeker dorp binnenging, kwamen Hem tien melaatsche mannen tegemoet, die op een afstand bleven staan.

'En zij verheeven hun stem en zeiden: Jezus, Meester, heb medelijden met ons!

'En Hij zag hen aan en zeide tot hen: Gaat heen, toont u aan de priesters. En het geschiedde, terwijl zij hegingen, dat zij gereinigd werden.

'En één van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende, en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan.

'En Jezus antwoordde en zeide: Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen?

'Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemde deling?

'En Hij zeide tot hem: Sta op, ga heen, uw geloof heeft u behouden.' (Lucas 17:11-19.)

Door goddelijke tussenkomst was deze melaatsche een wrede, langzame dood bespaard gebleven en hadden ze een nieuwe levenstermijn gekregen. De dankbaarheid die een van hen uitte, oogstte de zegen van de Heiland, de ondankbaarheid van de andere negen zijn teleurstelling.

De plagen van tegenwoordig zijn net als de melaatsheid van vroeger. Zij doen langzaam maar zeker hun slopende, vernietigende werk. Ze zijn overal te vinden. Ze dringen overal door. Wij kennen ze als egoïsme, hebzucht, wreedheid en misdaad, om er maar een paar te noemen. Doordrenkt met hun vergif hebben wij de neiging te kritiseren, te klagen, de schuld aan anderen te geven en, langzaam maar zeker, het positieve achter ons te laten en ons het negatieve van het leven eigen te maken.

Een populair versje uit de jaren veertig luidt als volgt:

*Beklemtoon 't positieve;
Elimineer 't negatieve.
Hang 't positieve aan;
Laat alles ertussenin gaan. (1)*

Dat was toen een goede raad, en dat is het nog steeds.

We leven in een geweldige tijd. Onze mogelijkheden zijn onbegrensd. Hoewel er in de wereld het een en ander mis is, is er ook veel goeds, zoals onderwijzers die onderwijzen, predikanten die prediken, huwelijken die standhouden, ouders die opofferen en vrienden die helpen.

Wij kunnen onszelf en anderen verheffen door te weigeren negatieve gedachten te danken koesteren en door in ons hart een dankbare houding te ontwikkelen. Als ondank-

baarheid tot de ernstigste zonden gerekend kan worden, dan neemt dankbaarheid een plaats in onder de edelste deugden.

Een van mijn lievelingslofzangen verheft ons, ontsteekt de vlam van ons geloof en inspireert ons:

*'Als op 's levens zee de stormwind om u loeit,
als gij tevergeefs uw arme hart vermoeit,
tel dan al uw zegeningen één voor één,
en gij zegt verwonderd: God liet nooit alleen!
(. . .)*

*Dus in alle moeiten, zorgen zonder tal,
wees toch nooit ontmoedigd, God is overal,
dank Hem voor uw zegen, eng'len luist'ren toe,
schenken troost en hulp u, volg dus blij te moe.'*
(Heilige lofzangen 21.)

We zouden eens kunnen nadenken over ons leven. Al gauw zouden we dan ontdekken dat er veel redenen tot dankbaarheid is.

Allereerst zijn we dankbaar voor onze moeder.

Moeder, die haar leven wilde inzetten om ons bij de hand te nemen en ons het leven in te leiden, het sterfelijk leven, verdient onze eeuwige dank. Iemand vatte onze liefde voor onze moeder eens als volgt samen: 'God kon niet overal zijn, daarom gaf Hij ons een moeder.'

Nadat Hij op wrede wijze op Golgota aan het kruis was gehangen en intense pijn en smart leed, zag Jezus 'zijn moeder (. .) en de discipel, die Hij liefhad, bij haar staande, [en] zeide Hij tot zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder' (Johannes 19:26-27). Wat een goddelijk voorbeeld van dankbaarheid en liefde!

Mijn eigen moeder mag me dan niet uit de Schriften hebben voorgelezen, maar ze leerde mij door haar eigen leven en gedrag wat er in dat goede boek stond. De zorg voor de armen, de zieken en de behoeftigen waren dagelijkse bezigheden van haar die ik nooit zal vergeten.

Laten we ten tweede eens nadenken over onze dankbaarheid voor onze vader.

Vader is, net als moeder, altijd bereid zijn eigen gemakken op te geven voor zijn kinderen. Dagelijks zwoegt hij, zonder klagen en met constante zorg voor het welzijn van zijn gezin om in hun levensbehoeften te voorzien. Die liefde voor de kinderen, dat verlangen om hen gelukkig en gezond te zien, is een stuk bestendigheid in een tijd van verandering.

Ik heb ouders wel eens inkopen zien doen om hun zoon, die op het punt stond op zending te gaan, aan te kleden. Er worden kostuums aangepast, nieuwe schoenen geprobeerd, en stapels overhemden, sokken en stropdassen gekocht. Ik sprak een vader, die tegen me zei: 'Broeder Monson, ik wil u

graag aan mijn zoon voorstellen.' Hij barstte bijna uit zijn kleren van trots; de kosten van de kleding pleegden een aanslag op zijn portemonnee; maar liefde vervulde zijn hart. Tranen schoten in mijn ogen toen ik zag dat zijn kostuum oud was, zijn schoenen versleten; terwijl hij zich toch niet tekort gedaan voelde. Zijn stralende gezicht vormt een herinnering die ik koester.

Wanneer ik aan mijn eigen vader denk, herinner ik me dat hij zijn schaarse vrije tijd besteedde aan de zorg voor een invalide oom, bejaarde tantes, en andere familieleden. Hij was werkzaam in het zondagsschoolpresidium, waarbij hij het liefst wat met de kinderen deed. Net als de Meester hield hij van kinderen. Ik heb hem nooit één woord van kritiek op iemand horen uiten. Hij was de personificatie van werkhethiek. Ik wil, met u, mijn dankbaarheid voor onze vaders uiten.

Laten we ten derde met dankbaarheid aan onze leerkrachten denken.

De leerkracht vormt niet alleen de verwachtingen en de ambities van de leerling, maar beïnvloedt tevens hun houding ten aanzien van de toekomst en zichzelf. Als een leerkracht van de leerlingen houdt en hoge verwachtingen van hen heeft, zal hun zelfvertrouwen groeien, zullen hun talenten worden ontwikkeld en hun toekomst worden verzekerd. Een erbetoon aan zo'n leerkracht zou kunnen luiden: 'Zij schiep in haar klas een sfeer waar warmte en aanvaarding hun toeverkracht deden gelden; waar vooruitgang en leren, de vrije loop van de fantasie en de geest van de jongemensen verzekerd waren.'

Ik wil in het openbaar mijn dank uitspreken voor drie van mijn leerkrachten. Ik bedank Homer G. Durham, die mijn geschiedenisleraar was. Hij leerde mij de waarheid: 'Het verleden is voorbij; leer ervan.' Hij hield van zijn vak; hij hield van zijn leerlingen. Die liefde in de klas opende de ramen in mijn verstand, zodat de kennis kon binnenkomen.

O. Preston Robinson, mijn leraar marketing, bracht zijn leerlingen bij dat de toekomst in het verschieft ligt en dat wij ons erop moeten voorbereiden. Wanneer hij de klas binnenkwam, was zijn aanwezigheid als een welkome frisse bries. Hij gaf ons het idee 'Je kunt het wel.' En zijn leven was een weer-spiegeling van zijn manier van onderwijzen: die van vriendelijke overreding. Hij onderrichtte de waarheid. Hij inspireerde tot inzet. Hij zette aan tot liefde.

En ik had een zondagsschoollerares die ik nooit zal vergeten. Ik werd op een zondagmorgen aan haar voorgesteld. De zondagsschoolpresident begeleidde haar naar de klas en stelde haar voor als een lerares die had gevraagd of zij ons leste mocht geven. Wij vernamen dat ze op zending was geweest en

veel van jongemensen hield. Ze heette Lucy Gertsch. Ze was knap, had een vriendelijke stem en was in ons geïnteresseerd. Ze vroeg ieder kind om zichzelf te stellen, en stelde vervolgens vragen die haar inzicht gaven in de achtergrond van elke jongen en elk meisje. Ze vertelde ons over haar jeugd in Midway (Utah), en door haar beschrijving van die prachtige vallei bracht ze die tot leven en kregen we het verlangen om de groene velden te bezoeken waar ze zo van hield. Ze verhiel nooit haar stem. Op de een of andere manier pasten ongemanierd en ludruchtig gedrag gewoon niet bij haar fijne manier van lesgeven. Zij leerde ons dat het heden er nu is en dat wij erin moeten leven. Zij liet de Schriften zelfs tot leven komen. We maakten persoonlijk kennis met Samuel, David, Jakob, Nephi en de Heer Jezus Christus. Het evangelie ging voor ons leven. En ons gedrag verbeterde. Onze liefde voor Lucy Gertsch deed geen grenzen.

We begonnen een project om centen en stuivers te sparen voor een feest dat zijn weerga niet zou kennen. Zuster Gertsch hield nauwkeurig de stand bij. Wij, jong als wij waren, zagen in gedachten de cake, taart, koekjes en ijsjes die we met het geld konden kopen. Het moest iets heerlijks worden – het grootste feest dat er ooit gehouden was. Nog nooit was een van onze leerkrachten een voorstel gekomen voor een activiteit als deze.

De zomer was voorbij, de herfst ook, en het werd winter. Wij hadden ons doel voor het feest bereikt. De klas had vooruitgang gemaakt. Er heerste een goede geest.

Niemand zal die donkere ochtend in januari vergeten toen onze geliefde lerares vertelde dat de moeder van een van onze klasgenoten was overleden. Wij dachten aan onze eigen moeder en hoeveel zij voor ons betekende. Wij voelden met Billy Devenport mee in zijn verlies.

De les ging die zondag over Handelingen 20 vers 35: '[Denk aan] de woorden van de Here Jezus [...] die zelf gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen.' Aan het eind van die goed voorbereide les, merkte Lucy Gertsch op dat de financiële situatie van Billy's familie niet al te best was. Het was tijdens de Devenports brachten als uiting van onze liefde?' Het besluit was unaniem. We telden alle centen zorgvuldig en deden alles in een grote envelop.

Ik zal me altijd herinneren hoe we met het kleine groepje die drie straten naar Billy's huis liepen en daar hem, zijn broer, zijn zussen en zijn vader begroetten. De afwezigheid van zijn moeder viel op. Ik zal altijd de

herinnering koesteren aan de tranen die in ieders ogen blonken toen de witte envelop met ons dierbare feestgeld van de lieve hand van onze lerares overging in de hand van de behoeftige, rouwende vader. Wij huppelden bijna terug naar de kerk. Ons hart was lichter dan ooit tevoren, onze vreugde groter en ons begrip ruimer. Door deze eenvoudige liefdedaad kwamen wij dichter tot elkaar. Wij ondervonden door eigen ervaring dat het écht zaliger is te geven dan te ontvangen.

De jaren zijn voorbijgegaan. Dat kerkgebouw is er niet meer, het is ten prooi gevallen aan de industrialisatie. De jongens en meisjes die er leerden, die er lachten, die er vooruitgang maakten onder leiding van die geïnspireerde lerares die hen de waarheid onderwees, zijn die liefde in haar lessen nooit vergeten.

En we zingen nog steeds die oude lofzang –

Dank voor de zondagsschool. Lof zij de tijd, die dwaling en 't kwaad verjaagt en bestrijdt. Dank voor de leraars, wier zorgen steeds weer ons houden in 't licht van Gods waarheid en leer. (HL 26.)

We denken daarbij aan Lucy Gertsch, onze zondagsschoollerares, want wij hielden van Lucy, en Lucy hield van ons.

Laten wij altijd een dankbare houding aannemen tegenover onze leerkrachten.

Laten we ten vierde dankbaar zijn voor onze vrienden. Onze dierbaarste vriend(in) is onze huwelijkspartner. Deze wereld zou zoveel beter zijn als onze dankbaarheid voor onze man of vrouw dagelijks weerspiegeld werd in vriendelijkheid en respect.

De Heer sprak het woord vriend bijna eerbiedig uit. Hij zei:

'Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied' (Johannes 15:14). Ware vrienden sluiten ook eigenaardigheden. Zij hebben een grote invloed op ons.

Oscar Benson, een bekend lid van de scoutingbeweging, sprak graag met ter dood veroordeelden die in diverse gevangenis in het hele land op het uitvoeren van het vonnis zaten te wachten. Hij verklaarde eens dat 125 van die mannen hadden gezegd nooit één fatsoenlijk mens gekend te hebben.

Toen de Tweede Wereldoorlog op z'n hevigst woedde, had ik een ervaring met ware vriendschap. Jack Hepworth en ik waren beiden in de tienerleeftijd. We waren in dezelfde buurt opgegroeid. Op een middag zag ik Jack over de stoep op me af rennen. Toen hij dichtbij gekomen was, zag ik dat hij tranen in zijn ogen had. Met een van emotie verstikte stem riep hij uit: 'Tom, mijn broer Joe, die bij de luchtbrij van de marine zit, is omgekomen bij een vliegtuigongeluk!' We omarmden elkaar. We hielden. We

De muziek voor de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie werd verzorgd door een ZHV-koor o.l.v. Evelyn M. Harris, met Clay Christiansen aan het orgel.

rouwden. Ik beschouwde het als een groot compliment dat mijn vriend, Jack, de behoefte voelde om mij deelgenoot te maken van zijn verdriet. Voor zulke vrienden kunnen wij allen dankbaar zijn.

Laten wij ten vijfde dankbaar zijn voor ons land – ons geboorteland.

Bij de gedachte aan de velen die eervol zijn gestorven bij de verdediging van huis en haard, denken we aan deze onsterfelijke zielen: 'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden' (Johannes 15:13). De gevoelens van diepdoorvoelde dankbaarheid voor de velen die hun leven hebben gegeven, kunnen niet beperkt worden tot een herdenkingsdag, een militaire parade, of een versierd graf.

Aan het beroemde Theatre Royal in Drury Lane in Londen, hangt een prachtige gedenkplaat met woorden die mij diep treffen en gevoelens van innige dank oproepen:

1914-1918

Acteurs, musici, schrijvers en theaterpioniers die hun leven voor hun land hebben gegeven.

Een eerbetoen aan de onsterfelijke doden, dat geweldige (. . .) gezelschap van lichtende zielen die hun jeugd opgaven opdat de wereld in vrede oud mocht worden. Hun naam zal voor eeuwig voortleven. Zij speelden hun edele rol, zij gaven gehoor aan de oproep voor God, de koning en hun land. Zij gaven alles wat zij hadden.

Gij die hier langskomt voor het prettig verdrijven van uw tijd

En ziet voor welke prijs die tijd is gekocht

*Wordt om de geur van bloemen als nagedachtenis verzocht
En als zwijgend eerbetoen uit een gedachte van dankbaarheid. (2)*

Laten wij ten zesde en laatste, en als allerbelangrijkste, denken aan onze dankbaarheid voor onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Zijn heerlijke evangelie geeft antwoord op de grootste vragen van het leven: Waar zijn we vandaan gekomen? Waarom zijn we hier? Waar gaat mijn geest heen bij mijn dood? De zendingen die Hij geroepen heeft, brengen hen die in duisternis leven het licht van de eeuwige waarheid:

*Ga heen, gij boodschappers van heerlijkheid;
Ren, gij gezanten van de hemel.*

*Ga heen en vertel het fijne verhaal
Dat een heerlijk engel vliegt,
Groot en machtig, groot en machtig,
Met een boodschap van de hemel.
(Naar Hymns, 1985, nr. 262.)*

Hij leerde ons hoe wij moeten bidden. Hij leerde ons hoe wij moeten leven. Hij leerde ons hoe wij moeten sterven. Zijn leven is een legaat van liefde. Hij genas de zieke; Hij verhef de vertrapte; Hij verlost de zondaar.

Maar Hij stond alleen. Sommige apostelen zochten soldaten doorboorden zijn zijde. De woedende menigte benam Hem het leven. Vanaf Golgota weerklinken nog zijn woorden van mededogen: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34).

Al eerder, misschien omdat het einde van

zijn aardse zending nabij was, sprak Hij de klacht uit: 'De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen' (Lucas 9:58). 'Omdat voor hen geen plaats was in de herberg' was geen op zichzelf staande uiting van verwerping – het was alleen maar de eerste. Toch nodigd Hij u en mij uit om Hem gastvrijheid te verschaffen: 'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij' (Openbaring 3:20).

Wie was deze Man van smarten, die leed kende? Wie is die Koning der ere, die Heer der heerscharen? Hij is onze Meester. Hij is onze Heiland. Hij is de Zoon van God. Hij is de Oorzaak van eeuwig heil. Hij wenkt ons: 'Komt achter Mij' (Matteüs 4:19). Hij draagt ons op: 'Ga heen, doe gij evenzo' (Lucas 10:37). Hij smeekt ons: Bewaar mijn geboden (zie Johannes 14:15).

Laten wij Hem volgen. Laten wij zijn voorbeeld volgen. Laten wij zijn woord gehoorzamen. Door dat te doen, schenken we Hem de goddelijke gave van dankbaarheid.

Het is mijn oprecht gebed dat wij in ons leven blij mogen geven van die geweldige deugd: een dankbare houding. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

(1) Naar 'Ac-cent-tu-ate the Positive', tekst van Johnny Mercer, ASCAP, 1945.

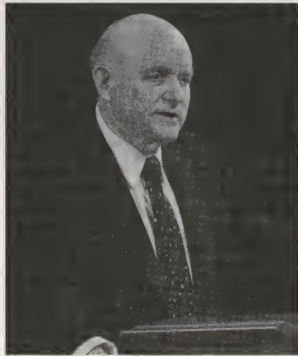
(2) Louise N. Parter.

Een voortreffelijker weg

President Howard W. Hunter

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wij worden opgeroepen om ons innerlijk te reinigen, ons hart te veranderen, ons gedrag en voorkomen overeen te laten komen met wat wij zeggen van binnen te geloven en voelen. Wij moeten ware discipelen van Christus zijn.'

Een jaar voor zijn tragische en te vroege marteldood, heeft de profeet Joseph Smith het volgende gezegd in een belangrijke boodschap aan de heiligen der laatste dagen in Nauvoo:

'Als we liefde voor anderen willen ontwikkelen, moeten we andere mensen liefhebben, onze vijanden zowel als onze vrienden. (...) Christenen moeten ophouden met elkaar te twisten en te kijden, en de beginselen van onderlinge eenheid en vriendschap ontwikkelen' (*History of the Church*, deel 5, blz. 498-499).

Dat is ook nu, net als 150 jaar geleden, een geweldig goede raad. De wereld waarin wij leven, of dat nu hier is of verder weg, heeft het evangelie van Jezus Christus nodig. Dat evangelie verschaft namelijk de enige manier waarop de wereld vrede kan krijgen. We moeten vriendelijker zijn voor elkaar, hoffelijker en vergevingsgezinder. We moeten minder gauw boos worden en eerder klaar staan om te helpen. We moeten in vriendschap onze hand reiken en de wrekende hand weerhouden. Kortom, we moeten van elkaar houden met de reine liefde van Christus, met oprechte naastenliefde en mededogen en, zo nodig, gemeenschappelijk lijden, want zo houdt God van ons.

In onze diensten zingen we vaak een mooie lofzang, met tekst van Susan Evans McClood. Ik wil graag een paar regels met u deelen:

*Heiland, leer mij U te dienen
op het pad dat u ons wees;
tijd te nemen voor een ander,
hulp te bieden zonder vrees.*

*Heiland, leer mij U te dienen;
U wil ik volgen, Heer,
Waarom zal ik oordeel vellen
als ik zelf niet feilloos ben?*

*In een hart kan droefheid leven
waar 'k de reden niet van ken.
Waarom zal ik oordeel vellen?
U wil ik volgen, Heer.*

*Ben ik niet mijn broeders hoeder?
Laat mijn oog opmerzaam zijn.
Geef mij olie voor zijn wonden,
't woord van troost voor zielepijn.
Ben ik niet mijn broeders hoeder?
U wil ik volgen, Heer.
(Hymns, 1985, nr. 220.)*

We moeten resoluut en met meer naastenliefde de weg bewandelen die Jezus ons heeft getoond. We moeten onderweg 'stoppen om anderen te helpen en verheffen' en dan vinden we beslist 'grotere kracht' dan we zelf hebben. Als we meer zouden doen om te 'leren wat de Genezer deed', zouden er ontelbare kansen opduiken om zijn genezingsmethode te gebruiken, om 'de gewonnen en de vermoedden' te helpen en allen meer liefde te betonen. Ja, Heer, wij moeten U volgen.

Hij heeft gezegd: 'Een nieuw gebod geeft Ik u, dat gij elkander liefhebt; (...) Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Johannes 13:34-35). De liefde die we moeten hebben voor onze broeders en zusters, voor alle mensen, is die Christus voor ons heeft, heet naastenliefde of 'de reine liefde van Christus' (Moroni 7:47). Het is de liefde die Christus aanzette tot zijn lijden en verzoening. Het is de hoogste top die de men-

senziel kan bereiken en de diepste uiting van het mensenhart.

Wij vinden het fijn dat de zustershulpvereniging, die dit jaar het honderdvijftigjarig bestaan viert, altijd als motto heeft gehad: 'De liefde vergaat nimmermeer.' Naastenliefde omvat alle andere goddelijke deugden. Het kenmerkt zowel het begin als het einde van het heilsplan. Wanneer al het andere vergaet, de naastenliefde – de liefde van Christus – zal niet vergaan. Het is de geweldigste goddelijke eigenschap.

Jezus, die een groot hart had, sprak met zowel armen, vertrapten, weduwen, kleine kinderen, boeren en vissers, herders, vreemdelingen en buitenlanders, rijken, machtige politici, als de onvriendelijke Farizeeën en schriftgeleerden. Hij diende de armen, de hongerigen, de misdeelden en de zieken. Hij zegende de lammen, de blinden, de doven, en andere mensen met lichamelijke gebreken. Hij verdreef duivels en kwade geesten die mentale of emotionele ziekten hadden veroorzaakt. Hij reinigde hen die belast waren met zonde. Hij onderwees liefde en gaf herhaaldelijk het voorbeeld door onzelfzuchtig dienstbetoon. Allen ontvingen van zijn liefde. Allen hadden 'het voorrecht, de één zowel als de ander, en aan niemand [werd] het verboden' (2 Nephi 26:28). Dat zijn allemaal uitingen en voorbeelden van zijn grenzeloos naastenliefde.

De wereld waarin wij leven zou er veel baat bij hebben als alle mannen en vrouwen de reine liefde van Christus in praktijk brachten, een liefde die vriendelijk, zachtvaardig en deemoedig is. Hij is zonder afgunst of hoogmoed. Hij is onzelfzuchtig omdat hij niets in ruil vraagt. Hij gedooft geen kwaad of kwade wil, noch verheugt hij zich in zonde; noch biedt hij plaats aan onverdraagzaamheid, haat of geweld. Hij weigert spot, vulgariteit, misbruik of uitstoting toe te laten. Hij moedigt verschillende soorten mensen aan om in christelijke liefde samen te leven, ongeacht hun godsdienst, ras, nationaliteit, financiële status, opleiding of cultuur.

De Heiland heeft ons geboden om elkaar lief te hebben zoals Hij ons heeft liefgehad; om onszelf te bekleden 'met de mantel der naastenliefde' (Leer en Verbonden 88:125), zoals Hij zelf ook had gedaan. Wij worden opgeroepen om ons innerlijk te reinigen, ons hart te veranderen, ons gedrag en voorkomen overeen te laten komen met wat wij zeggen van binnen te geloven en voelen. Wij moeten ware discipelen van Christus zijn.

Broeder Vern Crowley heeft verteld dat hij als jongeman iets heeft geleerd over de belangrijke les die de profeet Joseph Smith de eerste heiligen in Nauvoo leerde toen hij hen zei dat ze hun 'vijanden zowel als [hun] vrienden' moesten liefhebben. Dat is een goede les voor ons allen.

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf (midden) met links van hem de ouderlingen J. Richard Clarke en Carlos E. Asay, en rechts van hem Rex D. Pinegar en Dean L. Larsen, van het Presidium der Zeventig.

Toen zijn vader ziek was geworden, nam Vern Crowley, die toen nog maar vijftien was, de taak op zich om de autosloperij van de familie draaiende te houden. Soms maakten klanten misbruik van de jongeman, en 's nachts verdwenen er onderdelen van het terrein. Vern was woedend en zwoer iemand te snappen en tot voorbeeld te stellen. Hij zou wraak nemen.

Zijn vader was net aan het opknappen, toen Vern op een avond rond sluitings tijd de ronde deed. Het was bijna donker. In een verafgelegen hoek van het terrein zag hij iemand met een groot onderdeel naar het achterste hek lopen. Hij zette een sprint in en greep de jonge dief. Eerst wilde hij zijn frustraties uitleven met zijn vuisten en daarna de jongen naar het kantoorje slepen en de politie bellen. Zijn hart was vol gevoelens van woede en wraak. Hij had zijn dief te pakken en hij was van plan zijn recht te halen.

Plotseling verscheen Verns vader uit het niets, legde zijn zwakke hand op de schouder van zijn zoon, en zei: 'Ik zie dat je een beetje boos bent, Vern. Mag ik zijt dief afhanderen?' Vervolgens liep hij naar de dief-in-spé, sloeg zijn arm om zijn schouder, keek hem even in de ogen, en zei: 'Jongen, vertel me eens waarom je dit doet! Waarom probeer je die versnellingsbak te stelen?' Toen liep meneer Crowley naar het kantoorje, met zijn arm nog om de jongen heen, ondertussen vragen stellend over de problemen die de jongen met zijn auto had. Tegen de tijd dat ze bij het kantoorje waren aangekomen, zei

de vader: 'Volgens mij is je koppeling kapot en is dat de oorzaak van je probleem.'

Intussen was Vern laaiend. Wie kan die koppeling nou wat schelen?, dacht hij. Laten we de politie bellen, dan zijn we klaar. Maar zijn vader bleef praten. 'Vern, haal een koppeling voor hem. En haal ook een lager. En een koppelingsplaat. Daarmee zou het opgelost moeten zijn.' De vader overhandigde alle onderdelen aan de jongeman die geprobeerd wat te stelen, en zei: 'Neem die maar mee. En hier heb je ook de versnellingsbak. Het is niet nodig om te stelen, jongeman, je hoeft er alleen maar om te vragen. Er is voor ieder probleem een oplossing. De mensen zijn best bereid om te helpen.'

Broeder Vern Crowley zei dat hij die dag een eeuwige les in liefde had geleerd. De jongeman kwam vaak terug. Geheel vrijwillig betaalde hij stukje bij beetje alle onderdelen die Vic Crowley hem had gegeven, inclusief de versnellingsbak. Bij die bezoeken vroeg hij Vern hoe het kwam dat zijn vader zo was en waarom hij dat deed. Vern vertelde hem het een en ander over het geloof en hoezeer zijn vader de Heer en andere mensen liefhad. De dief-in-spé liet zich uiteindelijk dopen. Later zei Vern: 'Het is moeilijk om nu te beschrijven wat ik toen voelde en doormaakte. Ik was ook jong. Ik had mijn misdadiger gevangen. Ik zou ervoor zorgen dat hij de zwaarst mogelijke straf kreeg. Maar mijn vader leerde mij dat er een andere weg was.'

Een andere weg? Een betere weg? Een

hogere weg? Een voortreffelijker weg? Wat een baat zou de wereld hebben bij zo'n geweldige les. Moroni heeft gezegd:

'Daarom maak er ieder, die in God gelooft, met zekerheid op een betere wereld hopen, (...) door Zijn Zoon te geven heeft God een voortreffelijker weg bereid' (Ether 12:4, 11).

President David O. McKay heeft eens gezegd:

'De vrede van Christus komt niet door het nastreven van de oppervlakkige zaken van het leven, maar alleen door in iemands hart te ontspringen. Jezus heeft tegen zijn discipelen gezegd: "Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u"' (Gospel Ideals, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, blz. 39-40).

Op alle terreinen van het dagelijks leven en in een wereld zo vol behoeften, behoren we zo te leven dat we op een dag de Koning der koningen tegen ons zullen horen zeggen:

'Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek, en gij hebt Mij bezocht' (Matteüs 25:35-36).

Als we dan zouden zeggen:

'Here, wanneer hebben wij U hongrig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven? Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed? Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?' (Matteüs 25:37-39.)

Ik ben er zeker van dat we dan dit antwoord zullen horen:

'Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders (Matteüs 25:40), hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40).

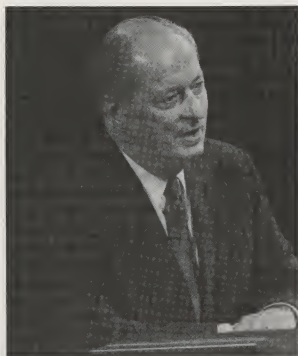
Wij hebben een vrediger wereld nodig, die voortkomt uit vrediger gezinnen, buurten en samenlevingen. Om die vrede te verkrijgen en ontwikkelen, moeten we 'andere mensen liefhebben, onze vijanden zowel als onze vrienden'. De wereld heeft het evangelie van Jezus Christus nodig. Zij die met de liefde van Christus vervuld zijn, willen anderen er niet toe dwingen het beter te doen; zij inspireren anderen en zetten hen zo aan tot het nastreven van een relatie met God. Wij moeten in vriendschap onze hand toesteken. Wij moeten vriendelijker, hoffelijker, vergevingsgezinder en minder gauw boos zijn. Wij moeten elkaar liefhebben met de reine liefde van Christus. Moge dat onze koers en ons verlangen zijn.

Ik voeg hier mijn getuigenis aan toe dat Jezus de Christus is, de Heiland van de wereld, en dat dit zijn kerk is, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Dankbaar voor Gods goedheid

Bisschop Robert D. Hales
Presiderende bisschop

'Het uiten van gevoelens van dankbaarheid heeft op een stille manier een geweldige reinigende of heilzame uitwerking.'

Enkele maanden geleden had ik een ervaring die me tot aan de rand van dit sterfelijk bestaan bracht. Zoals velen van u weten, kreeg ik afgelopen augustus een hartaanval. Ik kreeg toen de kans om uit de eerste hand te ervaren wat een genezende kracht eruitgaat van het gebed van velen. Daar zal ik altijd dankbaar voor zijn. Dank u voor uw gebeden en uw bezorgdheid. Uw vriendelijkheid tegenover mij heeft mij opgebeurd en heeft geholpen bij het genezingsproces. Ik ben zeer gezegend met toenemende gezondheid en kracht.

Door die ervaring is een bepaald gevoel in mij opgekomen, bijna onmiddellijk, dat met het verstrijken van de tijd steeds sterker werd en tijdens mijn ziekte en genezingsproces overweldigend werd, en dat gevoel heb ik nog steeds. Ik werd overweldigd door een gevoel van grote dankbaarheid voor Gods goedheid.

Ik ben vooral dankbaar voor het zoenoffer van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. De verzoening is het fundament waarop alle evangeliewaarheden rusten.

De Heiland zegt tegen ons:

'Ik [ben] in de wereld [...] gekomen om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij heeft gezonden.

'En Mijn Vader heeft Mij gezonden opdat

Ik aan het kruis zou worden verheven' (3 Nephi 27:13-14).

De profet Joseph Smith heeft geschreven:

'Dat Hij, namelijk Christus, in de wereld kwam om voor de wereld te worden gekruisigd, om de zonden der wereld te dragen, en om de wereld te heiligen en van alle ongerechtigheid te reinigen;

'Dat allen, (...) zalig mochten worden door bemiddeling van Hem' (Leer en Verbonden 76:41-42).

Ik getuig, in dankbaarheid voor de kennis dat onze Heiland leeft, dat Hij is opgestaan, dat er door de verzoening een verlossing is voor alle mensen – dat iedereen zal opstaan. Ik ben dankbaar voor die kennis.

De Heer heeft gezegd: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15). Onze gezochtheid aan de wetten, verordeningen en geboden is de mooiste uiting van liefde en dankbaarheid die we Hem kunnen geven.

Dankbaarheid is bovendien het fundament waarop bekering gebouwd is.

De verzoening bracht door bekering genade teweeg om een evenwicht tot stand te brengen met de gerechtigheid. Ik ben zo dankbaar voor de leer van bekering. Bekeering is van onmisbaar belang voor ons heil. Wij zijn sterfelijk, niet volmaakt, en wij maken fouten. Wanneer we fouten maken en ons er niet van bekeren, lijden we daaronder.

De profet Mormon heeft ons verteld dat hij de mensen zag treuren en dacht dat het een teken van bekering was, maar vervolgens zegt hij: 'Doch ziet, deze, mijn vreugde, was ijdel, want hun droefheid was niet tot bekering *wegens de goedheid Gods*; maar het was meer de droefheid van de verdoemden, want de Here wilde hen niet altijd toestaan vermaak in zonde te vinden' (Mormon 2:13; cursivering toegevoegd).

Mormon leert ons dat er altijd lijden en droefheid in zonde zal zijn, maar als we ons alleen bekeren omdat we ons naar voelen of omdat we geleden hebben, of omdat we droefheid voelen, geeft dat aan dat we Gods goedheid niet begrijpen.

Wat ik duidelijk wil maken is dat wanneer we onze dankbaarheid voor God en zijn Zoon, Jezus Christus, uiten, we ons geloof en onze bekering baseren op hun vergeving en hun goedheid.

Ik ben zo dankbaar voor de Schriften, waar voorbeelden in staan van Jezus die zijn dankbaarheid voor zijn Hemelse Vader uitsprekt.

Bij het laatste avondmaal nam 'de Here Jezus in de nacht, waarin Hij werd overgeleverd, een brood [waarna Hij] *de dankzegging uitsprak*, het brak en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis' (1 Korintiërs 11:23-24; cursivering toegevoegd).

'En Hij nam een beker, *sprak de dankzegging uit*, en gaf hun die en zij dronken allen daaruit' (Marcus 14:23; cursivering toegevoegd).

Niet alleen voor de Heiland, maar ook voor ons, is het belangrijk om onszelf er weweliks op voor te bereiden bij het nemen van het avondmaal dank te zeggen voor het zoenoffer.

Ik heb de goedheid van Jezus bestudeerd, en vind het verhaal van Lazarus erg belangrijk.

Maria begroette Jezus. Haar broer, Lazarus, was overleden. Jezus zag haar wenen, en de joden die bij haar waren, wendden ook. Jezus was diep bewogen 'in de geest en diep ontroerd' (Johannes 11:33). Jezus vroeg: 'Waar hebt gij hem gelegd?' (vs. 34). 'Jezus weende' (vs. 35).

'Zij namen dan de steen weg. En Jezus sloeg de ogen opwaarts en zeide: Vader, *Ik dank U, dat Gij Mij verhoord hebt*' (vs. 41; cursivering toegevoegd).

Vervolgens vroeg Jezus aan Lazarus om van de dood op te staan (zie vs. 43).

Zou het niet goed zijn als wij eraan denken om onze Hemelse Vader te danken alvorens zijn hulp te vragen bij het oplossen van onze problemen?

In Johannes 6:5-14 staat het mooie verhaal van Jezus, de vijf broden en twee vissen:

'Jezus dan nam de broden, *dankte* en verdeelde ze onder hen, die daar zaten' (Johannes 6:11; cursivering toegevoegd).

Bij een andere gelegenheid baden de discipelen van Jezus ernstig om de Heilige Geest. Toen ze met de Heilige Geest vervuld waren, boog Jezus 'Zich ter aarde en zeide:

'Vader, Ik dank U, dat Gij hun, die Ik heb gekozen, de Heilige Geest hebt gegeven; en het is wegens hun geloof in Mij, dat Ik hen uit de wereld heb gekozen.

'Vader, Ik bid U, dat Gij de Heilige Geest zult geven aan allen, die in hun woorden zullen geloven' (3 Nephi 19:20-21; cursivering toegevoegd).

Gebed maakt een belangrijk deel uit van het uiten van onze waardering voor onze Hemelse Vader. Hij verwacht elke ochtend en avond onze uitingen van dankbaarheid

voor onze vele zegeningen, gaven en talenten, in de vorm van een oprecht, eenvoudig gebed. Door het in gebed uiten van onze dankbaarheid tonen wij afhankelijk te zijn van een hogere bron van wijsheid en kennis – God de Vader en zijn Zoon, onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Ons wordt geleerd om 'dagelijks erkentelijk' te zijn (Alma 34:38).

Koning Benjamin heeft onderricht: 'O, hoe moest gij (...) uw Hemelse Koning danken!' (Mosiah 2:19).

Bij het verstrijken van de jaren word ik mijn ouders steeds dankbaarder. Zij leefden het evangelie na, bestudeerden de Schriften, en gaven getuigenis van God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus. En zij getuigden van de profeet Joseph Smith.

Als kind al kreeg ik door hun onderricht en voorbeeld een absolute kennis van het bestaan van een eeuwig leven, met als doel als gezin eervol terug te keren naar de nabijheid van onze Hemelse Vader.

Een van de lessen die mijn vader me leerde, was dankbaarheid voor wat het betekende een algemeen autoriteit te zijn. Jaren geleden verwachtte mijn vader, die de tachtig toen al gepasseerd was, op een dag vol winterse sneeuw een bezoek van een lid van het Quorum der Twaalf. Vader, die schilder was, had een schilderij gemaakt van de woning van de apostel. In plaats van het schilderij te laten bezorgen, wilde die vriendelijke apostel liever zelf het schilderij ophalen en mijn vader ervoor bedanken. Omdat ik wist dat mijn vader zich er druk over zou maken of alles wel in orde was voor het bezoek, ging ik bij hem langs. Door de dikke laag sneeuw buiten, was er door het werk van de sneeuwruimers in de straat een grote heuvel sneeuw ontstaan voor het tuinpad dat naar de voordeur leidde. Vader had sneeuw geruimd en ploeterde om de heuvel sneeuw weg te krijgen. Zwaar vermoeid en met pijn in zijn lichaam ging hij weer naar binnen. Toen ik kwam, had hij pijn in de hartstreek gekregen doordat hij zich teveel ingespannen had en zich te druk had gemaakt. Het eerste waar ik aan dacht was hem te waarschuwen voor zijn onverstandige lichamelijke inspanningen. Wist hij niet wat het resultaat van zijn werk zou zijn?

'Robert,' zei hij, hordend en stotend vanwege zijn kortademigheid, 'besef je wel dat er een apostel van de Heer Jezus Christus naar mijn woning komt? De stoep moet schoon zijn. Hij moet geen sneeuw hoeven trotseren.' Hij hief zijn hand op en zei: 'O, Robert, vergeet nooit wat een voorrecht het is om apostelen van de Heer te kennen en met hen samen te mogen werken, en neem dat ook nooit als vanzelfsprekend aan.'

Ik ben dankbaar voor de kans om samen te werken met de gezalfden des Heren en om te getuigen van hen die geroepen zijn om

ons in deze bedeling te leiden als profeet, ziener en openbaarder.

Ik ben ook dankbaar voor mijn raadgevers, voor de Zeventig en voor alle andere priesterschapsleiders en leid(st)ers van hulporganisaties in de kerk, en voor hun getrouwheid. Ik ben dankbaar voor het voorbeeld dat mijn vader gegeven heeft door van mijn moeder te houden en voor haar te zorgen. Toen hij tachtig was, leerde hij ons dat hij ons zou gaan verlaten om zich bij mijn moeder te voegen, die hem was voorgegaan, en dat hij wilde dat wij zo zouden leven dat we het waardig zouden zijn in de hemel verenigd te worden en deel uit te gaan maken van een eeuwig familie. Voor die leringen zijn wij, zijn kinderen, hem dankbaar.

Ik ben dankbaar voor een moeder die haar man en kinderen toegewijd was – een moeder die door voorbeeld onderrichtte. Ik ben dankbaar voor haar toegewijde werken in de ZHV – meer dan dertig jaar lang. Toen ik op mijn zestiende mijn rijbewijs had gehaald, was het mijn voorrecht van haar te leren toen zij mij meenam wanneer zij de bisschop hielp bij de zorg voor de armen en behoeftigen.

Ik ben dankbaar voor een broer en een zuster die de Heer liefhebben en altijd getrouw zijn gebleven. Ik wil bij dezen mijn

dank uitspreken voor hun liefde en zorg in de afgelopen zestig jaar.

Ik houd van mijn lieve vrouw, Mary, en mijn twee zoons, Steven en David, en hun gezinsleden. Ik wil mijn waardering uiten voor de vreugde die zij mij hebben gegeven. Enkele jaren geleden vertelde een collega van me dat mijn lieve vrouw, Mary, mijn grootste schat was. Dat wil ik in het openbaar bevestigen en mijn waardering uiten voor wat zij voor mij betekent.

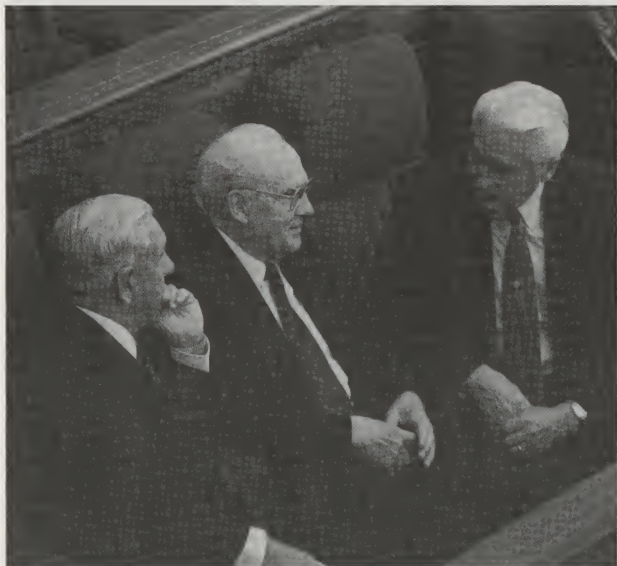
U die tijdens dit aardse bestaan gezegend bent met een metgezel(lin), een moeder en een vader, broers en zusters, zoons en dochters, uit alstublieft uw liefde en dankbaarheid voor hen zolang u zich nog aan deze kant van de sluier bevindt.

Wij moeten eraan denken onze Hemelse Vader te bedanken voor de zegeningen en gaven die Hij ons heeft gegeven.

'En gij moet Gode danken volgens de Geest voor elke zegen, waarmee gij ook wordt gezegend' (Leer en Verbonden 46:32).

'En al deze gaven komen van God voor het welzijn der kinderen Gods' (LV 46:26).

Als presiderende bisschop ben ik dankbaar voor de leden van de kerk die zo bereidwillig tijd, geld en talenten opofferen door tiende en andere gaven te betalen en door liefdediensten te verrichten. Wat een gewel-

De ouderlingen Robert E. Sackley, George E. Melchin en Lloyd P. George van de Zeventig. Ouderling Sackley is werkzaam in het gebiedspresidium Oceanië; ouderling Melchin in het gebiedspresidium Europa-Noord; en ouderling George in het gebiedspresidium Utah-Midden.

dig voorbeeld zijn zij voor hun kinderen en hun naasten. Het zou ook goed zijn om de jeugd van deze kerk te bedanken voor hun getrouwheid. Zij zijn echt een koninklijk geslacht dat zichzelf, hun kinderen en hun kleinkinderen, voorbereidt op de wederkomst van Jezus Christus.

Dankbaarheid is een vorm van waardering, iets wat ons nederig maakt omdat we een vriendelijke daad erkennen van iemand anders, die ons daarmee opbouwt en versterkt.

Ondankbaarheid is de houding die wij hebben wanneer wij niet inzien dat iemand ons geholpen heeft, of – erger nog – wanneer we weten dat we geholpen zijn, maar daar in het openbaar noch onder vier ogen voor bedankt hebben.

Het uiten van gevoelens van dankbaarheid heeft op een stille manier een geweldige reinigende of heilzame uitwerking. Dankbaarheid houdt warmte in voor zowel de gever als de ontvanger.

Wanneer we in gebed onze Hemelse Vader danken voor wat we hebben, krijgen we een kalm gevoel van vrede – een vrede die ons in staat stelt onze ziel niet te vergiften met de gedachte aan wat we niet hebben. Door dankbaarheid krijgen we een vrede die ons helpt het verdriet van tegenspoed en mislukking te overwinnen. Dagelijks dankbaar zijn, houdt in onze waardering te uiten voor wat we nu hebben, zonder daarbij in aanmerking te nemen wat we in het verleden hadden of in de toekomst willen hebben. Een erkenning van de gaven en talenten die we hebben gekregen, en waardering ervoor, stelt ons in staat om toe te geven dat we de hulp nodig hebben die we kunnen krijgen door de talenten en gaven die anderen bezitten.

Dankbaarheid is een goddelijk beginsel. 'Gij moet de Here, uw God, in alles danken' (LV 59:7).

Deze tekst betekent dat we dankbaarheid moeten uitspreken voor wat er gebeurt, niet alleen voor de fijne dingen in het leven, maar ook voor de tegenslag en moeilijkheden van het leven die ertoe bijdragen dat wij ervaring opdoen en geloof ontwikkelen. Wij leggen ons leven in zijn handen, in het besef dat alles wat daaruit voortvloeit, tot onze ervaring zal bijdragen.

Als we in gebed zeggen: 'Uw wil geschiede', spreken we eigenlijk ons geloof en onze dankbaarheid uit en erkennen we dat we alles wat er in ons leven gebeurt, zullen aanvaarden.

Dat we ware dankbaarheid mogen voelen voor de goedheid van God, voor alle zegeningen die ons gegeven zijn, en die gevoelens van dankbaarheid in gebed tegenover onze Hemelse Vader mogen uitspreken, dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ons morele milieu

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Iedere ziel die in een concentratiekamp van zonde en schuld gevangen zit, heeft de sleutel tot de poort.'

Ik ben nu meer dan 30 jaar algemeen ouderling, waarvan ik 22 lid van het Quorum der Twaalf Apostelen ben. Gedurende die tijd heb ik met zeker wel duizenden leden van de kerk een gesprek gehad en heb ik met hen besproken of zij een goed lid van de kerk waren, en wat voor verdriet of geluk zij hadden. Ik zeg dit alleen maar in de hoop dat deze ervaring mij als goede referentie mag dienen om u over te halen enkele zaken te overdenken die ons ernstig zorgen baren.

Ons morele milieu

Ik spreek vandaag tot de leden van de kerk als voorvechter van een beter milieu. Mijn boodschap gaat niet over het *stoffelijke*, maar het *morele, spirituele* milieu waarin we onze kinderen moeten opvoeden. Wanneer we dat *morele* milieu onderzoeken, merken we dat de *verzuilingsindex* sterk omhoog gaat.

In het Boek van Mormon wordt de mensheid voorgesteld, zich worstelend door 'een donkere mist', die gedefinieerd wordt als 'de verzoeken van de duivel' (1 Nephi 8:23; 12:17). Die morele vervuiling was zo zwaar dat velen afdwaalden 'op vreemde wegen' en 'verloren gingen' (zie 1 Nephi 8:23-32).

Momenteel vormt de opzettelijke vervuiling van de bron des levens een donkere

wolk boven ons morele milieu. De gave van het sterfelijk leven en het vermogen om andere levens te doen ontstaan, is een goddelijke zegening. De waarde ervan is *onmetelijk!*

Ons spirituele milieu

Het snel om zich heen grijpende verval van waarden wordt gekenmerkt door het feit dat velen vooral denken aan de daad van de voortplanting, er zelfs volkomen door gebeseerd zijn. Onthouding voorafgaand aan het huwelijk en trouw binnen het huwelijk worden openlijk belachelijk gemaakt – het huwelijk en het ouderschap worden bespot en afgeschilderd als lastig en onnodig. Kuisheid, een deugd van een verrijnd persoon of verrijnde samenleving, is bijna geheel verdwenen.

De verleider

De tegenstander is jaloers op allen die de macht hebben om leven te verwekken. Hij kan dat namelijk niet; hij is impotent. Hij, en degenen die hem volgden, werden uitgeworpen en verspeelden het recht op een sterfelijk lichaam. Zijn engelen smeekten zelfs om de lichamen van zwijnen te mogen bewonen (zie Matteüs 8:31). En uit de openbaringen vernemen we dat 'hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is' (2 Nephi 2:27).

Het gebeurt steeds vaker dat wat wij zien, lezen en horen de geslachtsdaad als centraal thema heeft. Censuur wordt steeds meer verdrongen als zijnde een zogenaamde inbreuk op de individuele vrijheid.

Wat absoluut in de persoonlijke levenssfeer gehouden dient te worden, wordt ontkleed en in het openbaar getoond. Op de achtergrond vinden we verslaving, pornografie, perversiteit, ontrouw, abortus en – dat is nog het treurigste – incest en mishandeling. Daar is inmiddels een pest van bijbelse omvang bijgekomen. En alle nemen hand over hand toe.

De samenleving aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid, behalve de plicht om de kinderen op school het lichamelijke proces van de voortplanting te leren om zwanger-

schap en ziekte te voorkomen, en de plicht om tieners van hulpmiddelen te voorzien die hen tegen beide moeten beschermen.

Wanneer er enige poging wordt ondernomen om in de leergangen waarden op te nemen, fundamentele, universele waarden, niet alleen de waarden van de kerk, maar van de samenleving zelf, komt er het protest: 'U legt onder dwang uw godsdienst op een pleegst daarmee inbreuk op onze vrijheid.'

Vrij om te kiezen

Terwijl we wetten aannemen om de vervuiling van de aarde te verminderen, wordt elk voorstel om het morele en spirituele milieu te beschermen aangevallen en wordt er betoogd dat het een inbreuk is op de vrijheid of het recht om te kiezen.

Het is interessant te zien hoe een deugd, wanneer die overdreven of fanatiek nadruk krijgt, gebruikt kan worden om een andere deugd neer te halen; daar de vrijheid, die een deugd is, gebruikt wordt om de losbandigheid te beschermen.

Zij die erop los leven, zien elke wettelijke beperking van hun levenswijze als een inbreuk op hun vrijheid en streven naar goedkeuring voor hun gedrag door ervoor te zorgen dat het wettelijk toegestaan is.

Mensen die in andere opzichten heel verstandig zijn, zeggen: 'Ik ben niet van plan om eraan mee te doen, maar ik ben voor vrijheid van keuze voor hen die dat wèl doen.'

Zwak argument

Ongeacht hoe lovenswaardig en moreel het 'vrij-om-te-kiezen-argument' mag klinken, er zitten bijzonder zwakke plekken in. Met diezelfde logica zou men kunnen beweren dat alle verkeersborden en vangrails die de onvoorzichtigen voor gevaar behoeden, moeten worden verwijderd op basis van de theorie dat ieder de vrijheid moet hebben om te kiezen hoe dicht hij langs de afgrond wil rijden.

Geen keuzevrijheid

Het woord 'keuzevrijheid' komt niet in de Schriften voor. De enige vrijheid waarover gesproken wordt, is morele vrijheid, 'die', zegt de Heer, 'Ik hem heb gegeven, opdat een ieder in de dag des oordeels voor zijn eigen zonden verantwoordelijk moge zijn' (Leer en Verbonden 101:78; cursivering toegevoegd).

Naar de waarschuwing luisteren

En de Heer heeft de leden van zijn kerk gewaarschuwd: 'Laat hetgeen Ik heb gegaan, niet door Mijn vijanden worden ont-

heilig met de toestemming van hen, die zich naar Mijn naam noemen; Want met het oog op de dingen, die spoedig over de naties zullen komen, is dit een zeer ernstige en zware zonde tegen Mij en tegen Mijn volk' (LV 101:97-98; cursivering toegevoegd).

Daar de wetten van de mens in het algemeen geen morele vraagstukken opwerpen, wordt ons geleerd dat we de wet moeten eren, steunen en gehoorzamen (zie geloofsartikel 12), en dat 'hij, die de wetten van God nakomt, (...) de wetten van het land niet (behoeft) te overtreden' (LV 58:21).

Het recht om zich ertegen uit te spreken

Wanneer er wel een moreel vraagstuk de kop opsteekt, is het de taak van de kerkleiders om er een uitspraak over te doen. Gokken is bijvoorbeeld een moreel vraagstuk. Het leven is een moreel vraagstuk. Wat de moraliteit betreft, hebben we zowel het *recht* als de *plicht* om een waarschuwend stem te laten horen. We doen als kerk alleen een uitspraak over een politieke aangelegenheid als er een morele kwestie aan de orde is. In dertig jaar en duizenden gesprekken met leden van de kerk heb ik nog nooit iemand gevraagd tot welke politieke partij hij of zij behoorde.

Fysieke en morele wetten

Er zijn zowel morele als fysieke wetten die 'voor de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel [zijn] vastgelegd' (LV 130:20), die niet door de mens nietig kunnen worden verklaard.

Denkt u dat bijvoorbeeld een stemming over het intrekken van de wet van de zwaartekracht iets zou uithalen?

Niet ten uitvoer te brengen

Stel dat er een wet kwam dat alle kinderen van de ouders moesten worden afgenomen en dat ze door de staat zouden worden opgevoed. Zo'n wet zou slecht zijn, maar zou waarschijnlijk wel ten uitvoer te brengen zijn. Dergelijke dingen zijn wel gedaan.

Maar stel dat er in een artikel van die wet bepaald werd: 'De moeder moet binnen twee weken geen emotionele banden meer hebben met het kind.'

Die bepaling is absoluut niet ten uitvoer te brengen. Hoe zwaar de straf ook of hoe groot ook het aantal handhavers van die wet, hij is absoluut niet ten uitvoer te brengen omdat hij zowel tegen de wetten van de natuur als tegen de morele wetten indruist.

Het doet er niet toe of er nu een periode van vijftien weken of vijftien jaar werd bepaald, de wet kon toch niet ten uitvoer worden gelegd! Voor dieren zou het misschien kunnen, maar 'Alle vlees is niet hetzelfde',

staat er in de Schriften, 'maar dat van mensen is anders dan dat van beesten' (1 Korintiërs 15:39). Men kan het niet toepassen op menselijke moeders. Nooit!

Een wet die tegen de natuur indruist, zou net zo min te verdedigen zijn als een wet die de liefde tussen moeder en kind nietig verklaart onmogelijk ten uitvoer te brengen is!

Een kind van God

Er is nooit een groter ideaal geopenbaard dan de hemelse waarheid dat wij kinderen van God zijn, en dat wij, op grond van onze schepping, verschillen van al het andere dat leeft (zie Mozes 6:8-10, 22, 59).

Het kwade denkbeeld

Geen denkbeeld is wat geluk betreft *vernietigender* geweest; geen filosofie heeft meer verdriet of onheil veroorzaakt; geen denkbeeld heeft er meer toe bijgedragen dat het gezin vernietigd werd dan het denkbeeld dat wij niet van God afstammen, dat wij niet meer dan een geëvolueerd dier zijn dat wel toe moet geven aan iedere vleselijke drift.

Dieren zijn nooit onderworpen aan morele wetten. Maar hoewel zij meestal willekeurig zijn in hun paringsdrift, hebben hun paringsrituelen een vast patroon en zijn ze aan strenge beperkingen gebonden. Dieren paren bijvoorbeeld niet met hun eigen geslacht om hun paringsinstinct te bevredigen. En die instincten uiten zich ook niet in de verkrachting van hun nageslacht.

De bron van het leven is inmiddels gedegeerd tot het niveau van ongehugd plezier, en wordt gekocht en verkocht, en zelfs ontheiligd in satanische rituelen. De kinderen van God kunnen zich bereidwillig overgeven aan hun vleselijke natuur en, zonder bezuwel, de morele wetten weerstaan en zichzelf verlagen tot onder het niveau van de beesten.

De gruwelijkste zonde

Als wij onze levensbron vervuilen, volgen daar 'verschrikkelijke' en 'zwaar te dragen' straffen op (zie LV 19:15), die erger zijn dan al het lichamelijke genoegen ooit waard zou kunnen zijn. Alma heeft tegen zijn zoon Corianton gezegd: 'Weet gij niet, mijn zoon, dat deze dingen een gruwel in de ogen des Heren zijn; ja, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of het verloochenen van de Heilige Geest de gruwelijkste van alle zonden?' (Alma 19:5.)

In de Schriften lezen we waarop de morele wetten gebaseerd zijn: 'Godeloosheid bracht nimmer geluk' (Alma 41:10). In de Schriften wordt hier in algemene bewoordingen over gesproken en worden vijf vrij

gelaten om de beginselen van het evangelie toe te passen op de oneindige variëteit aan situaties in het leven. Maar wanneer er staat 'Gij zult niet ...', kunnen we maar beter opletten.

De enige toegestane toepassing van de macht tot voortplanting is tussen echtgenoot en echtgenote, man en vrouw, die wetig zijn getrouwd. Alle andere toepassingen zijn een overtreding van de geboden van God. Alma heeft gezegd: 'Het doet er niet toe, of gij het tegenspreekt, want het woord van God moet worden vervuld' (Alma 5:58).

De mate van ons succes als ouder

Het is bijzonder moeilijk om kinderen op te voeden in de dichter wordende mist van ons morele milieu.

Wij beklemtonen dat het belangrijkste werk dat u ooit zult doen, binnen de muren van uw eigen huis ligt (zie Harold B. Lee, Ensign, juli 1973, blz. 98), en dat 'geen enkel succes opweegt tegen falen in het gezin' (David O. McKay, *Improvement Era*, juni 1964, blz. 445).

De mate van ons succes als ouder zal echter niet alleen afhankelijk zijn van wat er van onze kinderen wordt. Dat oordeel zou alleen maar rechtvaardig zijn als we onze kinderen in een volmaakt moreel milieu konden opvoeden, en dat is nu niet mogelijk.

Het is niet ongewoon dat verantwoordelijke ouders een kind, voor een tijd, kwijttraken aan invloeden waarover zij geen macht hebben. Ze hebben het verschrikkelijk moeilijk met een opstandige zoon of dochter. Ze vragen zich af hoe het komt dat ze zo hulpeloos zijn terwijl ze zo hard geprobeerd hebben te doen wat ze moesten doen.

Naar mijn overtuiging zullen die kwade invloeden op een dag teniet worden gedaan.

De profeet Joseph Smith heeft verklaard – en hij heeft nooit een leerstelling verkondigd die grotere troost bracht – dat de eeuwige verzegeling van getrouwe ouders en de goddelijke beloften die aan hen gedaan zijn omdat ze getrouw werkzaam zijn geweest in de dienst van de waarheid, niet alleen henzelf zullen verlossen, maar ook hun nageslacht. Ook al dwalen sommige schapen af, het oog van de Herder volgt hen, en vroeger of later zullen ze de armen van de goddelijke voorzienigheid voelen die zich naar hen uitstrekken en hen terugtrekken naar de kudde. Of het nu in dit leven is, of hierna, ze zullen terugkomen. Ze zullen wel hun schuld aan de gerechtigheid moeten betalen; ze zullen lijden wegens hun zonden; ze zullen een pad vol doornen moeten begaan; maar als dat hen uiteindelijk, net als de boetvaardige verloren zoon, terugleidt naar een vergevensgezind vaderhart en zijn thuis, is die pijnlijke ervaring niet voor niets geweest. Bid voor uw onvoorzichtige en onge-

Leden van de Zeventig.

hoorzame kinderen; houd hen vast door uw geloof. Blijf hopen, blijf vertrouwen, totdat u de verlossing door God ziet' (Orson F. Whitney, Conference Report, april 1929, blz. 110).

We kunnen het belang van het tempelhuwelijk niet voldoende beklemtonen, en dat geldt ook voor de band van de verordening van de verzegeling en de gedragsnormen die ervoor als vereiste gelden. Wanneer de ouders zich houden aan de verbonden die ze aan het tempelaltaar hebben gesloten, zullen hun kinderen voor eeuwig aan hen verbonden zijn.

President Brigham Young heeft gezegd: 'Laat de vader en moeder die lid van deze kerk en dit koninkrijk zijn, rechtvaardig leven, en uit alle macht streven nooit iets verkeers te doen, maar heel hun leven goed te doen; of ze nu één kind hebben of honderd, als zij zich tegenover hun gedragen zoals het hoort, en hen door geloof en gebeden aan de Heer binden, dan doet het er niet toe waaraan die kinderen gaan, zij zijn door een eeuwige band aan hun ouders verbonden, en geen macht ter wereld of ter helle kan hen ooit van hun ouders scheiden; zij zullen terugkeren tot de bron waaraan zij ontsprongen zijn' (*De leer tot zaligmaking*, samen-

gesteld door Bruce R. McConkie, 3 delen, Joseph Fielding Smith, deel 2, blz. 86).

Bekering

In de strijd van het leven neemt de tegenstander enorme aantallen mensen gevangen. Velen weten niet hoe ze moeten ontsnappen en worden gedwongen hem te dienen. Maar iedere ziel die in een concentratiekamp van zonde en schuld gevangen zit, heeft de sleutel tot de poort. De tegenstander kan hen niet vasthouden als ze weten hoe ze die sleutel moeten gebruiken. De sleutel heet *bekering*. De tweelingbeginselen bekering en vergeving gaan de ontzagwekkende macht van de tegenstander te boven.

Ik ken geen zonde die verband houdt met de kuisheidsnormen waarvoor we geen vergeving kunnen ontvangen. Ook abortus sluit ik daarbij niet uit. De formule hiervoor staat in slechts 37 woorden weergegeven:

'Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.

'Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzakten' (LV 58:42-43).

Uw zonden zal ik niet meer gedenken

Hoer lang en pijnlijk het bekeringsproces ook zijn mag, de Heer heeft gezegd: 'Dit is het verbond, waarmee Ik Mij aan hen verbinden zal. (...) Ik zal mijn *wetten* in hun harten leggen, en die ook in hun verstand schrijven, en hun *zonden en ongerechtigheden* zal Ik niet meer gedenken' (Hebreeën 10:16-17; cursivering toegevoegd).

Diverse culturen, zoals Sodom en Gomorra, vernietigden zichzelf door ongehoorzaamheid aan de kuisheidswetten. 'Want de Geest des Heren zal niet altijd met de mens twisten. En wanneer de Geest ophoudt met de mens te twisten, volgt een snelle vernietiging' (2 Nephi 26:11; zie ook Genesis 6:3; Ether 2:15; LV 1:33; Mozes 8:17).

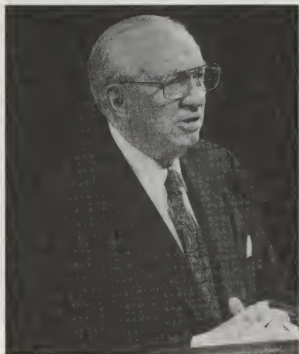
God geve dat we verstandig zullen worden en ons morele milieu zullen beschermen tegen die miste van duisternis die dagelijks dikker wordt. Het lot van de mensheid hangt aan een zijden draadje.

En mogen wij de bescherming hebben van Hem die onze Vader en God is, en mogen wij de liefde en zegeningen van zijn Zoon, onze Verlosser, verdienen, in wiens naam, ja de naam van Jezus Christus, ik dit getuig. Amen. □

'Een uitverkoren geslacht'

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Jullie jongemensen van (. .) dit uitverkoren geslacht, dit koninklijk priesterschap, deze heilige natie, dit volk Gode ten eigendom, ik daag jullie uit om uit te stijgen boven de lage elementen van de wereld waardoor je omringd bent.'

Mijn broeders en zuster, gedurende de afgelopen maanden heb ik verscheidene hartverwarmende ervaringen gehad. Ik ga ze gebruiken als basis voor iets dat ik vooral tegen de jongeren en de jonge volwassenen in de kerk wil zeggen, van wie er vele duizenden hier onder ons zijn tijdens deze grote wereldwijde conferentie.

Enkele weken geleden stond ik voor een groot aantal aanwezigen tijdens een grootschalige haardvuuravond aan de Brigham Young University. Er werd mij medegedeeld dat er ongeveer 18.000 aanwezigen waren. Ze keken helder uit de ogen en lieten goed op. Ze waren enthousiast en alert. Ze schonken hun onverdeelde aandacht en waren na de vergadering vriendelijk in hun dankbetuigingen.

Enkele maanden daarvoor had ik een bezoek gebracht aan studenten van de University of California in Los Angeles en de University of Southern California, die bijeen waren gekomen in ons instituutgebouw in Los Angeles. De meesten van hen volgden een postuniversitaire studie. Ze bevonden zich in een geweldig interessante periode van hun leven, waarin ze grote en ernstige zaken ondernemen. Ik twijfel er niet aan dat

ze een vooraanstaande plaats zullen innemen in het door hun gekozen vakgebied. Maar zij die op die zondag bijeen waren gekomen om naar Gods woord te luisteren en het te leren, waren ook jongemannen en jonge vrouwen met geloof.

De afgelopen maand ben ik ook nog bij andere soortgelijke groepen geweest in Spanje, Italië, Zwitserland en Denemarken. In alle gevallen waren de jongelui schoon, netjes gekleed, en hadden ze een geweldig en aanstekelijk enthousiasme. Het hinderde niet dat ze een andere taal spraken en in een ander land woonden. Zij zijn deelnemers aan hetzelfde evangelie van Jezus Christus met een geweldig begrip daarvan en een diep en groot gevoel van dankbaarheid ervoor.

En twee weken geleden was ik in het zuiden van Utah aan de Southern Utah University. Onder die groep aanwezigen bevonden zich jongemannen en jonge vrouwen van wie er velen aan die universiteit studeerden en die in hun uiterlijk en gedrag iets weerspiegelden dat goed en opbouwend is.

Dat zijn onze jonge mensen, op wie ik trots ben en voor wie ik een groot gevoel van dankbaarheid heb en die mij met optimisme vervullen. Hiermee wil ik niet suggereren dat alles koek en ei is. Er zijn jongelui met moeilijkheden bij, en velen leven ver onder de hoge verwachtingen die wij van hen hebben. Er zijn er ook die een zwak geloof hebben en twijfelen, en die moeilijkheden hebben en met frustraties rondlopen. Er zijn er helaas ook die wat kuished betreft de grens van aanvaardbaar gedrag overschrijden en die nare dingen meemaken. Maar zelfs als ik ook aan hen denk, heb ik groot vertrouwen in onze jonge mensen in het algemeen. Ik beschouw jullie als de beste generatie in de geschiedenis van de kerk. Ik wil jullie complimenteren, want ik heb een groot gevoel van liefde, respect en waardering voor jullie.

Elke keer dat ik voor zo'n groep jonge mensen stond, schoot mij de grote, profetische uitspraak van Petrus te binnen. Hij heeft gezegd: 'Gij (. .) zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom,

om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht' (1 Petrus 2:9).

Ik kan geen andere uitspraak bedenken die jullie treffender beschrijft, of die jullie een hoger ideaal geeft om je leven naar te vormen en je te leiden.

Enige tijd geleden las ik een ingezonden brief aan de redactie van een krant waarin ernstige kritiek op de kerk werd geleverd. Ik ben de precieze woorden vergeten, maar er stond een vraag in die ongeveer zo luidde: 'Wanneer houden de mormonen eens op met anders zijn en gaan ze meedoen met de trend in Amerika?'

Ongeveer in diezelfde periode belandde er een afschrift op mijn bureau van een rede die senator Dan Coats van Indiana had gehouden. Hij sprak over een onderzoek naar de problemen van de Amerikaanse jeugd, dat was ingesteld door een commissie van 'vooraanstaande mensen uit de onderwijs-, politieke, medische en zakenwereld'. De commissie had een rapport uitgegeven dat 'Code Blue' ('Alarm') heette. Volgens de senator was de conclusie van dat rapport als volgt: 'Nog nooit is er een generatie Amerikaanse tieners minder gezond, minder goed verzorgd, en minder op het leven voorbereid geweest dan hun ouders toen ze net zo oud waren.' Hij vervolgde: 'Ik heb de lijst met kwalen gezien waaraan ze lijden – het is een oneindige lijst:

'Zelfmoord is nu de op-één-na belangrijkste doodsoorzaak onder pubers, wat een stijging van 300 procent inhoudt sinds 1950.

'Het zwangerschapspercentage onder tieners is met 621 procent gestegen sinds 1940. Jaarlijks worden meer dan een miljoen tienermeisjes zwanger. 85 procent van de tienerjongens die een tienermeisje zwanger maken, verklaren dat meisje uiteindelijk.

'Het moordpercentage onder de tieners is sinds 1950 met 232 procent gestegen. Moord is nu onder jeugdigen van minderheden tussen de vijftien en negentien de belangrijkste doodsoorzaak. (. .)

'Ieder jaar eist het gebruik van verdovende middelen jongere slachtoffers door het gebruik van zwaardere drugs. De gemiddelde leeftijd voor een beginnend druggebruiker is nu dertien.'

Het rapport trok een schokkende conclusie. Er stond in: 'De voornaamste moeilijkheden die de gezondheid en het welzijn van de Amerikaanse jeugd bedreigen zijn niet overwegend te vinden in ziekte of de economie. In tegenstelling tot het verleden zijn kinderziekten of onhygienische toestanden in de achterbuurten niet het probleem. De voornaamste oorzaak van al het lijden (. .) is ernstig zelfvernietigend gedrag. Drinken. Drugs. Geweld. Een willekeur in seksuele relaties. Een crisis in gedrag en geloof. Een

karactercrisis' (*Imprimis*, september 1991, blz. 1).

Toen ik die verklaringen had gelezen, zei ik tegen mijzelf: Als dat de trend is bij de Amerikaanse jeugd, dan wil ik alles doen wat in mijn vermogen ligt om onze jonge mensen over te halen en aan te moedigen er uit de buurt te blijven.

Nu weet ik net zo goed als u dat er miljoenen jongemensen in dit land wonen die een goed, gezond leven leiden en die de ambitie hebben om iets van het leven te maken. Maar niemand kan ontkennen dat er in dit land, en in andere landen over de hele wereld, een epidemie heerst die het leven van miljoenen jongeren aantast. Het is een ziekte die ontstaat door het verlopen gaan van waarden en het verlaten van morele normen. Dat virus waarmee zij besmet zijn, is afkomstig van gezinnen, scholen en samenlevingen waar geen leiding wordt gegeven. Het komt door een houding van: 'Wij onderrichten geen morele waarden. We laten het aan de persoon zelf over om die vast te stellen.' In te veel gevallen hebben ouders hun plicht om 'de knaap volgens de eis van zijn weg [te oefenen]' zodat hij 'ook wanneer hij oud geworden is, [...] daarvan niet [zal] afwijken' (zie Spreuken 22:6) van zich af geschoven. En in te veel gevallen heeft men in de onderwijswereld een houding van morele neutraliteit aangenomen.

Veel overheidsfunctionarissen hebben elk eerbiedig gebruik van de naam van God in openbare vergaderingen opgegeven, waarmee ze de deur voor de neus van de Godheid hebben dichtgeslagen op een moment dat het duidelijk is dat er behoefte is aan wijsheid die die van de mens te boven gaat.

Als we de enige zekere bron van morele waarheid verloochenen, waarvandaan moet die waarheid dan komen?

De laatste tijd hebben we in de kranten het proces gevolgd van een groep jongens in New York-Stad die een gezin uit Provo (Utah) had aangevallен om hen van geld te beroven dat de jongens wilden gebruiken om mee naar de disco te gaan. Een zoon in het gezin die zijn moeder probeerde te verdedigen, werd daarbij gedood.

Ik pretender niet van alle feiten op de hoogte te zijn. Maar als wat ik gelezen heb, waar is, dan vindt die tragische gebeurtenis zijn oorzaak in een gebrek aan goede waarden in het leven van die jongens. Zij worden nu geconfronteerd met de tragische consequenties, met een jarenlang verblijf in de gevangenis.

In een van de afgelopen jaren werden in Los Angeles meer dan vierhonderd jongeren gedood door andere jongeren, in veel gevallen als gevolg van bendenoorlogen.

Ik zou zo kunnen doorgaan met het schilderen van een plaatje dat allen maar al te goed kennen, maar ik verwijs terug naar die

gewelddige uitspraak van Petrus om een smeekbede en uitdaging tot jullie te richten: 'Gij zijt een uitverkoren geslacht'. Dat is beslist waar. Ondanks alle problemen die we hebben is dit naar mijn mening de geweldigste periode in de geschiedenis van de wereld. En jullie, jongemensen van dit geslacht, maken er deel van uit. Jullie plukken er de vruchten van. Die vruchten zijn er om jullie tot zegen te zijn in je leven, mis je ze aanpakt en zo leeft dat je ze waardig bent.

We hebben in deze tijd meer comfort, meer kansen, meer zegeningen van de wetenschap en onderzoek dan enige andere generatie in de geschiedenis van de aarde. We leven langer om van die zaken te genieten. Toen ik geboren werd, was de gemiddelde leeftijd in de Verenigde Staten vijftig jaar. Nu is dat al meer dan vijftienzeventig. Ik vind het moeilijk te geloven dat de gemiddelde leeftijd in de korte tijd dat ik leef een kwart eeuw gestegen is. Tijdens mijn leven zijn er meer wetenschappelijke ontdekkingen gedaan dan in de hele voorgaande geschiedenis van de mens. Ik weet niet waarom ik zo gezegend ben dat ik in deze gunstige periode geboren ben. Maar ik ben er dankbaar voor, heel dankbaar. Ik hoop dat jullie dat ook zijn.

Een buiten deze bloeiende kennis is een nog grotere zegen gekomen door de herstelling van het evangelie van Jezus Christus. Wij allen ervaren de grote, geweldige zegeningen van de bedeling van de volheid der tijden. Alle beginselen, bevoegdheden, zegeningen en sleutels van alle voorgaande bedelingen zijn in deze tijd hersteld. Door zekere, duidelijke en ondubbelzinnige openbaring is er kennis ontvangen van de levende werkelijkheid van God, onze Eeuwige Vader, en zijn geliefde Zoon, de Heiland en Verlosser van de wereld.

Johannes de Doper is naar de aarde gekomen en heeft het priesterschap van Aäron verleend, 'dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden' (Leer en Verbonden 13:1).

Petrus, Jakobus en Johannes, die tijdens hun sterfelijke leven door de Heer geordend zijn, hebben de goddelijke macht op aarde hersteld die Jezus hun zelf gegeven had toen Hij, nog in het vlees, tegen hen zei: 'Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen' (Matteüs 16:19).

Van die grote onthulling van licht en waarheid maakte ook het Boek van Mormon deel uit, dat aanvullende getuigenis van de Heer Jezus Christus, dat boek Schriftuur naast de Bijbel, dat van de levende werkelijkheid van de Zoon van God getuigt bij monde van de

profeten die Hem lang geleden op dit westelijke halfrond leerden kennen.

Mijn geliefde jonge vrienden, jullie zijn echt een uitverkoren geslacht. Ik hoop dat je dat nooit zult vergeten. Ik hoop dat je het nooit voor vanzelfsprekend zult aannemen. Ik hoop dat er in je hart een overvloedig gevoel van dankbaarheid voor God zal groeien, die het je mogelijk heeft gemaakt om in deze geweldige periode van de geschiedenis van de wereld naar de aarde te gaan.

Jullie, jongemannen, jullie zijn echt een koninklijk priesterschap. Denk je er wel eens aan hoe geweldig dat is? Jullie zijn de handen opgelegd om je datzelfde priesterschap te verlenen dat werd uitgeoefend door Johannes die Jezus van Nazaret doopte. Als je goed leeft, kun je de troostende, beschermende, leidende invloed van dienende engelen ervaren. Geen enkel lid van een aardse koninklijke familie heeft zo'n grote zegening. Leef daarnaar. Zorg dat je het waardig bent, dat is mijn smeekbede aan jullie.

Petrus heeft het over 'een heilige natie'. Hij bedoelt daar over 'een heilige natie'. Hij bedoelt daarmee een groot aantal heiligen van God, mannen en vrouwen die in heiligheid voor Hem leven en die Jezus Christus als hun Heiland en Koning zien. Jongemannen en jonge vrouwen, wat een geweldige voorrecht is het om burger te zijn in die heilige natie. Bagatelliseer nooit de rechten, voorrechten en plichten die daaruit voortvloeien.

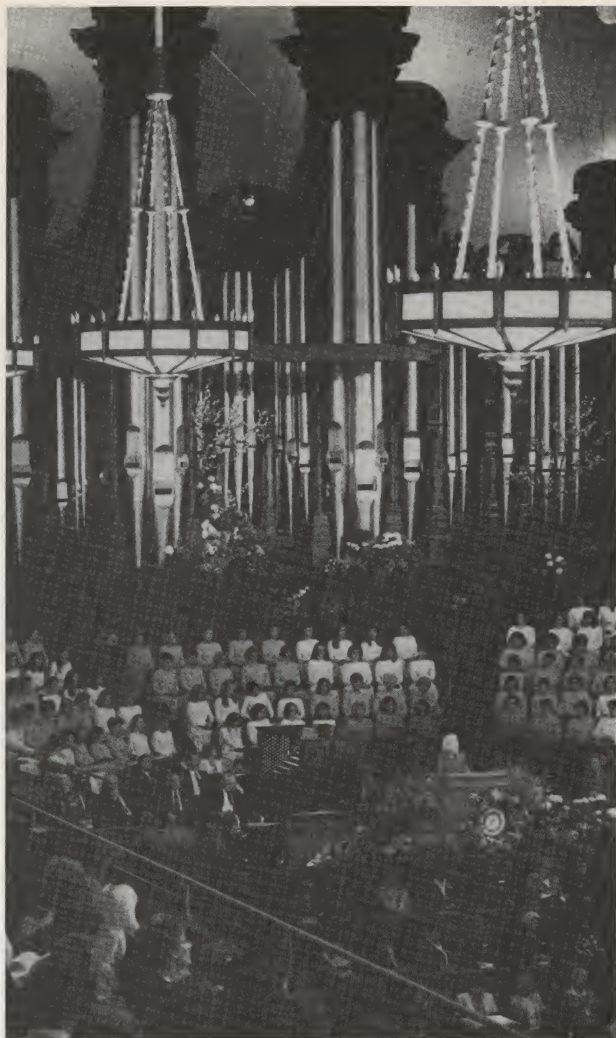
De laatste omschrijving die Petrus gaf was 'een volk Gode ten eigendom'. Daarom zijn jullie anders dan de rest. Als de wereld doorgaat met de huidige trend, en als jullie de leringen en beginselen van deze kerk gehoorzamen, zullen jullie, als volk van God, in de ogen van anderen nog veel meer gaan verschillen van de wereld.

Tot jullie allen zeg ik: Als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn je veel waarden van goddelijke oorsprong geleerd. Die waarden zijn gebaseerd op de geboden die de vinger van de Heer op de stenen tafelen geschreven heeft toen Mozes op de berg met Jehova sprak. Jullie kennen ze.

De waarden die jullie onderwezen zijn, zijn gebaseerd op de zaligsprekingen die Jezus de menigte gaf. Samen met andere goddelijke leringen van Hem, vormen ze een ethiek, een waardenstelsel, een stelsel van goddelijke leringen die jullie kennen en die jullie behoren na te leven.

Daar zijn nog de voorschriften en geboden van de hedendaagse openbaringen bijgekomen.

Samen behoren die fundamentele, van God ontvangen beginselen, wetten en geboden jullie waardenstelsel te vormen. Je kunt

je aan de consequenties van het naleven ervan niet onttrekken. Als je die waarden naleeft, aarzel ik niet om te beloven dat je veel vrede en geluk zult hebben, veel groei zult doormaken en veel zult presteren. Naarmate je je er niet aan houdt, moet ik helaas zeggen, zullen de vruchten teleurstelling, verdriet, ellende en zelfs tragedie zijn.

Jullie jongemensen van deze generatie, dit

uitverkoren geslacht, dit koninklijk priesterschap, deze heilige natie, dit volk Gode ten eigendom, jullie kunnen je niet ongestraft aan praktijken bezondigen die niet overeenstemmen met de waarden die je geleerd hebt. Ik daag jullie uit om uit te stijgen boven de lage elementen van de wereld waardoor je omringd bent.

Je kunt je niet veroorloven bier te drinken,

en andere alcoholische dranken die je van je zelfbeheersing kunnen beroven. Je kunt je niet veroorloven om sigaretten te roken of op andere wijze tabak te gebruiken, want je kunt niet tegelijk leven naar de waarden die de Heer heeft ingesteld om je te leiden. Het gebruik en de handel in drugs moet je mijden als de pest.

Je kunt je niet veroorloven om je met pornografie in te laten, in welke vorm dan ook. Je kunt je gewoon niet veroorloven je in te laten met onkuise praktijken – of je beheersing op seksueel gebied te laten varen. De emoties die jullie hebben die jongens aantrekkelijk maken voor meisjes en meisjes voor jongens, maken deel uit van een goddelijk plan, maar ze moeten ingetoomd en beheerst worden, want anders vernietigen ze je en zijn ze er de oorzaak van dat je veel grote zegeningen die de Heer voor je in petto heeft niet waardig bent.

Sommige jonge vrouwen dachten dat het slim was om een buitenechtelijk kind te krijgen. Die illusie vervaagt al gauw. Zwangerschap in de tienertijd oogst alleen maar spijt, ellende, zelfminachting en verdriet. Dat zal niet gebeuren als er zowel bij de jongemannen als bij de jonge vrouwen een goed begrip is van waarden, en als er sprake is van zelfbeheersing.

Je kunt je niet veroorloven te spieken op school, winkeldiefstal te plegen, of iets dergelijks te doen.

Je kunt je niet veroorloven iets te doen wat niet overeenstemt met de voorschriften, de leringen, de beginselen die de God van de hemel heeft gegeven uit liefde voor jullie en uit zijn verlangen dat je een overvloedig en doelgericht leven zult leiden.

Je kunt je ook niet veroorloven je tijd te verbeuzelen met urenlang kijken naar de lichtzinnige, schadelijke zaken waaruit veel tv-programma's bestaan. Je hebt iets beters te doen. De wereld waarin je je zult begeven, wedijvert verschrikkelijk. Je moet aan je opleiding werken, je vaardigheden en talenten ontwikkelen zodat je belangrijke taken op je kunt nemen in de samenleving waarvan je deel zult gaan uitmaken.

Daarom nodig ik allen die mij kunnen horen uit om er eens over na te denken waarom je hier bent in het kader van het plan van je Vader in de hemel en aan je enorme potentieel om het goede te doen in het leven dat Hij je gegeven heeft.

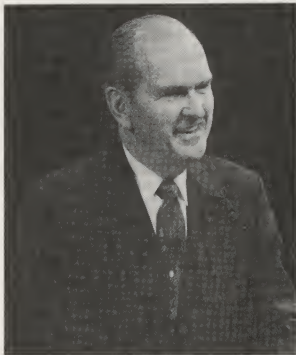
Weet dat wij jullie liefhebben. Wij waardeeren jullie. We hebben vertrouwen in jullie, en weten dat het niet lang zal duren voordat jullie de leiding van deze kerk over zullen nemen, alsmede andere belangrijke taken die je kunt krijgen in de wereld waarin je zult leven.

God zegene jullie, dat bid ik nederig, en ik getuig hiervan in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De deur van de dood

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Als wij na dit aardse leven terug naar ons hemelse thuis willen, moeten we door – en niet om – de deur van de dood. We zijn geboren om te sterven, en we sterven om te leven.'

Vanmorgen had ouderling Boyd K. Packer het over de 'bron van het leven'. Vanmiddag wil ik graag over 'de deur van de dood' spreken. Beide zijn essentiële componenten van het leven.

Onlangs kwam ik op een begrafenis twee broers tegen, eminente chirurgen, oud-collega's van mij. Beiden waren hun vrouw verloren. Ze zeiden dat het niet meeviel om dit bijna ondraaglijke verlies te verwerken. Deze geweldige mannen maakten bij toerbeurt één keer per week ontbijt voor elkaar klaar – hun zuster deed ook mee – om zo de eenzaamheid die hen door de dood is opgelegd, te verzachten.

De dood scheidt 'de geest en het lichaam (...). [Zij] vormen de ziel van de mens' (Leer en Verbonden 88:15). Deze scheiding veroorzaakt intens verdriet en hevige emoties bij de nabestaanden. De pijn is echt. Alleen de intensiteit wisselt. Sommige deuren zijn zwaarder dan andere. De mate van verdriet kan ook beïnvloed worden door leeftijd. Over het algemeen is het verdriet groter naarmate het slachtoffer jonger is. Maar zelfs als een bejaarde of ernstig zieke genadige verlossing vergund is, zijn hun dierbaren zelden klaar om los te laten. De enige levensduur die de hunkering van het menselijk

hart schijnt te bevredigen, is het eeuwige leven.

Rouw

Hoe oud we ook zijn, we rouwen om dierbaren die ons zijn overleden. Rouw is een van de diepste uitingen van zuivere liefde en een natuurlijke reactie die volledig in overeenstemming is met het goddelijke gebod: 'Gij moet zo in liefde te zamen leven, dat gij het verlies van hen, die sterven, moet bevenen' (Leer en Verbonden 42:45).

Bovendien kan de vreugde van het weerzien zonder het verdriet van het afscheid niet ten volle worden ervaren. Om de dood te ontdoen van verdriet zouden wij het leven moeten ontdoen van liefde.

Eeuwig perspectief

Het eeuwige perspectief geeft vrede 'die alle verstand te boven gaat' (Filippenzen 4:7). Toen de profeet Joseph Smith op de begrafenis van een dierbare sprak, gaf hij ons de volgende raad: 'Als we een goede, dierbare vriend verliezen die ons na aan het hart ligt, moet dat een waarschuwing voor ons zijn. (...) Onze liefde moet meer op God en zijn werk zijn gericht, dan op onze medemensens' (zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 194).

Het leven begint niet bij de geboorte en houdt ook niet op bij de dood. Voor onze geboorte leefden wij als geestkinderen bij onze Hemelse Vader. Daar keken we uit naar het moment om naar de aarde te gaan en eenstoffelijk lichaam te ontvangen. Wij kozen bewust voor de gevaren van de sterfelijkheid, waarin wij met keuzevrijheid en verantwoordelijkheid zouden leren omgaan. 'Dit leven [zou een proefstaat worden], een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten' (Alma 12:24). Maar we beschouwden, net als nu, de thuiskomst als het hoogtepunt van die langverwachte reis. Voordat we op reis gaan, willen we graag zeker weten dat

we een retourticket hebben. Als wij na dit aardse leven terug naar ons hemelse thuis willen, dan moeten we door – en niet om – de deur van de dood. We zijn geboren om te sterven, en we sterven om te leven (zie 2 Korintiërs 6:9). Als zaailingen van God komen we op aarde maar nauwelijks uit de knop; in de hemel komen we pas volledig tot bloei.

Lichamelijke dood

De schrijver van Prediker zegt: 'Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd; er is een tijd om te baren en een tijd om te sterven' (Prediker 3:1-2; zie ook Alma 12:27).

Ooit het alternatief overwogen? Stel u eens voor dat alle 69 miljard mensen die ooit hebben geleefd er nog steeds waren. Wat een files zouden er zijn! We zouden bijna niets hebben en nauwelijks verantwoorde beslissingen kunnen nemen.

Plan van gelukzaligheid

In de Schriften wordt ons geleerd dat de dood *essentieel* is voor het geluk: 'Zie nu, het was niet raadzaam, dat de mens uit deze stoffelijke dood zou worden teruggeroepen, want dat zou het grote plan van gelukzaligheid *te niet doen*' (Alma 42:8; cursivering toegevoegd; zie ook 2 Nephi 9:6).

Ons beperkte perspectief zou veruimd worden als we bij de hereniging aan de andere zijde van de sluier konden zien, als de deur van de dood opengaat voor hen die naar huis terugkeren. Dit had de palmist voor ogen toen hij schreef: 'Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten' (Psalm 116:15).

Geestelijke dood

Maar er is een andere soort scheiding die in de Schriften de geestelijke dood genoemd wordt (zie 2 Nephi 9:12; Alma 12:16; 42:9; Helaman 14:16, 18). Hij 'wordt omschreven als een staat van geestelijke vervreemding van God' (zie Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, verzameld door Bruce R. McConkie, 3 delen, Bookcraft, Salt Lake City 1954-1956, deel 2, blz. 193). Zo kun je dus lichamenlijk springlevend zijn maar geestelijk dood.

Het gevaar van de geestelijke dood wordt groter als onze prioriteiten niet in balans zijn en naar het lichamenlijke doorslaan. Paulus heeft dit aan de Romeinen uitgelegd: 'Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werken des lichaams doodt, zult gij leven' (Romeinen 8:13).

Als de lichamelijke dood toeslaat voordat morele mistappen zijn rechtgezet, is de kans op bekering verspeeld. Daarom is 'de [echte] prikkel des doods (...) de zonde' (1 Korintiërs 15:56). Zelfs de Heiland kan ons niet in onze zonden redden. Hij zal ons van onze zonden verlossen, maar alleen als we ons bekeren. Wij zijn zelf verantwoordelijk voor onze geestelijke overleving of dood (zie Romeinen 8:13-14; Helaman 14:18; Leer en Verbonden 29:41-45).

Met beproevingen omgaan

In ons leven worden we voortdurend met lichamelijke en geestelijke beproevingen geconfronteerd. Ieder van u kan dit uit ervaring beamen. Velen van u zijn, bijvoorbeeld, in de nadagen van hun leven en u maakt lange en moeilijke dagen door. U kent de betekenis van de goddelijke opdracht om 'tot het einde toe te volharden' (zie Matteüs 24:13; Marcus 13:13; 1 Nefhi 13:37; 22:31; 2 Nefhi 31:16; 33:4; Omni 1:26; 3 Nefhi 15:9; Leer en Verbonden 14:7; 18:22; 24:8).

De Heiland van de wereld heeft ons herhaaldelijk gevraagd om ons leven naar het zijne te richten (zie Johannes 13:15; 14:6; 1 Petrus 2:21; 2 Nefhi 31:9, 16; 3 Nefhi 18:16; 27:27). Dus moeten wij beproevingen doormaken, net als Hij. 'En zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden' (Hebreeën 5:8).

Als beproevingen ons hun zware last op de schouders leggen, kan hier goeds uit voortkomen. Shakespeare schrijft:

*Heilzaam is ons de tegenspoed, zoals
De pad, dat lelijk giftig dier, toch in
Zijn kop een kostb're steen vol heilkracht bergt.
(Naar het u lijkt, 2e bedrijf, 1e toneel.)*

De Heer zegt het zelfs duidelijker: 'Want na vele beproevingen komen de zegeningen' (Leer en Verbonden 58:4).

Na dit leven

Deze sterfelijkheid, tijdelijk als zij is, wordt door de deur van de dood afgesloten. In de vorsende geest van de nabestaanden rijzen vragen als: 'Waar is mijn geliefde nu?' 'Wat gebeurt er na de dood?' Hoewel veel vragen met de beschikbare kennis niet afgedrukt beantwoord kunnen worden, is er veel bekend.

Paradijs

De eerste verblijfplaats in het leven na dit leven wordt het 'paradijs' genoemd. Alma

schrijft: 'Nu, aangaande de toestand der ziel tussen de dood en de opstanding: Zie, het is mij (...) bekendgemaakt, dat de geesten van alle mensen, zodra zij uit dit sterfelijke lichaam zijn heengegaan, (...) huiswaarts worden geleid naar die God, die hun het leven heeft gegeven (...)

'de geesten van hen, die rechtvaardig zijn, [zullen] in een staat van gelukzaligheid worden ontvangen, die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede' (Alma 40:11-12).

Opstanding en onsterfelijkheid

Sommigen beweren gescherend dat niets zo permanent is als de dood. Dat is niet waar! De greep van de lichamelijke dood is tijdelijk. Deze begon met de val van Adam en eindigde met de verzoening van Jezus de Christus. Ook het verblijf in het paradijs is tijdelijk. Dat eindigt met de opstanding. Uit het Boek van Mormon leren we dat 'het paradijs van God de geesten der rechtvaardigen [moet] opgeven, en het graf de lichamen der rechtvaardigen; en de geest en het lichaam worden tot één herenigd, en alle mensen worden onverderfelijk en onsterfelijk; en zij zijn levende zielen' (2 Nefhi 9:13).

Een paar jaar geleden stierf de zoon van onze ringpresident en zijn vrouw in de bloei van zijn leven aan de gevolgen van een auto-ongeluk. We putten troost uit de wetenschap dat de wetten die niet toestonden dat zijn levensgeest in het geknaakte lichaam bleef, dezelfde eeuwige wetten zijn die God bij de opstanding zal toepassen, als dat lichaam tot zijn 'eigen en volmaakte gedaante' wordt hersteld (Alma 40:23; zie ook Alma 11:42-45).

De Heer, die ons geschapen heeft, is zeker bij machte om dat weer te doen. Dezelfde benodigde elementen die nu in ons lichaam zijn, zullen nog steeds beschikbaar zijn - op zijn gebod. Dezelfde unieke genetische code die zich nu in al onze levende cellen bevindt, zal er dan ook zijn om nieuwe cellen te formeren. Het wonder van de opstanding, prachtig als die zal zijn, wordt magnifiek gevenaard door onze eerdere schepping.

Oordeel

Onze opstanding zal geen eind maar een nieuw begin zijn. Zij zal ons voorbereiden op het oordeel van de Heer, die heeft gezegd: 'Zoals Ik door de mensen [aan het kruis] was verheven, [zo zouden] de mensen door de Vader worden verheven om voor Mij te staan en volgens hun werken te worden geoordeeld' (3 Nefhi 27:14).

Zelfs nog voor wij de drempel van dat eeuwige gerechtshof naderen, weten wij al wie daar in eigen persoon zal presideren: 'De poortwachter is de Heilige Israëls; daar heeft Hij geen dienstknecht en er is geen andere weg, dan door de poort, want men kan Hem niet bedriegen, want Here God is zijn naam.

'En die klopt zal Hij opendoen' (2 Nefhi 9:41-42).

Gezinsbanden

Banden van de liefde blijven voorbij de deuren van de dood en het oordeel in stand. Dankzij tempelverzegelingen blijven gezinsbanden bestaan. Het belang van die banden kan niet genoeg benadrukt worden.

Ik had als passagier van een klein tweemotorig vliegtuigje een ervaring die ik niet licht zal vergeten. Een van de motoren explodeerde en vloog in brand. De stilstaande propeller aan de vlammen motor gaf een grimmige aanblik. Toen we tollend naar de aarde stortten, verwachtte ik te zullen sterven. Sommige passagiers gilden hysterisch. Wonderbaarlijk genoeg werden door onze steile duik de vlammen gedoofd. De piloot startte de andere motor weer en wist het vliegtuigje te stabiliseren en ons veilig aan de grond te zetten.

Al die tijd, hoewel ik 'wist' dat ik dood zou gaan, was het overheersende gevoel dat ik niet bang was om te sterven. Ik weet nog dat ik het gevoel had dat ik naar huis ging om mijn voorouders te ontmoeten voor wie ik tempelwerk gedaan had. Ik weet nog hoe diep dankbaar ik me voelde dat mijn liefste en ik voor eeuwig aan elkaar waren verbonden, en ook aan de kinderen, die in het verbond waren geboren en opgevoed. Ik besefte dat ons tempelhuwelijk mijn belangrijkste prestatie was geweest. Het eerbetoon dat ik van mensen had ontvangen, was niets vergeleken bij de innerlijke rust die voortvloeide uit verzegelingen die in het huis des Heren waren voltrokken.

Die aangrijpende ervaring duurde maar een paar minuten, maar mijn hele leven flitste aan mij voorbij. Nu ik weet hoe snel mijn herinnering terugkwam toen ik de dood onder ogen zag, twijfel ik niet aan de belofte in de Schriften dat wij bij het oordeel een 'volkomen herinnering' zullen hebben (zie Alma 5:18; zie ook 11:43).

Eeuwige leven

Na het oordeel bestaat de mogelijkheid om het eeuwige leven in te gaan, het soort leven dat onze Hemelse Vader leidt. Zijn celestiale sfeer wordt vergeleken met de heerlijkheid van de zon (zie 1 Korintiërs 15:41; Leer en Verbonden 76:96). Het ligt binnen het bereik

van een ieder die zich erop wil voorbereiden. De vereisten zijn duidelijk omschreven: 'Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben' (2 Nephi 31:20; zie ook Johannes 17:3).

Tijd om ons voor te bereiden

In de tussentijd resteren ons die achterblijven een paar kostbare momenten om ons 'voor te bereiden God te ontmoeten' (Alma 34:32). Onze slechtste zaken zijn onze onafgemaakte zaken. 'Voortdurend vooruit-schuiven' moet plaatsmaken voor 'verstandig voorbereiden'. Vandaag hebben we even de tijd om anderen tot zegen te zijn; tijd om vriendelijker te zijn, liefdevoller, eerder geneigd om te danken en minder snel geneigd om te mopperen, om royaler te delen en zorgzamer te zijn.

Dan, als het onze beurt is om door de deur van de dood te gaan, kunnen wij zegen wat Paulus heeft gezegd: 'Mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden' (2 Timotheüs 4:6-7).

We hoeven de dood niet als vijand te beschouwen. Bij volledig begrip en optimale voorbereiding verdrijft geloof angst. Hoop verdrijft wanhoop. De Heer heeft gezegd: 'Vreest daarom zelfs de dood niet; want in deze wereld is uw vreugde niet volkomen, maar in Mij is uw vreugde volkomen' (Leer en Verbonden 101:36). Hij heeft ons deze gave geschonken: 'Vrede laat ik u, mijn vrede geef ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef ik hem u.' Uw hart worde niet ontroerd of versagd' (Johannes 14:27).

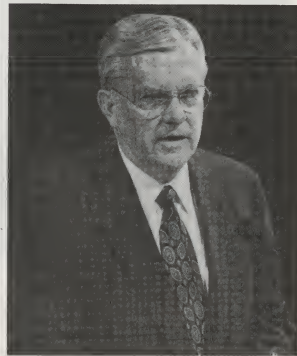
Als bijzondere getuige van Jezus Christus getuig ik dat Hij leeft! Ik getuig ook dat de sluijer van de dood heel dun is. Door ervaringen die te heilig zijn om te vertellen, weet ik dat zij die ons voor zijn gegaan, geen vreemdelingen zijn voor de leiders van de kerk. Onze en uw dierbaren zijn misschien net zo dicht bij als de kamer hiernaast, slechts gescheiden door de deur van de dood.

Met die zekerheid, broeders en zusters, houd toch van het leven! Koester elk moment als een zegen van God (zie Mosiah 2:21). Leid een goed leven, ja, verzeenlijk uw hoogste potentieel. Dan zal het vooruitzicht van de dood u niet gegijzeld houden. Met de hulp van de Heer zullen uw daden en verlangens u geschikt maken voor oneindige vreugde, heerlijkheid, onsterfelijkheid en het eeuwige leven. Hiervoor bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zegeningen van offervaardigheid

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De mate van onze liefde voor de Heer, voor het evangelie en voor onze medemens kan worden afgemeten aan onze bereidheid om voor hen te offeren.'

Tijdens de oktoberconferentie van vorig jaar hebben we naar vele geïnspireerde toespraken kunnen luisteren. In zijn zondagochtendtoespraak vestigde president Gordon B. Hinckley onze aandacht op een paar indringende ervaringen van onze pioniers die met hun offers het fundament van de herstelde kerk legden. Die heldhaftige ervaringen van de handkarpioniers brachten tedere gevoelens bij ons teweeg.

De beelden die in mijn geest en hart tot leven kwamen, hebben me niet meer losgelaten. Steeds weer moet ik denken aan die hooggelegen, besneeuwde, wonderige vlakten van Wyoming. Voor mijn geestesoog zie ik het lijden van die getrouwe heiligen en dan weet ik dat velen van hen in hun intense lijden, onder omstandigheden die voor ons nog maar moeilijk te bevatten zijn, God leerden kennen op een manier die weinigen ooit zullen begrijpen.

Velen van ons stammen af van heldhaftige pioniers en wij voelen ons dankbaar en gesterkt door hun inspirerende voorbeelden van offervaardigheid. Mijn overgrootmoeder, Margaret McNeil Ballard, schreef in haar dagboek over een van de offers van de

pioniers dat plaatsvond toen zij tussen de negen en elf jaar oud was. Ze schrijft:

'Na onze aankomst wilden we naar het westen, naar Utah met de Martin- en Willey-handkargroepen; maar ouderling Franklin D. Richards adviseerde mijn vader niet mee te gaan. Naderhand waren wij hem zeer dankbaar, gezien de lijdensweg, ontberingen en kou waarmee deze mensen zijn geconfronteerd. Dat jaar waren er vele groepsleden die op de reis bevoren. (...)

'De groep waarbij wij waren ingedeeld was vooruit gegaan en omdat mijn moeder graag wilde dat ik meeding, bond ze mijn broertje James met een sjaal op mijn rug. Hij was nog maar vier, (...) had de mazelen en was erg ziek; maar ik nam hem mee omdat mijn moeder haar handen vol had aan de andere kinderen. Ik zette de pas erin, haalde de groep in en reisde de hele dag met hen mee. Die avond hielp een vriendelijke vrouw mij om mijn broertje van m'n rug af te halen. Ik ging alleen zitten en hield hem de hele nacht in de sjaal gewikkeld op schoot. De volgende ochtend voelde hij zich iets beter. De mensen van het kamp waren erg lief voor ons en gaven ons wat gebakken spek en brood voor ontbijt.

'Ongeveer een week later werden mijn broertje en ik weer herenigd met de rest van het gezin.'

Deze korte episode uit het leven van mijn overgrootmoeder, in de tijd dat de kerk nog in haar kinderschoenen stond, leert mij dat onze voorouders alles, zelfs hun leven, gaven voor hun geloof, voor de opbouw van het koninkrijk van God. Het leert mij ook dat zij elkaar in hun intense beproevingen hielpen, voedden en sterkten, en dat zij zonder terughoudendheid met elkaar deelden. Ze hadden maar weinig in de vorm van voedsel, kleding en beschutting, maar hun liefde voor elkaar en hun toewijding aan de Heer en het evangelie kenden geen grenzen.

Onze toewijding aan het evangelie mag niet onderdoen voor die van onze trouwe voorouders, ook al zijn onze offers anders. Zij werden uit hun gerieflijke huis verde-

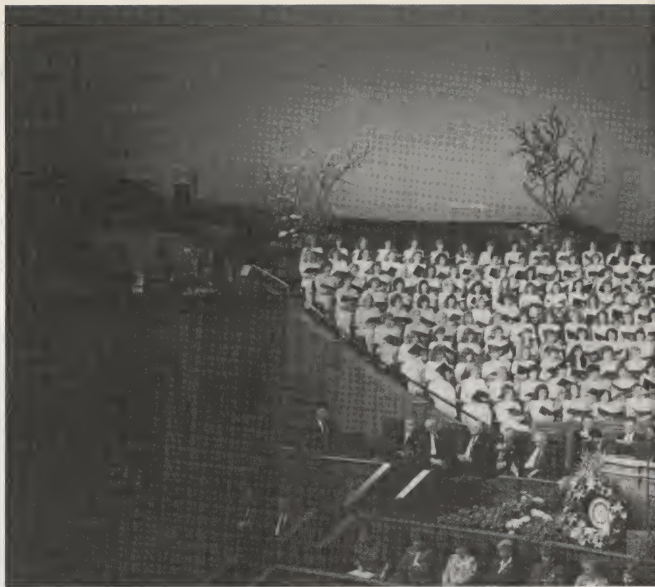
ven en gedwongen met rund en wagen of handkar te reizen om hun thuis en hun kerk in veiliger oorden opnieuw te vestigen. Onze offers zijn misschien subtieler, maar niet minder veeleisend. In plaats van fysieke ontbering en beproeving moeten wij trouw aan de evangeliebeginselen blijven te midden van kwalijke en vernietigende krachten als oneerlijkheid, corruptie, drug- en alcoholgebruik en ziekten die vaak door vrij seksueel verkeer veroorzaakt worden. Ook moeten we dagelijks strijden tegen immoraliteit in al haar vele vormen. Pornografie en geweld, vaak uitgebeeld in schadelijke tv-programma's, films en video's, nemen hand over hand toe. Haat en afgunst, hebzucht en zelfzucht zijn rondom ons, en de ondermijning van het gezin gaat in een steeds hoger tempo voort. Te midden van dit alles, broeders en zusters, mogen wij nooit de bron van onze overvloedige zegeningen vergeten.

Ik weet nog hoe ik met de leden van de Wijk Holladay 7 in het voorjaar van 1956 een bijeenkomst op een heuvel bij Mount Olympus bijwoonde. Onder leiding van onze ringpresident, G. Carlos Smith, staken we de eerste spade voor de bouw van een nieuw kerkgebouw. Toen de wijk was gevormd, hadden we in totaal 373 leden. Als ik me het goed herinner, was meer dan de helft onder de twaalf jaar oud. Ik was de tweede raadgever van bisschop William Partridge. Onder zijn leiding begon dit groepje mensen direct aan de bouw van een fase 3-gebouw.

De wijk werd in 1958 gesplitst en ik werd geroepen als bisschop van de Wijk Holladay 12. In die tijd betaalden de plaatselijke leden 50% van de kosten van een nieuw gebouw. Een paar weken voor de geplande inwijding van het gebouw had ik een van de belangrijkste ervaringen die ik ooit als leider gehad heb. Onze wijk met jonge gezinnen, die moeite hadden om de eindjes aan elkaar te knopen, moest de laatste 30000 dollar van ons aandeel in de kosten opbrengen. Ik vastte en bad mijn Hemelse Vader om mij te laten weten wat ik tegen de leden van de wijk over deze verplichting moest zeggen. We hadden al heel veel van hen gevraagd. Gewillig hadden ze meer geld en arbeid gegeven dan ik ooit voor mogelijk had gehouden, maar we moesten nog steeds die laatste 30000 dollar op tafel krijgen.

Toen de broeders naar de priesterschapsvergadering kwamen, kreeg ik het gevoel dat ik het getuigenis moest voorlezen dat mijn grootvader Ballard op 7 januari 1919, de dag dat hij tot apostel geordend werd, aan het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf had gegeven. Ik zal maar een klein stukje van dat getuigenis voorlezen.

'Ik weet zo zeker als ik leef dat dit Gods werk is en dat u zijn dienstknechten bent. (...) Van de vele getuigenissen die ik heb ontvangen, wil ik u er één vertellen. (...)

Vandaag ongeveer twee jaar geleden was ik een paar dagen met de algemene autoriteiten op het reservaat Fort Peck geweest om de problemen met ons werk onder de Lamanieten op te lossen. Er waren veel vragen die beantwoord moesten worden. We konden niet op eerdere ervaringen terugvallen, we moesten onze problemen gewoon aan de Heer voorleggen en van Hem inspiratie en hulp krijgen. In dit geval had ik de Heer gezocht, en die avond kreeg ik een openbaring en indruk die ik nooit meer ben vergeten. Ik werd naar deze plaats gebracht, dit vertrek. Ik zag mij hier bij u. Ik kreeg te horen dat ik nog een voorrecht mocht genieten. Ik werd naar een vertrek geleid waar, zo werd mij gezegd, ik iemand zou ontmoeten. Toen ik het vertrek binnenkwam zag ik, gezeten op een verhoging, de glorierijkste mens die ik mij kan voorstellen, en ik werd naar voren geleid om aan Hem voorgesteld te worden. Toen ik Hem naderde, glimlachte Hij, noemde mij bij naam en strekte zijn handen naar mij uit. Al word ik een miljoen jaar oud, ik zal die glimlach nooit vergeten. Hij sloeg zijn armen om mij heen en terwijl Hij mij tegen zijn borst drukte, kuste Hij mij, en Hij zegende me tot mijn hele wezen tintelde. Daarna viel ik aan zijn voeten en zag daar de tekenen van de nagels; toen ik ze kuste en mijn hele wezen met de diepste vreugde vervuld werd, had ik het gevoel dat ik in de hemel was: O! Kon ik waardig leven, al zo dat

tachtig jaar moeten zijn, zodat ik uiteindelijk, als ik hier klaar was, in zijn tegenwoordigheid mocht komen en het gevoel krijgen dat ik toen in zijn nabijheid had, dan zou ik alles wat ik ben of ooit hoop te zijn, daarvoor geven!' (Métin J. Ballard - *Crusader for Righteousness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, blz. 65-66.)

De Geest des Heren raakte ons hart. Er werd nog maar weinig gezegd, want dit kleine groepje trouwe mensen wist ook, op zijn eigen manier, dat Jezus Christus de Zoon van God is en dat Hij onze Heiland en Verlosser is. We wisten allemaal dat met groter geloof in Hem, we ons doel konden bereiken. Diezelfde dag kwam gezin na gezin naar mijn kantoor met geld en zij brachten offers die veel verder gingen dan ik, de bisschop, van hun gevraagd zou hebben. Zondagavond tegen achten had de wijkadministrateur voor iets meer dan 30000 dollar aan kwitanties uitgeschreven.

Opoffering bracht de leden van onze wijk werkelijk de zegeningen des hemels. Nooit heb ik onder mensen geleefd die harmonieuzer en zorgzamer elkaar met omgingen dan deze wijkleden toen zij hun grootste offers brachten. Te midden van deze inspanningen werden de zieken in de wijk door priesterschapszegens genezen. De jongeren namen zich voor goed te leven. De jongemannen stelden zich ten doel om geheel waardig te zijn om op zending te gaan, en de

meesten van hen deden dat ook; en de jonge vrouwen namen zich voor om met niets minder genoegen te nemen dan een eerzaam tempelhuwelijk. De zusters van de zustershulpvereniging vonden grote vreugde in liefdediensten, en huisonderwijs en huisbezoek werd elke maand in een geest van vreugde en dienstbetoon verricht. Ten tijde van onze grootste offers werden de leden van de wijk aaneengesmeed in de ware geest van het evangelie van liefde en dienstbetoon.

Offervaardegheid is een uiting van zuivere liefde. De mate van onze liefde voor de Heer, voor het evangelie en voor onze medemens kan worden afgemeten aan onze bereidheid om voor hen te offeren. Onze Heer en Heiland Jezus Christus gaf het hoogste voorbeeld van deze liefde. Zijn leven en bediening is voor ons een patroon om te volgen. Zijn goddelijke liefde culmineerde in een operste daad van liefde door toe te staan dat zijn leven voor ons geofferd werd. Met macht over leven en dood koos Hij ervoor zich aan pijn, spot en lijden te onderwerpen en zijn leven als losprijs voor onze zonden te geven. Gedreven door zijn liefde leed Hij lichamelijk en geestelijk in een mate die wij niet kunnen bevatten, en nam Hij onze zonden op zich op voorwaarde van onze bekeering. Door dat offer, door Hem persoonlijk gebracht, verschafte Hij ons een manier om verging van onze zonden te verkrijgen, en

door Hem, de weg terug naar de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader te vinden.

Het offer dat Hij van ons verlangt is 'een gebroken hart en een verslagen geest' (3 Nephi 9:20) dat ons tot bekeering voert. Als we aan zijn voorbeeld denken, is in vergelijking daarmee het beslag op onze tijd of middelen maar miniem. Daarom moeten we met blijdschap geven en dat als een zegen en een kans beschouwen.

Ik beseft dat ik tegenwoordig veel trouwe leden van de kerk zijn die veel offeren om zoons en dochters op zending te laten gaan en die op vele manieren grote diensten bewijzen. Maar toen ik over deze eenvoudige geloofsdaeden nadacht, vroeg ik me af: 'Hoe velen van ons bereiken werkelijk ons hoogste potentieel in het naleven van de geest van de wet van offerande?'

De kerkleden van vandaag zijn enorm gezegend nu onze financiële lasten verlicht zijn. Trouwe betaling van tiende die zorgvuldig besteed wordt, voorziet nu in de kosten van kerkbouw, energieverbruik en vele andere verplichtingen die vroeger een extra bijdrage nodig maakten. We moeten beseffen dat vermindering van deze noodzaak tot financiële bijdragen de weg opent naar grotere kansen om een hogere wet na te leven. Hiermee bedoel ik dat we op eigen initiatief manieren kunnen vinden om de hand toe te steken, om anderen te helpen en bij te dragen aan de opbouw van Gods

koninkrijk. De Heer heeft ons geboden om 'ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen; want de macht is in [ons], waardoor [wij] naar eigen willen kunnen handelen' (Leer en Verbonden 58:27-28).

Broeders en zusters, we mogen de geest van offervaardegheid, die de handkarpioniers hadden, niet verliezen. De Heer heeft magnifieke zegeningen bereid voor hen die dit eeuwige beginsel naleven door zich te verliezen in dienstbetoon aan God en de medemens. De offervaardeghe geest en de vreugde die voortvloeit uit dienstbetoon kan zelfs bij beproeving vrede en geluk brengen.

Het beginsel van offering moet in elk HLD-gezin onderwezen worden en op vele eenvoudige maar belangrijke manieren in praktijk worden gebracht. We kunnen dit doen door een voorbeeld van erbieid te geven dat de ware geest van aanbidding in onze diensten zal brengen, en door te waken voor gemopper en geklaag over de problemen van onze zondagse aanbidding. We kunnen een royale vastengave geven, vreugde putten uit het steunen van zendelingen en een eerlijke tiende betalen. We kunnen een roeping aanvaarden en met blijde en dankbare harten aan de slag gaan, regelmatig tempelwerk doen, elke dag met het gezin en individueel bidden, en elkaar elke week op goed voorbereide gezinsavonden onderwijzen. Zowel de jongere als de oudere leden kunnen zich in een vroeg stadium voorbereiden en zorgen dat ze waardig zijn om een zendingsoeproept te aanvaarden. We kunnen allen goede burenen zijn en voor de weduwen, armen en minder bedeelde zorgen. We kunnen elkaar als huisonderwijzer en -bezoekerster in dienstbetoon de hand toereiken. Broeders, we moeten rein en waardig zijn om anderen met het priesterschap dat wij dragen tot zegen te zijn. Ons wordt nu niet gevraagd om handkarren over de ijzige vlakten van Wyoming te trekken. Ons wordt wel gevraagd om het evangelie van Jezus Christus na te leven, te cultiveren en te onderwijzen. Aan ons heft voorrecht om onze middelen en onze tijd te investeren in hulp aan anderen. Ieder van ons moet doen wat hij of zij kan om onze HLD-leefwijze in stand te houden. Een essentieel onderdeel van deze instandhouding is de bereidheid om eigen verlangens opzij te zetten en die door onzelfzuchtige offers voor anderen te vervangen.

God zegene u, broeders en zusters, dat u net als ik zult weten dat God leeft, dat Jezus de Christus is, en dat het lidmaatschap in zijn kerk, de enige ware en levende kerk, nooit een last is maar altijd een grote zegen. Dat we dankbaar mogen zijn voor deze zegen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een machtige invloed ten goede

Ardeth G. Kapp

Onlangs ontheven als algemeen presidente jonge-vrouwen

'Als Jezus Christus, onze Heiland, het middelpunt van ons geloof is, dan gaan wij onze identiteit en onze tedere relatie met Hem begrijpen.'

Geliefde broeders en zusters, vandaag is mijn hart vol vanwege het diepe gevoel van liefde en respect dat ik voor het nieuwe jonge-vrouwenpresidium heb. Ik voel ook innige dankbaarheid voor mijn raadgeefsters en de leden van het algemene jonge-vrouwenbestuur met wie ik heb samengewerkt. Wij putten vreugde uit de kansen die wij door onze roeping hebben gekregen. Ik ben ook mijn eeuwige metgezelt zeer dankbaar; hij is een nimmer aflatende steun voor mij geweest.

Als wij in oprecht gebed de Heer om leiding baden en Hem ijverig zochten, dan voelden wij zijn Geest en ervoeren wij zijn leidende hand. Ik getuig van de wijsheid, inspiratie en leiding van onze priester-schapsleiders, die richting gaven aan dit grote werk.

Toen ik geroepen werd, zei president Gordon B. Hinckley dat dit een tijd zou zijn waarin de jonge vrouwen van de kerk een machtige invloed ten goede zouden worden. We zien dit nu over de hele wereld gebeuren.

Een vijftienjarig meisje uit Zaïre schreef mij: 'Ik weet dat mijn Hemelse Vader leeft, want ik heb het Hem gevraagd.'

Een andere jonge vrouw: 'Ik ben bijna veertien. U moet mij vertellen of u denkt dat

ik naar dansfeesten van school kan. Als ik voor het Halloween-bal geen antwoord van u krijg, ga ik niet. Ik wil niet ongehoorzaam zijn.'

Achter deze deugdzaam jonge vrouwen staan liefdevolle ouders en trouwe leiders die voelen dat hun een heilige taak is toevertrouwd, namelijk om te onderwijzen, lief te hebben, een hand vast te houden, en als dat nodig is geduldig te wachten.

In *Fiddler on the Roof* zegt Tevje tegen zijn dochters: 'In Anatevka weet iedereen wie [zij] is en wat God [van haar] verwacht' (Jerry Bauch, 'Tradition', *Fiddler on the Roof*, New York: Sunbeam Music, 1971).

Het is voor ons allemaal belangrijk om te weten wie we zijn en wat God van ons verlangt.

Toen Jezus veertig dagen had gevast, kwam de verleider tot Hem en probeerde in Hem zaadjes van twijfel over wie Hij werkelijk was te zaaien: 'Indien Gij Gods Zoon zijt', begon hij zijn kwalijke list. Jezus wist wie Hij was. Hij heeft die boodschap duidelijk aan ons allen verkondigd: 'Zie, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God!' (LV 6:21.) Hij is onze Heiland, onze voorspraak bij de Vader.

De jonge vrouwen van de kerk hebben waarden waarin hun identiteit tot uiting komt: 'Ik ben een dochter van mijn Hemelse Vader, die van mij houdt, en ik zal geloof oefenen in zijn eeuwige plan, dat wordt uitgevoerd onder leiding van mijn Heiland Jezus Christus' (*Handboek Jonge-vrouwen*, blz. 3).

Ieder van ons, jong en oud, heeft zich door de doop verbonden om de naam van Jezus Christus op zich te nemen, om lief te hebben, zorgzaam te zijn en onze broeders en zusters te dienen, waar ze ook mogen zijn. Een paar weken geleden sprak ik op een zendingshaardvuuravond waar leden hun vrienden die geen lid waren mee naartoe hadden genomen. Op de voorste rij zag ik een jonge meisje naast haar moeder zitten. Later hoorde ik dat ze nog maar twaalf was. Ik vroeg haar of ze naar voren wilde komen. Ze kwam nauwelijks boven het spreekgestoelte uit. Onvoorbereid zei het meisje,

uit haar hoofd, met gevoel en overtuiging in haar tere maar duidelijke stem: 'Wij zijn dochters van onze Hemelse vader, die van ons houdt, en wij houden van Hem. Wij zullen "te allen tijde als getuige van God staan"' (*ibid.*, blz 3). Ze citeerde het hele thema, ook de waarden voor de jonge vrouwen, en alle aanwezigen luisterden vol ontzag.

Als we weten en onthouden wie we zijn, worden wij geleid door een kracht die ons hele doen en laten beïnvloedt. We naderen tot onze Vader in de hemel door heilige verordeningen en verbonden die alleen in zijn herstelde kerk beschikbaar zijn.

Ik had het voorrecht om op de Filipijnen een trouw HLD-gezin in hun palmhutje te bezoeken. In deze bescheiden omgeving luisterde een prachtige jonge vrouw van veertien aandachtig naar haar vader, die uitlegde dat door elke cent te sparen die ze konden missen en alles te verkopen wat ze bezaten, ze op een dag genoeg zouden hebben om naar de tempel te gaan waar ze voor eeuwig als gezin aan elkaar verzegeld konden worden.

Het is door ons geloof in het belang van verbonden met God en ons begrip van ons enorme potentieel dat de tempel, het huis des Heren, het middelpunt wordt van alles wat echt belangrijk is. In de tempel hebben wij een aandeel in verordeningen die een brug tussen hemel en aarde slaan. Ze bereiden ons voor op de dag dat wij in Gods tegenwoordigheid kunnen terugkeren en de zegeningen van een eeuwige familie en het eeuwige leven kunnen ontvangen.

Over de hele wereld heb ik jonge vrouwen in vele talen hun belofte horen uitspreken: 'Wij geloven dat wij ons (...) erop kunnen voorbereiden heilige verbonden te sluiten en na te komen, de tempelverordeningen te ontvangen, en de zegeningen van de verhoging te genieten' (*ibid.*, blz. 3). Deze zegeningen liggen binnen ieders bereik - alle kinderen van onze Hemelse Vader. Als Jezus Christus, onze Heiland, het middelpunt van ons geloof is, dan gaan wij onze identiteit en onze tedere relatie met Hem begrijpen. Dit wordt prachtig verwoord in het lied:

*De liefdeskoning is mijn herder,
zijn goedheid vergaat nimmermeer;
mij ontbreekt niets als ik de zijne ben
en Hij de mijne, immermeer.
(Naar Henry W. Baker, 'The King of Love',
Masterpieces of Religious Verse, New York:
Harper, 1948, nr. 783.)*

Door verordeningen en verbonden die in de tempel beschikbaar zijn, heeft onze Hemelse Vader ons een weg bereid om in blijdschap tot Hem terug te keren. Van deze eeuwige waarheden getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Je staat niet alleen

Presidentie Janette C. Hales
Algemeen presidentie jonge-vrouwen

'Het moeilijkste van volwassen worden is dat je ermee door moet gaan. Maar we staan niet alleen.'

W at houd ik veel van Ardeth Papp en Jayne Malan en de pas ontheven bestuursleden. En wat kreeg ik een heerlijk gevoel toen president Monson mij vertelde dat mijn raadgeefsters geïnteresseerd waren. Hij zei: 'Dit moet je niet alleen doen.' Snel voegde hij daaraan toe: 'Je staat niet alleen.'

Ik heb een getuigenis van die woorden en van de troost die zij bieden. Vier jaar geleden, toen ik ineens weduwe was en de jongste van mijn vijf kinderen op zending ging, voelde ik mij alleen. Ik wandelde veel in die tijd en op een dag zei ik tegen een buurvrouw dat ik veel aan jonge mensen dacht. 'Echt waar?' zei ze. 'Ik vraag me af waarom.' Ik kwam tot de conclusie dat ik me misschien wel probeerde te herinneren wie ik was voor ik trouwde. Ik zei: 'Als ik ooit nog de kans krijg om met de jeugd te werken, zal ik zoveel geduldiger, zoveel zachtaardiger en zoveel liefdevoller zijn.' En later heb ik daaraan toegevoegd: 'Ik zal alles in mijn vermogen doen om de jonge mensen te stimuleren zich op de toekomst voor te bereiden.'

Als we opgroeien, voelen we ons soms alleen of buitengesloten. Tijden van verandering zijn tijden om te groeien: dingen als verhuizing, van school veranderen, op zending gaan, een baby krijgen, je kind dat op zen-

ding gaat, een ernstige ziekte, een dierbare verliezen. Ik denk dat er dingen zijn die ons in deze groeiperioden helpen zodat we ons niet meer zo alleen voelen. Besteed meer tijd aan het praten met je Hemelse Vader en het lezen van de Schriften. Luister naar die stille, zachte stem. Een jonge vrouw in de bijenkorfleertijd zei het zo: 'Toen ik begon te bidden en de Schriften te lezen, kreeg ik daar helemaal geen goed gevoel over. Maar toen ik dat ongeveer twee maanden had gedaan, begon ik me heel gelukkig te voelen, en ik hield van m'n ouders en broertjes en zusjes, en ik wilde gewoon aardig tegen iedereen zijn.'

Toen de profeet Enos naar de woorden van de Heer luisterde, ging hij verlangen naar het welzijn van anderen (zie Enos 1:9). Als we aan anderen gaan denken, voelen we ons minder alleen.

Een ander hulpmiddel is het vinden van steun. Als presidentie hebben we raadgeefsters nodig, en we hebben allemaal behoefte aan zorgzame en geïnteresseerde gezinsleden en vrienden. Een vader zei eens tegen zijn dochter: 'Iemand geeft om je. Het zijn niet altijd de mensen van wie je graag zou willen dat ze om je geven, maar er is altijd iemand die er is en die om je geeft. Waarschijnlijk weet je zelfs al wie het zijn, want het zijn degenen op wie je altijd kan rekenen. Dat verandert niet' (Joseph Walker, 'Value Speak', *Chicago Tribune*, 3 juni 1991). We hebben mensen nodig die om ons geven. 'Uw vrienden blijven u trouw, en zij zullen u wederom met een warm hart en open armen begroeten' (Leer en Verbonden 121:9).

Volwassen worden lukt niet zonder inspanning. Niet zo lang geleden kwam mijn jongste dochter thuis en zei dat haar bisschop haar gevraagd had om leerkracht in de zondagsschool te worden. Ze zei: 'Ik voel me gewoon geen leerkracht in de zondagsschool.' Ik zei: 'Dat ben je ook nog niet, Mary, maar dat komt.' Volwassen worden betekent ons potentieel verwezenlijken. Onze Hemelse Vader rekent er elk van ons. Naarmate we werken en ervaring opdoen, zal ons zelfvertrouwen langzaam van binnenuit groeien.

Soms maken we de vergissing dat we ons alleen voelen omdat we gewoon geen erkenning krijgen. Slechts een klein deel van wat we doen, doen we in het openbaar. De rest is allemaal kleine en vaak onopgemerkte daden. Maar als je kleine daden optelt, zijn ze duizend keer meer waard dan die waarvoor je in het openbaar erkenning krijgt. Albert Schweitzer heeft gezegd dat als je de daden die in het openbaar gedaan worden, vergelijkt met de kleine daden die in het verborgene plaatsvinden, ze als 'het schuim op de golven van een diepe oceaan zijn' (Albert Schweitzer, *Out of My Life and Thought*, New York: H. Holt, 1949, blz. 90). Het is goed om daaraan te denken als we volwassen worden.

Tot elke jonge vrouw in de kerk, jullie die nu volwassen worden, zeg ik: je staat niet alleen. Ik wil je zeggen dat ik van je hou. Heb je enig idee hoeveel er door jullie ouders en leiders over jullie gedacht wordt, gepraat wordt, gebeden wordt, en hoeveel er van jullie gehouden wordt? Leer werken en ontwikkel je talenten. Kijk naar de behoeften van anderen en dien met liefde. Steun elkaar in jullie streven voor waarheid en deugd te staan. Onze Hemelse Vader houdt van je. Hij begrijpt je problemen. Hij weet dat je al voor je geboorte op deze tijd bent voorbereid. Ik heb volkomen geloof in de woorden van onze profeet, die heeft gezegd: 'Jullie zijn in deze tijd geboren voor een heilig en heerlijk doel' (*De Ster*, januari 1987, blz. 78).

Mag ik nu alle volwassen leden van de kerk de suggestie doen om de namen van de jongelui uit uw wijk of gemeente te weten te komen en hen bij de naam te noemen. Stimuleer hen in wat zij moeten doen. Toon waardering voor hun goede prestaties. Zij hebben onze steun nodig, en wij die van hen. Het moeilijkste van volwassen worden is waarschijnlijk wel dat je ermee door moet gaan. Maar we staan niet alleen. Ik getuig daarvan en spreek mijn dankbaarheid voor deze kennis uit, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zijn kruis opnemen

Ouderling Han In Sang

van de Zeventig

'De liefde van God betekent mensen opzoeken en (. . .) hen helpen tot zij hun oude gewoonten veranderen en met blijdschap tot onze Hemelse Vader komen.'

Ik voel mij zeer nederig, en bid oprecht om de Geest en de steun van de Heer.

In het boek 3 Nephi lezen we: 'Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van zijnentwege geroepen om zijn woord onder zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben' (5:13).

Ik ben vanuit Korea de halve wereld overgereisd om mijn getuigenis van het evangelie van Jezus Christus te geven. Korea is in oorlog geweest. In mijn leven heb ik veel tragiek, verdriet en veranderingen gezien. Toch heb ik ook vele wonderen gezien. Korea is mijn geboorteland, ik woon er al mijn hele leven. Daar liggen mijn geliefde voorouders, waaronder mijn lieve vader en moeder en mijn overgrootouders, begraven.

Van onze vijf kinderen wonen er nu vier in Korea. Ook velen van onze goede vrienden en broers en zusters en hun gezin wonen er.

Ik heb altijd in Korea gewoond totdat ik vorig jaar augustus door de Heer naar Salt Lake City geroepen werd om zijn woord onder zijn volk te verkondigen.

Maar het Eerste Presidium gaf mij de raad om in de eerste plaats, boven alles, als algemeen autoriteit een discipel van de Heer te worden.

Voordat ik verder ga wil ik eerst zeggen:

'Kam sa ham ni ta!' Kam sa ham ni ta is een typisch Koreaanse uiting van eerbetoen en dankbaarheid.

Ik ben mijn Hemelse Vader dankbaar voor zijn liefde en bijzondere zegeningen in mijn leven. In wanhopige, zware tijden en gedurende de hele oorlog, dreef ik werkelijk naar de rand van mijn bestaan en voelde ik me volkomen hulpeloos. Er was geen hoop, geen toekomst voor mij. Ik dacht dat ik door alles en iedereen uitgeworpen en buitengesloten was.

Door middel van mijn liefdevolle ouders verrichtte mijn Hemelse Vader wonderen voor mij. Ik kon opstaan en verder gaan.

Hier en daar werd voor onderdak en voedsel gezorgd. Het was niet veel, maar genoeg om door te gaan en om uiteindelijk vandaag hier bij u te zijn in deze historische, prachtige Tabernakel, omringd door de gekozen leiders van Gods kerk.

Daarom zeg ik 'Kam sa ham ni ta' tot mijn Hemelse Vader.

Ik ben dankbaar voor mijn goede ouders en hun bijzondere liefde en geweldige invloed in mijn leven. Ik voel ook diepe dankbaarheid voor dr. Kim Ho Jik, de eerste Koreaanse heilige der laatste dagen, de nederigste en onzelfzuchtigste persoon die ik ooit

gekend heb. Die grootse man leidde het handjevol berooide jonge Koreaanse heiligen der laatste dagen door de tijden van beproeving heen om zo het fundament te leggen van het werk van de Heer in het land van de ochtendstilte, Korea, door deze schijnbaar hulpeloze mensen klaar te maken om het evangelie van Jezus Christus te leren en pal te staan voor de zaak des Heren.

Zijn liefde voor God en zijn liefde voor mij brachten vele wonderen in mijn leven tot stand.

Ik heb mij ten doel gesteld een goed lid van de kerk te worden, net als hij — een goede vader, een goede echtgenoot, en zelfs een goede vertaler, net als hij.

Ik weet dat hij en mijn vader vandaag vanuit de geestenwereld op mij neerblikken en glimlachen.

Ik ben dankbaar voor u, mijn broeders en zusters. Kam sa ham ni ta!

En van u heeft mij het herstelde evangelie van Jezus Christus onderwezen en mij als lid van dit koninkrijk gedoopt. Uw liefde was de eerste invloed die mij ertoe bewoog het evangelie te aanvaarden. In de vele jaren die sindsdien zijn verstreken, zijn er vele grote leiders van de kerk bij ons geweest om ons te onderwijzen en oefenen.

President Lee, president Kimball, president Benson, president Hincley, president Monson en vele andere grote leiders kwamen naar ons toe om ons met grote liefde van de Heer in staat te stellen onszelf te veranderen.

In Korea heeft president Hincley vele tranen gelaten, en we voelden allemaal hoeveel liefde hij had voor de Heer en voor de arme mensen in het Verre Oosten. Kam sa ham ni ta!

Toen wij in het vorige najaar ons huis in Korea achterlieten, kwamen velen van onze broeders en zusters naar vliegveld KimPo om afscheid te nemen. Onder die mensen

Het algemeen presidium jeugdwerk: presidente Michaelene P. Grassli (midden), eerste raadgeefster Betty Jo N. Jepsen (links), en Ruth B. Wright, tweede raadgeefster.

bevonden zich ook vier van onze kinderen, half verloren, half huilend. Ze waren zo trots op hun ouders. Op die dag stonden mijn vrouw en ik aan de andere kant van de vertrekhal waar we normaal gesproken onze gasten uitwuiden.

Vliegveld KimPo: ik ken die plaats heel goed. Ik ben er vaak geweest, meestal om gasten te ontvangen of bezoekers weg te brengen. Elke keer dat ik vliegveld KimPo naderde, zei ik tegen mezelf of tegen mijn vrouw: 'Ik niet! Nooit! Ik zal voor hen halen wat ze nodig hebben. Ik zal hen rondrijden en voor hen vertalen en noem maar op. Maar wat er ook gebeurt, ik blijf thuis en zorg dat ik een goede leerkracht Evangelieleer van de zondagsschool ben!' De Heer heeft mijn zelfzuchtig gefluister gehoord.

Ouderling Maxwell, u heeft ons onderwezen over de realiteit van de prijs van het discipelschap. U heeft gezegd: 'Er kan geen korting bedongen worden, en de prijs kan ook niet in één keer voldaan worden' (*Men and Women of Christ*, Salt Lake City: Bookcraft, 1991, blz. 24).

Ik moest die les heel snel leren, en ik ben dankbaar voor de inhoud en stimulans van die boodschap.

We wonen nu in Tokyo. Alleen de Heer weet waarom. In Tokyo moesten we alles opnieuw leren, ook de nieuwe zin van het leven. We moesten de taal leren, de cultuur, de manier waarop die samenleving in elkaar zit, we moesten leren hoe we van de ene plaats naar de andere kwamen; en vooral moesten we de mensen leren kennen en leren van hen te houden.

In het boek Marcus staat: 'Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en name zijn kruis op en volg Mij' (Marcus 8:34).

Zijn kruis dragen is niet al te gemakkelijk, maar het zal ook niet al te moeilijk zijn, want God leeft en Hij houdt van ons.

Op verschillende plaatsen in ons gebied ontmoet ik 'vermoede leiders'. Ik omarm ze en zeg ze dat ik van ze houd omdat ik een sterk getuigenis van de levende God en zijn grote liefde heb.

Voor mij betekent de liefde van God mensen opzoeken en iets goeds voor hen doen en hen helpen tot zij hun oude gewoonten veranderen en met blijdschap tot onze Hemelse Vader komen. Alleen de liefde van God kan de vele ziekten en problemen van deze wereld genezen, ook de ziekte van inactiviteit in de kerk.

Moge die liefde van God vrede in uw huis brengen. Ik houd van u, en Kam sa ham ni ta! Ik weet dat God, onze Hemelse Vader, leeft en dat Jezus Christus onze Heiland is. Joseph Smith was een waar profeet van de Heer in deze bedeling.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geloof en goede werken

Ouderling Stephen D. Nadauld
van de Zeventig

'Het leven biedt ieder van ons een manshoog, driedimensionaal panorama van kansen waar we voortdurend tegenaan lopen.'

Het stemt mij nederig hier op dit spreekgestoelte te staan, waar vanaf de profeten en apostelen de waarheden van de herstelling hebben verkondigd. Ik ben dankbaar voor deze kans om te dienen; ik heb door de jaren heen bewondering gekregen voor de algemene autoriteiten met wie ik nu nauw mag samenwerken. Ik ben veel verschuldigd aan een geweldige en capabele moeder en een buitengewone echtgenote, metgezel en moeder van onze zeven zoons. Ik herhaal wat ouderling Scott eerder gezegd heeft: 'Margaret overtreft mij in elke kwaliteit die de moeite waard is. Ik houd heel veel van haar.'

Kinderen kunnen wonderlijke en vaak lachwekkende inzichten in het leven bieden. In ons gezin hebben wij identieke tweelingzoons van tien. Soms is het onmogelijk om die twee uit elkaar te houden.

We zijn pas naar een nieuwe buurt verhuisd. Een paar dagen later vroeg ik Aaron, een van de tweeling, hoe hij aan die grote bult op zijn voorhoofd kwam. Hij bracht het als volgt: 'Nou papa, Lincoln [zijn oudere broer] zat mij in de gang achterna, ik rende de hoek om en zag Adam [z'n tweelingbroertje]. Nou, ik wist dat ik harder kon lopen dan Adam, dus bleef ik maar lopen.' Het bleek dat hij zo tegen een manshoge spiegel was aangelopen!

Het leven biedt ieder van ons een manshoog, driedimensionaal panorama van kansen waar we voortdurend tegenaan lopen. De vooraanstaande filosoof Pogo zei het zo: 'We hebben de vijand ontwaard, en hij is onszelf!' (Walt Kelly.)

In welsprekender termen zei de Heer tegen Moroni: 'En als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. (...) want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

Als we in de spiegel de verzameling bulten en schrammen zien die onze zwakheid bezijnen, laten we er dan aan denken dat er twee grote stabiliserende krachten zijn die als anker voor onze ziel kunnen dienen.

De eerste wordt geïllustreerd door een ervaring die ik een paar maanden geleden had. Een ringpresident en ik gingen op bezoek bij een jonge vrouw in Atlanta (Georgia). Ze was 29; haar man was bij een auto-ongeluk om het leven gekomen; ze woonde met haar twee kinderen op een klein flatje. Waarschijnlijk verachtten we dat ze verdrietig en ontmoedigd zou zijn door die 'bult' die zij niet zelf had veroorzaakt. Maar intendeel, ze was opgewekt; ze was kalm; ze was heel hartelijk. Ze dankte ons dat we waren gekomen en zei, en ik herhaal haar woorden zo letterlijk mogelijk: 'Broeders, ik wil u zeggen dat ik in het plan van verlossing geloof. Ik dank mijn Heiland voor de belofte van een glorierijke opstanding met mijn man. Ik ben dankbaar voor zijn zoenoffer.' En terwijl ze haar armen om haar kinderen heen sloeg, zei ze: 'Ons geloof in Jezus Christus helpt ons erdoor.'

We hadden verwacht te moeten troosten en sterken, en in plaats daarvan verlieten wij haar flat nederig, verkwikt en gezegend door haar prachtige uiting van geloof.

Wij leven inderdaad op geloof: geloof in het plan van verlossing, geloof in de rol van Jezus Christus als Heiland en Verlosser, geloof dat Hij als de Zoon van God de macht heeft te redden, te vergeven, ons te verheffen. Op grond van ons geloof bekenen we ons, onderhouden we zijn geboden, zoeken wij zijn herstellende kerk en bevoegde priester-schap. Wij luisteren naar en geven gehoor

Het leven van de pioniers in brons uitgebeeld aan de voet van het zeemeewuimonument op Tempel Square.

aan de woorden van zijn profeten en apostelen die vanaf dit en andere spreekgestoelten gesproken worden.

Als we geloof in Hem oefenen, dan zal Christus ons helpen onze zwakheden te overwinnen, en ook de daardoor opgelopen 'bulten en schrammen'.

Om de tweede grote stabiliserende kracht te illustreren, wil ik u graag deelgenoot maken van een andere ervaring. Een paar jaar geleden was ik net als bisschop geroepen. We hadden een wijkfeestje rond een zwembad bij een van de flatgebouwen waar de meeste leden van de wijk woonden. Ik werd

aan een nieuw lid van de wijk voorgesteld, een jonge vrouw in de twintig die Carol heette. Carol had van kinds af aan spastische verlamming. Ze liep heel moeilijk; haar handen waren kreupel. Haar vriendelijke, lieve gezicht was ook aangetast, en haar spraakvermogen ook. Maar ik kwam er al heel snel achter dat je wel van haar moest houden.

Al na een paar minuten leerde ze mij een geweldige les. Terwijl we praatten, keken we hoe een lange, knappe, donkerharige, zeer atletische jongeman van de duikplank dook en zich kennelijk daarbij wat bezeerde. Hij klom uit het water en hield z'n hand

tegen z'n hals en ging onder een boom zitten. Ik zag hoe Carol met veel moeite een bordje eten voor hem maakte en dat strompelend naar hem toebrecht; een eenvoudig gebaar, een 'goede daad'. Carols goede daden werden spreekwoordelijk. Ze zorgde voor de zieken; bracht hongeregen voedsel; ze reed mensen naar waar ze wezen moesten (een ervaring waarbij je bleek en bevand maar altijd ongedeerd op je bestemming kwam); ze troostte; ze verhief; ze zegende.

Een keer liep ik met haar op de stoep langs de flat waar ze woonde. Uit de ramen, van de balkons, van de veranda's klonk het: 'Hé, Carol!' 'Hoe is 't, Carol?' 'Kom je even langs, Carol?' En soms zei er iemand: 'O, dag bisschop.' Het was duidelijk dat iedereen van Carol hield en haar volkomen accepteerde, en dat door haar geweldige daden.

Wat me van Carol nog het levendigst voor de geest staat, gebeurde in de lente van dat jaar. De wijk zou meedoen aan de vijf kilometer lange 'fun run' ['pretrace']; een 'contradictio in terminis', overigens. Carol wilde met de andere wijkleden meedoen, maar we zagen niet in hoe dat zou kunnen. Gewoon lopen was al heel moeilijk voor haar. Toch was ze vastbesloten. Ze streed en trainde elke dag om haar uithoudingsvermogen op te vijzelen.

De finish was in het stadion. We stonden met z'n twee- of driehonderden bij de eindstreep een sapje te drinken en op adem te komen. En toen dachten we aan Carol; ze moest nog ergens op het parcours zijn. Toen we naar de ingang van het stadion renden, kwam ze in zicht; ze hapte naar adem, kwam nauwelijks vooruit, maar was vastbesloten de finish te halen. Toen ze op de sintelbaan kwam, op weg naar de eindstreep, gebeurde er iets magnifieks. Ineens stonden er aan weerskanten honderden juichende vrienden. Anderen renden mee om haar te steunen en overeind te houden. Carol 'van de geweldige goede daden' had de race uitgelopen.

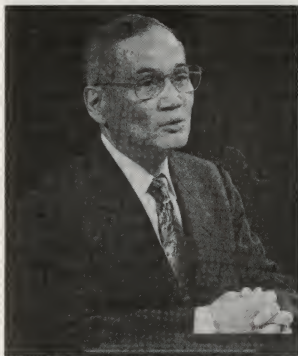
Op een dag gaan we allemaal over de eindstreep. Zullen wij daarbij ook worden toegejuicht en aangemoedigd door hen van wie wij hebben gehouden en die wij hebben gediend? Hopelijk zal het de goedkeuring wegdragen van onze Heiland, die vanwege ons geloof en onze goede daden zal zeggen: 'Goed gedaan, goede en trouwe dienstknecht.'

Ik voeg mijn getuigenis bij de vele die vanaf dit spreekgestoelte gegeven zijn. Ik weet dat God leeft. Jezus Christus is zijn Zoon, onze Heiland en Verlosser. Hij heeft de macht om ons te verheffen als wij maar in geloof, met goede daden, en met heel ons hart tot Hem willen gaan. Dat getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Wat doet u voor de Christus?

Ouderling Sam K. Shimabukuro
van de Zeventig

'Het beste en verstandigste dat wij als discipelen van de Heiland kunnen doen, is onze aardse proeftijd ijverig te gebruiken om als Hem te worden.'

Geliefde broeders en zusters, ik vind het fijn dat ik de liefde en warme groet van de geweldige heiligen en zendingen in Japan en Korea aan u kan overbrengen. Zij maken deel uit van de honderdduizenden heiligen en zendingen over de hele wereld die hun uiterste best doen om ware en toegewijde discipelen van de Heer Jezus Christus te zijn, om zo de zegeningen van vrede en voldoening in hun leven te ervaren en de vruchten van liefde en goede wil met anderen te delen.

Ik voel mij vereerd en nederig met deze opdracht van het Eerste Presidium om in deze bijeenkomst van de algemene conferentie te spreken. Als de zorgen van de echtgenote maatgevend zijn voor het succes van een toespraak op de algemene conferentie, dan ga ik het helemaal maken, want de zorgen die bij mijn vrouw leefden zijn ruim voldoende voor niet alleen mijn maar ook alle andere toespraken die deze conferentie vanaf dit spreekgestoelte zijn gehouden en nog zullen worden gehouden. Wat een zegen om een vrouw te hebben die zoveel zorgen om je heeft.

In Matteüs 22, vers 42 staat een vraag die belangrijk is voor u en mij, wij die beweren discipelen van de Heer Jezus Christus te zijn. De vraag, door Jezus zelf gesteld, is: 'Wat dunkt u van de Christus?' Ik weet zeker dat we allemaal over die vraag hebben nage-

dacht; misschien is die ooit eens aan ons gesteld. Ongetwijfeld hadden we ons antwoord klaar, en uit al die antwoorden bleek hoezeer wij Hem liefhebben en eren. Het is niet verbazend dat wij of anderen Hem keer op keer titels gaven als Eniggeboren Zoon, Heer en Heiland, Verlosser der wereld, Zondeloos offer, Lam Gods, Licht der wereld, en talloze andere. En elke keer dat wij getuigen van wat wij van Hem denken, weet ik zeker dat wij dat met de meeste eerbied en genegenheid doen. We worden ook gesterkt door de wetenschap dat wat wij getuigen bevestigd wordt door de Geest, want 'niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door de Heilige Geest' (1 Korintiërs 12:3).

Mag ik u nu in alle bescheidenheid nog een belangrijke vraag voorleggen, in aansluiting op 'Wat dunkt u van de Christus?'. Het is geen vraag uit de Schriften, maar hopelijk is die vraag uw bedachtzame overweging waard, en mogelijk zal die nuttig blijken bij het beoordelen en het 'wegen' van uw en mijn discipelschap. In aansluiting op 'Wat dunkt u van de Christus?' wil ik u vragen: 'Wat doet u voor de Christus?'

De hoofdpersoon bij de vraag 'Wat dunkt u van de Christus?' is natuurlijk de Heer Jezus zelf. Wij brengen Hem voor het voetlicht door een levendige beschrijving te geven van zijn goddelijke natuur, zending en prestaties, gevolgd door onze gedachten en getuigenissen over zijn leringen en werken tijdens zijn bediening van drie korte jaren en de verstrekkende goede invloed die deze in ons leven hebben gehad. De vraag 'Wat doet u voor de Christus?' is natuurlijk heel belangrijk omdat deze een uitdaging in zich bergt die eeuwige implicaties en gevolgen voor ons leven op aarde en in het hierna-maals heeft. Nu worden wij de hoofdpersoen en worden wij in plaats van Jezus Christus voor het voetlicht gebracht. Wat nu telt is niet wat wij van Hem denken, maar wat we voor Hem hebben gedaan, doen en nog zullen doen. Het is duidelijk dat ons discipelschap kan en zal worden afgemeten aan ons antwoord op deze vraag, en uiteraard moet dat antwoord meer op het gebied van werken dan van woorden liggen.

Jezus heeft ons geleerd: 'Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Konink-

rijk der hemelen binnegaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is' (Matteüs 7:21). Hij confronteert ons met het indringende feit dat zijn Vaders wil doen de sleutel is van toegang tot het koninkrijk des hemels. Aan Christus denken en van Hem getuigen is zeer belangrijk, maar deze gedachten en woorden moeten vergezeld gaan van goede werken naar het voorbeeld van die van Christus zelf.

Het antwoord op de vraag 'Wat doet u voor de Christus?' kan alleen gevonden worden in wat wij voor Hem doen. De bewijslast van ons discipelschap – met andere woorden, wat wij bereid zijn voor Hem te doen – rust vierkant op onze schouders. Jezus heeft door zijn daden al onomwonden laten zien wat voor man Hij is en wat Hij voor ons wilde bereiken. Met wat Hij heeft gedaan, heeft Hij ons een onuitwisbaar beeld van zichzelf nagelaten en heeft Hij het ons gemakkelijk gemaakt om een mening over Hem te vormen. Nu wordt de aandacht van Christus naar ons verlegd. Het is onze beurt om een beeld van onszelf achter te laten door wat wij voor Hem doen, en dan zullen we het antwoord hebben gegeven op de vraag 'Wat doet u voor de Christus?' en op de vraag hoe wij willen dat mensen over ons denken.

Dit beeld van onszelf dat wij uiteindelijk willen nalaten door de vraag ijverig door onze werken te beantwoorden, kan ons karakter genoemd worden – hopelijk zelfs een christelijk karakter. De betekenis en essentie van een christelijk karakter wordt prachtig omschreven in Jezus' eenvoudige maar diepzinnige uitspraak: 'Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? (...) Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27). Karakteristiek voor zijn grootheid is het feit dat Hij ons niet alleen zegt wat een christelijk karakter is, maar ons ook de helpende hand toesteekt bij wat gedaan kan en moet worden om een christelijk karakter te hebben. Liefdevol zei hij: 'Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is mijn evangelie; en gij weet, wat gij in mijn kerke moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen; 'Daarom, indien gij deze dingen doet, zigt gij gezegend, want gij zult ten laastten dage worden verheven' (3 Nephi 27:21-22).

Daarnaast heeft Hij gezegd: 'Want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook gij doet, gelijk Ik u gedaan heb' (Johannes 13:15). En: 'Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij' (Johannes 8:31). En ten slotte, eenvoudig maar majestueus: 'Volgt Mij' (2 Nephi 31:10).

Het wordt duidelijk dat het beste en verstandigste dat wij als discipelen van de Heiland kunnen doen, is onze aardse proeftijd ijverig te gebruiken om als Hij te worden en een christelijk karakter te krijgen door

zijn leringen en voorbeeld te volgen en te doen. Als we dat doen, worden onze daden een ondubbelzinnig antwoord op de vraag: 'Wat doet u voor de Christus?' en dat gaat hand in hand met ons antwoord op 'Wat dunkt u van de Christus?'. Ja, als onze krenten 'Heer, Heer' en onze daden met elkaar

overeenstemmen, dan zullen wij zeker recht hebben op toegang tot het koninkrijk des hemels.

Onze grootste prestatie op onze lange en moeilijke reis naar de onsterfelijkheid is onze bewering dat wij discipelen van de Heer Jezus Christus zijn te staven door in alle eer-

lijkheid te kunnen zeggen dat zijn wegen de onze zijn en dat zijn gedachten de onze zijn.

Mogen wij dit allen bereiken door toegewijde inspanning en onwrikbaar geloof in Hem die ons voorbeeld van waarheid en gerechtigheid is, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het goede nastreven

Ouderling Joseph B. Wirthling
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Voor leden van de kerk is het goede nastreven meer dan een nobel ideaal. Het is een verplichting die we op ons hebben genomen toen we ons lieten dopen.'

Geliefde broeders en zusters, ik vind het een voorrecht om op deze gelegenheid bij u te zijn en tot u te kunnen getuigen van de waarheid van het evangelie en van mijn diepgaande genegenheid voor hen die ons daarin leiden. Ik bid dat de Geest van de Heer mij nabij zal zijn terwijl ik u toespreek.

Sinds mijn kinderjaren, waarschijnlijk al vanaf mijn vijfde, kom ik naar de conferentie. Ik weet nog dat ik met mijn vader altijd op de derde rij van het middenstuk zat en dat ik intens genoot van alle conferenties waar hij me mee naartoe nam. Maar ik denk niet dat ik ooit een betere en meer inspirerende conferentie heb meegemaakt dan deze. Ik voeg daaraan toe dat het waarschijnlijk de langste is die ik ooit heb meegemaakt omdat ik een van de laatste sprekers ben.

Een belangrijk document voor de herstelling van het evangelie is een brief die de profeet Joseph Smith schreef in antwoord op een verzoek van John Wentworth, redacteur bij een krant in Chicago. In de Wentworth-brief schetste de profeet 'een beeld van de opkomst, groei, vervolging en het geloof van de heiligen der laatste dagen' (*History of the Church*, deel 4, blz. 535). Het lijkt erop dat dit het eerste gepubliceerde verslag is van de belangrijke gebeurtenissen die in de 36 jaar na de geboorte van de profeet plaatsvonden.

Het laatste deel van de brief, de geloofsartikelen, vormen een beknopte weergave van de grondbeginselen van de kerk. Het feit dat één door de hemel geïnspireerde man dit opmerkelijke document heeft geschreven in plaats van een groep geleerde mensen, is weer een bewijs van de goddelijke roeping van Joseph Smith (zie *History of the Church*, deel 4, blz. 535 e.v.).

In het laatste stuk van het dertiende geloofsartikel staat: 'Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.'

Iets nastreven wil zeggen ernaar op zoek gaan, iets proberen te vinden of te verkrijgen. Het duidt op een actieve, assertieve levensbenadering. Abraham bijvoorbeeld streefde 'naar de zegeningen der vaderen'; hij wilde 'meer naar gerechtigheid streven' (Abraham 1:2). Het is het tegenovergestelde van passief afwachten tot ons iets goeds overkomt, zonder inspanning van onze kant.

Wij kunnen ons leven met het goede vullen, zodat er geen ruimte overblijft voor iets anders. We kunnen uit zoveel goeds kiezen dat we nooit iets van het kwaad hoeven te nemen. Ouderling Richard L. Evans heeft gezegd: 'Er is kwaad in de wereld. Er is ook goed. Aan ons de taak te leren kiezen tussen de twee; om toe te nemen in zelfbeheersing, in vaardigheid, in vriendelijkheid; om door te gaan en steeds de ene voet voor de andere te zetten, één dag, één uur, één moment, één taak tegelijk' (Richard L. Evans, *Thoughts for One Hundred Days*, 5 delen, Salt Lake City: Publishers Press, 1970, deel 4, blz. 199).

Als we het deugdzaam en liefelijke nastreven, zullen we ze zeker vinden. Daar staat tegenover dat als wij het kwade nastreven, we dat ook zeker zullen vinden. Lucifer weet heel goed hoe hij de kinderen van onze Hemelse Vader moet verleiden en velen van hen omlaag sleuren naar waar hij en zijn volgelingen zijn. Hij rebelleerde en werd uitgeworpen; hij wil ons even eindelijk maken als hijzelf is (zie 2 Nephi 2:18).

Mijn boodschap is misschien wel het tegenovergestelde van de wereldse boodschap van Satans leugen. Ook Nephi heeft

hierover geschreven: 'Er zullen velen zijn, die zullen zeggen: Eet, drink en weest vrolijk, want morgen sterven wij en het zal wel met ons zijn. (. . .)

'vreest nochtans God – Hij zal het bedrijven van een weinig zonde wel rechtvaardigen; liegt dus een weinig, maakt misbruik van iemand (. . .); daar steekt geen kwaad in; doet al deze dingen, want morgen sterven wij. En indien het zo zij, dat wij schuldig zijn, zal God ons met weinige slagen slaan, en ten slotte zullen wij zalig worden in het koninkrijk Gods' (2 Nephi 28:7-8).

Hoewel wij in de wereld leven, mogen wij niet van de wereld zijn. Voor leden van de kerk is het goede nastreven meer dan een nobel ideaal. Het is een verplichting die we op ons hebben genomen toen we ons lieten dopen; elke keer dat wij van het avondmaal nemen, hernieuwen wij die verplichting. We moeten bedenken: 'Want ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen;

'Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen' (Leer en Verbonden 1:31-32).

Wij kunnen ernaar streven ons gezin te versterken en thuis vrede en geluk te bevorderen, waardoor het een veilige haven wordt tegen de zorgen en het kwaad om ons heen. Door hun voorbeeld kunnen de ouders hun kinderen leren vriendelijk, welge-manierd en respectvol te zijn, elkaar te helpen en ruzie en spanning te vermijden. Soms gaan gezinsleden minder beleefd en vriendelijk met elkaar om dan dat zij met kennissen of zelfs vreemdelingen omgaan. Gezinsleden kunnen van karakter verschillen waardoor er wrijving ontstaat, maar toch moeten zij hun tederste genegenheid bewaren voor hen die het dichtste bij hen staan: echtgenoot of echtgenote, ouders, broers en zusters. Iemands grootte blijkt naar mijn mening uit hoe hij of zij mensen behandelt bij wie hij niet beleefd en vriendelijk hoeft te zijn.

We kunnen ernaar streven goede burenen te zijn. Vaak is het zo dat zij die goede burenen zijn, goede burenen hebben. Een goede buur zijn betekent meer dan zo nu en dan een vriendschappelijk gebaar tijdens vakantie of bij een crisis. Het betekent voortdurend aan een oprechte vriendschap werken. Bij noodgevallen reageren we snel. Zo vloog de vorige kerst de auto van onze burenen in brand. Iedereen die de vlammen zag, schoot te hulp. Reageren we net zo alert als de nood minder hoog is maar zeker niet minder belangrijk? Gaan we bij onze burenen langs, zelfs als er niemand ziek is of er geen sprake van een crisis is?

We kunnen ernaar streven onzelfzuchtig te dienen, gedreven door de liefde die we voor onze medemens voelen. De Heiland stelde maar één ding boven die liefde, en dat

is liefde voor God: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. 'Dit is het grote en eerste gebod.

'Het tweede, daaraan gelijk, is: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

'Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten' (Matteüs 22:37-40).

Over deze twee geboden lezen we in het boek 1 Johannes: 'Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben.

'En dit gebod hebben wij van Hem: Wie God liefheeft, moet ook zijn broeder liefhebben' (1 Johannes 4:20-21).

Anderen dienen moet een natuurlijk onderdeel worden van het leven van elke volging van onze Heiland. Als we eigenbelang uit liefde ondergeschikt maken en onszelf geven zonder de bijgedachte iets terug te willen ontvangen, komen we in de richting van waar discipelschap. 'De Heer heeft zijn volk (. . .) geboden om voor de armen en behoeftigen te zorgen. Hij heeft gezegd: "En gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is mijn discipel niet" (Leer en Verbonden 52:40).' (*Op 's Heren eigen wijze*, blz. 3). In een ring die ik onlangs bezocht is veel werkloosheid. Maar de trouwe heiligen en leiders geven allen een royale vastengave om er zo voor te zorgen dat niemand tekort komt.

Wetmoeten streven naar zelfredzaamheid, voor zover dat mogelijk is, en niet van anderen afhankelijk zijn voor de kost. Sommige mensen schijnen te denken dat we recht hebben op het goede van het leven zonder ons daarvoor in te spannen. Velen vinden dat de overheid of anderen voor ons moeten zorgen; ze vinden dat zij voor voedsel, gezondheidszorg en behuizing moeten zorgen. Natuurlijk moet de samenleving voor haar mensen zorgen, maar de bevolking in het algemeen moet af van de gedachte dat ze van de overheid afhankelijk mogen zijn voor zaken die zij zichzelf kunnen verschaffen.

We moeten ernaar streven gelukkig en opgewekt te zijn en Satan niet toestaan ons er met ontmoediging, wanhoop of depressie onder te krijgen. Zoals president Benson heeft gezegd: 'Van alle mensen moeten wij als heiligen der laatste dagen het meest optimistisch en het minst pessimistisch zijn' (*Ensign*, oktober 1986, blz. 2). Als zonde er de oorzaak van is dat wij niet gelukkig zijn, moeten we ons bekeren en weer op het rechte pad gaan lopen, want 'godeloosheid bracht nimmer geluk' (Alma 41:10) en 'je kunt niet verkeerd doen en je goed voelen. Dat is onmogelijk' (Ezra Taft Benson, *New Era*, juni 1986, blz. 5).

Ik denk dat geluk voortvloeit uit een goed geweten, door zonder bedrog of misleiding door het leven te gaan. Het betekent niet jaloers of afgunstig zijn. Het betekent de vrede thuis bevorderen en in ons hart de gemoedsrust voelen die het gevolg is van gerechtigheid. Het komt door de kennis en zekerheid, door de Geest ingegeven, dat ons leven in harmonie met Gods wil en aanvaardbaar voor Hem is (zie Joseph Smith, *Lectures on Faith*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, 3:5). Uiteindelijk is het zo dat de vaak geciteerde uitspraak van Joseph Smith nog steeds van kracht is: 'Geluk is het doel van ons bestaan, en het zal uiteindelijk ons deel zijn als wij het pad volgen dat erheen leidt, en dit pad is deugd, oprechtheid, trouw, heiligheid en het onderhouden van al Gods geboden' (*History of the Church*, deel 5, blz. 134-135). We hoeven ons niet bedrukt of ontmoedigd om het wereldgebeuren te voelen, want de Heer zal ons helpen het goede te vinden dat ons tot het geluk voert.

In een tijd dat omroeporganisaties en uitgeverij bijna vrije toegang tot ons huiselijk leven hebben, moeten wij ernaar streven alleen goed, hoogstaand amusement toe te laten, of het nu om tv, radio, video, tijdschriften, boeken of ander leesmateriaal gaat. We moeten heel selectief zijn en alleen die dingen kiezen die inderdaad deugdelijk, lieflijk, eervol of prijzenswaardig genoemd kunnen worden. Als we twifelen, moeten we het buiten de deur houden.

Vooraf in een verkiezingsjaar, zoals nu hier in de Verenigde Staten, moeten we ernaar streven steun te geven aan hen die volgens ons in oprechtheid zullen handelen en onze ideeën over een goede regering zullen uitvoeren. De Heer heeft gezegd: Het volk 'treurt wanneer de godelozen heersen.

'Daarom moet er ijverig naar eerlijke en verstandige mannen worden uitgezien, en gij moet er zorg voor dragen goede en verstandige mannen te ondersteunen' (Leer en Verbonden 98:9-10).

De kern blijft altijd strikt neutraal, zonder politieke voorkeur, maar elk lid moet actief betrokken zijn bij het politieke proces. We moeten de kwesties en de kandidaten overwegen om er zeker van te zijn dat onze stem gebaseerd is op kennis in plaats van horen zeggen. We moeten voor onze staatslieden bidden en de Heer vragen hen te helpen bij de zwaarwichtige besluiten die ook ons raken. Onze overtuiging ten aanzien van aardse regeringen en wetten staan in afdeling 134 van de Leer en Verbonden en het twaalfde geloofsartikel. We moeten de politieke stroming steunen die met deze morele overtuigingen overeenkomt.

De leden van de kerk moeten ernaar streven het evangelie naar allen te brengen die ernaar willen luisteren. We moeten er zonder verder uitstel naar streven om in woord en daad te prediken om er zo zeker van te zijn dat iedereen die bereid is het evangelie te aanvaarden, hiertoe de kans krijgt. De beste manier van evangelieprediking is het na te leven. Ouders moeten hun kinderen voorbereiden door hen in de beginselen van het evangelie te onderwijzen, hun te leren rein en kuis te leven zodat ze degelijke zendingen en ambassadeurs van de Heer kunnen zijn, en hen aan te moedigen om een sterk getuigenis van het evangelie te krijgen, en hen te helpen zich financieel op deze heilige dienst voor te bereiden. Ook moeten oudere echtparen hun zaken zo regelen dat ze op zending kunnen.

We kunnen ernaar streven vaak naar de tempel te gaan om daar essentiële verordeningen te verrichten voor hen die ons zijn voorgegaan. De tempel stelt ons in staat voor anderen te doen wat zij niet voor zichzelf kunnen doen. Het is liefdewerk dat onze voorouders de mogelijkheid geeft om verder vooruitgang te maken naar het eeuwige leven. Zo waardevol en heilzaam als het tempelwerk voor hen is, zo is het dat ook voor ons. Het huis des Heren is een plaats waar we het wereldse kunnen ontvluchten en ons leven in eeuwig perspectief kunnen zien. We kunnen nadenken over instructies en verbonden die ons meer inzicht geven in het heilsplan en de oneindige liefde van onze Hemelse Vader voor zijn kinderen. We kunnen onze relatie tot God, de Eeuwige Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus overpein-

zen. Uit de Leer en Verbonden leren wij dat de tempel een plaats van dankzegging is, 'een plaats van onderricht van allen, die zijn geroepen tot het werk der bediening in al hun verschillende roepingen en ambten;

'Opdat zij mogen worden vervolmaakt in het begrijpen van hun bediening – in theorie, in grondbeginsel en in leer – in alle dingen, die betrekking hebben op het koninkrijk van God op aarde' (Leer en Verbonden 97:13-14).

Geregeld tempelwerk kan geestelijke kracht schenken. Het kan een anker in het dagelijkse leven zijn, een bron van leiding, bescherming, geborgenheid, gemoedsrust en openbaring. Geen werk is geestelijker dan het tempelwerk.

Met de woorden van Hugh Nibley: 'De tempel is een schaalmodel van het universum. De mystiek van de tempel ligt in het verlonge van andere werelden; de tempel is een aardse weerspiegeling van de hemelse orde, en de macht die hem vult komt van boven' ('Nibley Considers the Temple in the Cosmos', *Insights, an Ancient Window*, maart 1992, blz. 1).

Als geestkinderen van onze Hemelse Vader moeten we er altijd naar streven ons goddelijke potentieel in ons te onderkennen en ons perspectief nooit te beperken tot het smallere gezichtsveld van de sterfelijkheid.

We moeten ernaar streven de Heilige Geest bij ons te hebben, die de voortdurende metgezel kan zijn van alle leden van de kerk die gehoorzaam en rechtvaardig zijn. Hij kan in ons verstand en in ons hart alle waarheid aan ons openbaren, ons in tijden van verdriet troosten, ons aanzetten tot juiste keuzen en beslissingen, en ons helpen van zonden rein te worden. Ik ken geen grotere zegen die wij in de sterfelijkheid kunnen ontvangen dan het gezelschap van de Heilige Geest.

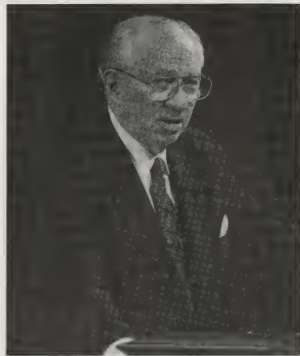
Inderdaad, we leven in moeilijke tijden, maar we kunnen het goede nastreven en het ook verkrijgen, ondanks Satans verleidingen en valstrikken. Hij kan ons niet boven ons vermogen tot weerstand verleiden (zie 1 Korintiërs 10:13). Als we streven naar iets wat 'deugdzaam, liefelijk, eervol of prijzenswaardig' is, streven we ernaar als de Heiland te worden en zijn leringen na te volgen. Dan zijn we op het pad dat ons naar het eeuwige leven kan voeren.

Ik getuig nederig dat onze Hemelse Vader al zijn kinderen kent en liefheeft en dat zijn Geliefde Zoon, Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser is. Joseph Smith is de profeet van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus. Zijn opvolgers, van Brigham Young tot onze huidige profeet, president Ezra Taft Benson, zijn ook hedendaagse profeten van God. Ze leren ons om het goede na te streven. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze grote zending

president Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Uiteindelijk komt het erop neer dat dit onze grote zending is: tot de wereld in woord en daad getuigen van de levende realiteit van de Zoon van God.'

Geliefde broeders en zusters, dit zijn twee heerlijke dagen geweest. Ik hoop dat we alles wat we gehoord hebben de revue zullen laten passeren en erover zullen nadenken. We hebben ons vergast aan het woord van God.

De muziek was prachtig. De gebeden waren geïnspireerd. De toespraken waren verheffend en verhelderend, en deze avond zal ons leven verrijken als we ernaar streven om

meer in harmonie te leven met de leringen die we hier gehoord hebben.

Het is jammer dat president Benson ons niet kon toespreken. Hij is nu 92 jaar. Zijn aanwezigheid gisteren en ook vandaag heeft ons geholpen. We vonden het fijn om hem te zien glimlachen en zwaaien. Nu wij aan het eind van deze vergadering zijn gekomen, wil ik een uitspraak van hem bij u achterlaten: zijn persoonlijke getuigenis van de Zoon van God, van wie hij de dienstknecht hij is. Dit zijn zijn woorden:

'Bijna tweeduizend jaar geleden leefde er een volmaakte Mens op aarde: Jezus de Christus. Hij was de Zoon van een Hemelse Vader en een aardse moeder. Hij is de God van deze wereld, onder de Vader. Tijdens zijn aardse bestaan verpersoonlijkte Hij alle deugden en hield Hij ze in volmaakt evenwicht; Hij leerde de mensen de waarheid, opdat ze vrij mochten zijn; zijn voorbeeld en leringen vormen de grote norm – de enige weg – voor de hele mensheid. Onder ons werd Hij de eerste en enige die de macht had om na de dood zijn lichaam met zijn geest te herenigen. Door zijn macht zullen alle gestorvenen opstaan. Eens moeten wij allen voor Hem staan om volgens zijn wetten geoordeeld te worden. Hij leeft nu, en in de reëlijk nabije toekomst zal Hij terugkeren, tri-

omferend, om zijn vijanden te onderwerpen, om de mensen naar hun daden te belonen, en zijn [rechtmatige] taak op zich te nemen om in gerechtigheid over de hele aarde te heersen en te regeren' (Ezra Taft Benson, *An Enemy Hath Done This*, Salt Lake City: Parliament Publishers, 1969, blz. 52-53).

Dat is het getuigenis van onze profeet en onze leider. Ik herinner u eraan dat het er uiteindelijk op neerkomt dat dit onze grote zending is: tot de wereld in woord en daad getuigen van de levende realiteit van de Zoon van God, de herrezen Heer, die onze Heiland en Verlosser is.

Mag ik tot slot u allen danken, allen die mij kunnen horen, waar u ook bent in dit grote land of op de wereld, voor het geloof dat u in uw hart draagt van de goddelijkheid van dit werk, voor de toewijding waarmee u dient, voor uw gebedvol verlangen om uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen en hen met het goede woord van God te voeden.

Als u over een paar minuten deze Tabernakel verlaat, nodig ik u uit even naar de torens van de tempel te kijken, rechts van ons. Morgen is het honderd jaar geleden dat de sluitsteen van de hoogste toren van dat prachtige gebouw geplaatst werd. Tijdens de algemene conferentie die een eeuw geleden werd gehouden, spoorden de algemene autoriteiten de mensen aan om de benodigde offers in tijd en middelen te brengen om ervoor te zorgen dat de tempel op 6 april 1893 kon worden ingewijd. Dat lukte hen, en volgend jaar rond deze tijd zullen wij het eeuwfeest van de inwijding van dit prachtige huis des Heren herdenken. Deze tempel is een getuigenis dat geen uitdaging te groot is voor de mensen van deze kerk als zij in geloof voorwaarts gaan.

Namens president Benson en alle algemene autoriteiten smee ik de zegeningen des hemels op u af, waar u ook bent. Moge zijn milde gunst u toelachen, opdat er vrede in uw leven en vrede in uw woning moge zijn. Moge u veilig naar uw dierbaren terugkeren, en mogen de herinneringen aan deze grootse gebeurtenis zoet en vruchtbaar zijn. God zij met u tot we u wederzien, geliefde broeders en zusters, mijn vrienden en medearbeiders in dit grote werk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zustersconferentie
14 maart 1992

'De liefde vergaet nimmermeer'

Elaine L. Jack

Algemeen presidente zustershulpvereniging

'Wij zijn één in toewijding aan onze Hemelse Vader en in ons verlangen een anders leven te beïnvloeden. Samen met onze priesterschapsdragers bouwen wij het koninkrijk van God op.'

Lieve zusters van de zustershulpvereniging, dit is een heerlijk moment om deze viering met u mee te maken. We houden toch zoveel van u allen, wij waarderen u en heten u van harte welkom! *Willkommen in der Frauenhilfsvereinigung. Bienvenu. Ni men hao. Bienvenidas.*

Dit is zondermeer een opmerkelijke zustersvergadering. Nog nooit zijn zoveel vrouwen bij elkaar gekomen om te bidden, te zingen en de diepste gevoelens van hun hart aan elkaar kenbaar te maken - en te delen in de manieren waarop de Heer ons als vrouw en als lid van zijn kerk heeft gezegend.

'Verhef uw hart en verheug u' (zie Leer en Verbonden 25:13), zegt de Heer ons, en inderdaad verheugen wij ons. Hoewel de zustershulpvereniging 150 jaar oud is, voelen we ons fris en krachtig. We zijn vol verwachtingen voor al onze zusters over de hele wereld, van de Filipijnen tot Japan, van Engeland tot Nieuw-Zeeland en van Parijs tot Sint Petersburg. Ons persoonlijke leven, onze omstandigheden en onze uitdagingen zijn even verschillend als de landen en culturen waaruit wij komen. Maar toch is onze

overgave identiek. Wij kunnen ons vandaag allemaal verheugen dat we vrouwen zijn in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij zijn één in toewijding aan onze Hemelse Vader en in ons verlangen een anders leven te beïnvloeden. Samen met onze priesterschapsdragers bouwen wij het koninkrijk van God op. Wij zijn als vrouwen een geweldige kracht ten goede geworden in een wereld die ons inzicht en onze spiritualiteit nodig heeft.

Honderdvijftig jaar geleden voelden zusters in Nauvoo (Illinois), de schone stad, de behoefte om zich te organiseren. Net zoals wij nu, verlangden zij ernaar een kracht ten goede te zijn. Zij wilden hun steentje bijdragen aan de bouw van de Nauvoo-tempel: de helpende hand bieden met naald en draad, met lepels om het eten om te roeren, met pennen om gedichten te schrijven, met doeken om een koortsachtig kind te kalmeren. Onze wortels liggen in die kleine gemeenschap die ook nu bloeit als gerestaureerde historische plaats. En er is veel dat wij delen met onze zusters uit het oude Nauvoo.

Aan de oever van de Mississippi bevindt zich een plek waar de heiligen de moerassen drooglegden, een stad van formaat bouwden en graag wilden blijven. Er was daar, tussen de goed verzorgde huizen en vruchtbare akkers, een patroon voor Zion, een oord waar de mensen één van hart konden zijn. Net zoals het volk van Nephi vele jaren daarvoor, waren zij verlangend 'om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, (...) gewillig elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mochten zijn' (zie Mosiah 18:8).

In deze geest ontstond de zustershulpvereniging toen een handjevol vrouwen bij elkaar kwam in Joseph Smiths winkel van rode baksteen met de bedoeling hun krachten te bundelen. Hun eerste presidente, Emma Smith, sprak de vrouwen als volgt toe: 'Wij gaan iets buitengewoons doen - wanneer een vaartuig vol mensen op de klippen loopt, zullen we dat opvatten als een luide

hulpkreet – wij verwachten buitengewone gebeurtenissen en dringende verzoeken' (Notulen van de Female Relief Society of Nauvoo, 17 maart 1842).

En die kwamen ook, en de zusters waren overal in de weer: van het verlossen van een kind in stilligging tot het opvangen van de beroeide bekeerlingen die Nauvoo per schip bereikten. Het waren onverschrokken vrouwen die op eenzame momenten van hart tot hart spraken en de handen ineensloegen wanneer niets anders de pijn kon verlichten. Zij verzamelden goederen en geld en deelden uit aan de behoeftigen. Velen werkten op het land en bouwden hun eigen huis. Zij verzorgden de zieken, baden om goddelijke inspiratie, ontvingen macht vanuit de hemel en oefenden die uit.

De heiligen van toen voorzagen in de behoeften van hun tijd. Ik ben ervan overtuigd dat zij hun kracht te danken hadden aan hun vermogen om naar voren te treden met een klinkend 'Hier ben ik, zend mij' (Abraham 3:27). En gelijk waren ze op weg om het werk van de Heer te doen.

Een van de jongste aanwezigen op die allereerste vergadering was Bathsheba Smith, die vele jaren daarna de vierde algemene presidentie zou worden. Ze had een goede opleiding genoten in die Nauvoo-jaren en werd later bekend om de woorden waarmee zij steevast haar bezoeken – de officiële en de informele – besloot: 'Vrede zij u, vrede zij dit huis' (*Woman's Exponent*, september 1910, blz. 18).

Deze wereld telt veel Bathsheba Smiths, talrijke vrouwen met de pioniersgeest die vrede uitdragen en het motto van de zustershulpvereniging, 'De liefde vergaat nimmermeer', bezielen. In het verleden heeft meer dan één generatie vrouwen in hun schort aren gelezen, het graan in hun eigen schuur opgeslagen en er een goed gebruik van gemaakt als de nood aan de man kwam. En dat deed het. Andere vrouwen zetten zich in voor de gezondheidszorg en de verpleging door het stichten van een ziekenhuis. In deze tijd gaan het oude en het nieuwe in elkaar over wanneer toegewijde zusters elkaar zusterlijk steunen en liefhebben en hun huisbezoeken afleggen te paard en te voet, met de bus en met de auto. Door de jaren heen en in de verschillende werelddelen hebben de vrouwen geleerd hun geloof en godsdienst boven hun eigen gemak en persoonlijke prioriteiten te stellen.

Onze zusters zijn standvastig, te allen tijde de overvloedig in goede werken (zie 1 Korintiërs 15:58). Zij begrijpen dat hun niet alleen geboden is te handelen, maar ook om een bepaalde houding te ontwikkelen. 'Wees standvastig' (Leer en Verbonden 31:9) – onwrikbaar in gerechtigheid, ootmoedig, liefdevol, handig, vriendelijk, vrijgevig, attent, waardig, zacht, ijverig, openhartig. Vrouwen

hebben zoveel diepte en zoveel talent! En zoveel geloof. Ondanks beproevingen, de verwarring in de wereld en sarcastische stemmen kunnen wij vertrouwen op de Heer en voorwaarts streven met een blij hart, wetende dat we bij iedere uitdaging en elk probleem kracht ontvangen om verder te gaan. Waarom? Omdat wij weten dat zijn beloften geldig zijn, dat Hij ons werkelijk bij naam kent en voor ieder van ons een plan heeft. Hij zal ons helpen dat plan te leren kennen en ons vreugde geven bij de uitvoering ervan.

Uit de ervaringen van de vrouwen in Nauvoo en in de zustershulpvereniging over de hele wereld blijkt dat de individuele vrouw een grote kracht kan zijn. Alma beschreef de waarde van onze bijdrage als volgt: 'Zie, ik zeg u, dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht' (Alma 37:6). Het leven van een vrouw is inderdaad vol kleine en eenvoudige dingen: een praatje over de afgelopen dag, overavonden, hilariteit om een familiegrapje, werk in al zijn verscheidenheid, spelen met kinderen, een bezoek aan de dokter, de tuin doen, maaltijden bereiden, een les geven in de kerk, de buurvrouw een handje helpen, meewerken in het dienstencentrum, een geleerde les met een zuster delen. Kleine, eenvoudige zaken die een relatie bepalen en het getuigenis ontwikkelen. Kleine, eenvoudige zaken die sterke mannen en vrouwen tot gevolg hebben.

Toen wij voor het eerst als zusterschap in Nauvoo bijeenkwamen, zei de profeet Joseph Smith: 'Dit is het begin van betere dagen' (*History of the Church*, deel 6, blz. 607). Er is een overvloed aan betere dagen geweest, dankzij de bijdragen van vrouwen zoals u. In allerlei woningen, groot en klein, in de stad en op het platteland, zorgen HLD-vrouwen voor een goede invloed. In allerlei soorten gezinnen geven vrouwen troost en zorgen zij voor nieuwe toewijding. Wij maken anderen deelgenoot van onze wijsheid en kennis. Wij moedigen onze gezinsleden aan en onderwijzen hen.

Als zusters in Zion hebben wij toegevoegd aan elkaars kracht. Wij zien de uitwerking van onze zusterschap in de zondagse vergaderingen en de vergaderingen huiselijk leven. Wie van ons heeft niet meegemaakt dat net op het juiste moment een hand de onze pakte? Dat we een kaartje of een telefoontje van een zuster kregen net wanneer onze wereld ineens stortte? Als zusters weten we, begrijpen we en voelen we elkaar aan.

In 1842 zei Lucy Mack Smith, de moeder van de profeet Joseph Smith, tegen de zusters: 'Wij moeten elkaar koesteren, over elkaar waken, elkaar troosten en samen tot kennis komen, zodat wij eens bij elkaar zullen zijn in de hemel' (Notulen van de Female Relief Society of Nauvoo, 24 Maart 1842). Let

erop hoe zij ervan uit gaat dat wij mettertijd samen in de hemel zullen zijn. Maar nu zijn wij hier en er is werk te doen.

Een jaar geleden, bij de voorbereiding op deze grote gebeurtenis, voerbereiding over de hele wereld om ons foto's te sturen van vrouwen die heel gewoon bezig zijn het evangelie na te leven. De reactie was opzienbarend! Ze stroomden van alle kanten binnen. Sommige foto's waren stuk voor stuk netjes in vloeipapier verpakt; andere waren waardevolle historische foto's; sommige zusters stuurden hele pagina's uit hun plakboek. Er waren foto's bij van een beroepsfotograaf, terwijl andere het product van een heel eenvoudig toestel waren. Vele gingen vergezeld van het briefje in de eigen taal. Maar ongeacht het land van herkomst, de reacties hadden veel gemeen met deze uit Japan: 'Dankuwel voor de gelegenheid om deel uit te maken van deze geweldige zusterschap. Wij houden van u allemaal.' Of dit briefje uit Afrika: 'U hebt een vreugdekaars in ons gemoed aangestoken.'

Wij zijn een onderdeel van een groot geheel. Wij hebben elkaar nodig om onze zusterschap compleet te maken. Wanneer wij onze hand naar onze zusters uitsteken, steken we onze hand uit naar ieder continent, want wij bevinden ons onder alle volkeren. Wij zijn met elkaar verbonden wanneer wij samen proberen te begrijpen wat de Heer ons te zeggen heeft en wat Hij van ons maken wil. Wij spreken weliswaar verschillende talen, maar kunnen toch een familie zijn met één hart. Wij werken, spelen, baren, koesteren en dromen; wij huilen, bidden, lachen, klappen van vreugde weleens in onze handen, en ontdekken dat het leven op aarde ons leert hoezeer wij onze Heiland, Jezus Christus, nodig hebben.

De Heer heeft ons gezegd: 'Weest verblijd, want ik ben in uw midden' (LV 29:5). Hij is bij ieder van ons en zijn Geest brengt ons dichter bij elkaar wanneer wij arm in arm ons zusterschap in het evangelie beseffen.

Als zusters in Zion ontvangen we nog steeds dringende verzoeken: het verzoek om het evangelie te onderrichten, ons gezin te verheffen, onze buren tot zegen te zijn, onze vrienden en vriendinnen te helpen, een voorbeeld te zijn, onze kennis met anderen te delen en zielen tot Christus te brengen door de manier waarop wij leven en elkaander liefhebben.

Ja, als zusters in Zion gaan wij iets buitengewoons doen.

Deze toespraak is gefilmd in Nauvoo (Illinois) en uitgezonden als onderdeel van de satellietuitzending ter gelegenheid van het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging. □

De opdracht van de zustershulpvereniging

Aileen H. Clyde

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Vanaf het begin – 150 jaar geleden – heeft de zustershulpvereniging de vrouwen mogelijkheden aangereikt om hun eigen leven en dat van anderen te versterken.'

Daar zijn we dan, maart 1992 – een eind op weg in het laatste decennium van de twintigste eeuw. Samen verbazen wij ons over onze uiteenlopende woonplaatsen, talen, culturen en zelfs de onderlinge fysieke verschillen. Wij verheugen ons over de geweldige invloed van deze grote, internationale vereniging die ons verbindt in ons gezamenlijk doel en onze zusterschap. De opdracht van de zustershulpvereniging is gefundeerd op het evangelie van Jezus Christus, en vrouwen over de hele wereld geven in toenemende mate gehoor aan zijn leringen. Hun geloof brengt hun leven op een hoger niveau en naarmate hun getuigenis groeit, onderrichten en verheffen zij allen om hen heen. De bedoeling van deze vereniging is om allen erbij te betrekken en hun leven tot zegen te zijn.

Christus heeft ons duidelijk geleerd dat wij zijn liefde kunnen ervaren, ongeacht onze levensomstandigheden, onze burgerlijke status of geslacht. Toen Hij op zijn tocht door Samaria naar Galilea de vrouw bij de bron aansprak, kon zij niet geloven dat Hij het tegen haar had. Zij was Samaritaanse, Hij

Jood. Haar bewustzijn van hun onderlinge verschillen, ongetuigdheid het gevolg van een lange traditie, maakte het haar moeilijk Hem te begrijpen. Toen Hij een ernstig gesprek met haar aanknoopte, begon zij te beseffen dat het over veel meer ging dan het belang van wat water uit een bron. Zijn woorden bevrijdden haar van de remmingen die zij had geuit aan het begin van hun gesprek. Toen Hij haar het levende water aanbood 'dat springt ten eeuwigen leven', ontwaakte er bij haar een nieuw inzicht, waardoor zij begon te beseffen dat Hij 'in geest en in waarheid' leerde (Johannes 4:14, 23).

Haar horen werd haar weten en haar getuigenis bracht nog andere Samaritanen bij Hem, die later tegen de vrouw zeiden: 'Wij geloven niet meer om wat gij zegt, want wij zelf hebben Hem gehoord en weten, dat deze waarlijk de Heiland der wereld is' (Johannes 4:42). ZHV-vrouwen over deze hele wereld hebben als hun voornaamste doel Hem persoonlijk te leren kennen en de ontwikkeling van hun eigen getuigenis van Christus' liefde, die Hij allen zo overvloedig aanbiedt.

Sommigen onder ons hebben behoefte aan de zegen om beter te beseffen hoe belangrijk ieder van ons is voor onze Heiland. Dat Hij hoge verwachtingen van ons heeft, staat opgetekend. Toen de schriftgeleerden en Farizeeën een vrouw bij Hem brachten die gezondigd had, met de bedoeling haar te stenigen, zei Jezus: 'Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar' (Johannes 8:7). Eén voor één, waarschijnlijk door zijn aanwezigheid, drong hun geweten hen ertoe hun veroordeling te laten varen en liepen zij weg. Vervolgens uitte Christus die machtige woorden die de wereld kunnen reinigen: 'Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer' (Johannes 8:11). Zijn uitnodiging was volkomen duidelijk; het initiatief was aan haar. Bevrijding van haar handelingen in het verleden was binnen haar bereik doordat zij zijn barmhartige liefde had ondervonden. Ongeacht wat haar tot dat punt had gebracht, voor haar lag

de mogelijkheid van een waardig leven vol dienstbetoon, rechtvaardigheid en geluk.

Vanaf het begin – 150 jaar geleden – heeft de zustershulpvereniging de vrouwen mogelijkheden aangereikt om hun eigen leven en dat van anderen te verdiepen.

Die anderen zijn misschien ons eigen gezin, de burens of de vreemdeling van wie wij ons bewust zijn geworden. De mogelijkheden komen soms in de vorm van een opdracht, maar ook dikwijls dankzij ons eigen initiatief. De behoeften zijn alom aanwezig en de sleutel tot ons vermogen om erin te voorzien is Christus' vermaning elkaar lief te hebben zoals Hij ons heeft liefgehad (zie Johannes 13:34).

Het oogmerk van deze vereniging om getuigenissen te ontwikkelen, de enkeling tot zegen te zijn, naastenliefde te oefenen, alle gezinnen te versterken en vreugde te vinden in onze zusterschap steunt op de liefde van Christus. Dat deze beginselen van dienstbetoon en groei ons ertoe zullen stimuleren onszelf als vrouw met nieuwe ogen te bekijken en dat wij de mogelijkheden om rechtvaardige discipelen van onze Heiland te zijn duidelijk voor ons zullen zien, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wereldomvattend zusterschap

Zusters uit vijf verschillende werelddelen geven in 't kort weer wat de zustershulpvereniging voor hen betekent.

En eigen getuigenis ontwikkelen

Mukai Maphosa,
Zimbabwe

Een paar jaar geleden las ik voor de allereerste keer het Boek van Mormon. Binnen vijf maanden waren ik en de anderen thuis gedoopt. Sinds die tijd is dat boek mijn voortdurende metgezel ge-

weest. Ik ben ook gaan inzien dat wie het boek wil begrijpen, om de leiding van de Heilige Geest moet vragen. Dit boek is voor ons geschreven.

Toen ik het Boek van Mormon bestudeerd had, heb ik de Heer gevraagd of het waar was. Zo heb ik mijn getuigenis van het evangelie gekregen.

Ik vergelijk mijn getuigenis met een van de planten in mijn woonkamer. Die plant heb ik al jarenlang. Ik heb mijn vriendinnen stekjes van die plant gegeven en ook zij zijn van die plant gaan houden. Steeds als ik verhuisde, nam ik de plant mee. Ze is mooi, gezond en groen gebleven omdat ik haar regelmatig plantenmest geef en daarnaast ook volop frisse lucht en zon, anders zou ze uiteindelijk verdrogen en sterven.

Maar ons getuigenis is waardevoller dan die plant. Ook dat moeten wij doorgeven aan anderen, waardoor het sterker wordt. Wij moeten afgestemd blijven op de Geest zodat ons getuigenis de stormen van die bestaan kan doorstaan. En verder kunnen wij ons getuigenis ontwikkelen, niet alleen door de Schriften te lezen en te bestuderen, maar door het aan anderen door te geven en te erin te onderwijzen, waardoor wij de warmte voelen van de liefde die 'nimmermeer vergaet'.

De planten en de andere versieringen thuis zullen we eens op aarde achterlaten. Ons getuigenis is van zo'n onschatbare waarde. Wanneer wij terugkeren naar onze Hemelse Vader, zullen wij het mee kunnen nemen. Het is dus de moeite waard om nu een sterk getuigenis te ontwikkelen.

Ik houd van het evangelie en ik weet dat

het waar is. Ik weet dat de profeet Joseph Smith in deze laatste dagen werd geroepen om het evangelie te herstellen. Ik weet dat Hemelse Vader nog steeds profeten roept om ons te leren en te leiden, zoals onze huidige profeet. Jezus Christus leeft en heeft ons lief, en ik weet dat als wij ons getuigenis sterk houden, wij Hem op zekere dag zullen ontmoeten. Dat bid ik in zijn naam. Amen.

Iedere vrouw tot zegen

Maria de Aranda,
Mexico

'En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met

een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken' (Moroni 10:4).

Wat een prachtige tekst en hij is zo waar. De woorden dringen door in mijn hart en mijn verstand. Toen twee jonge zendeling-zusters ons onderwezen in het ware evangelie van Jezus Christus, spraken zij over het Boek van Mormon. Zij onderwezen ons en onze vier kinderen.

Voor het eerst begreep ik dat mijn zoon, die jaren geleden gestorven is, dankzij het evangelie bij mij zal kunnen zijn, en ook dat mijn andere kinderen de kans zouden krijgen om God en Jezus Christus lief te hebben. Vanaf het moment dat ik de belangrijkste en beste beslissing van mijn leven nam, dat wil zeggen om het evangelie van Jezus Christus te aanvaarden, ben ik gezegend geweest.

Anderhalf jaar later heeft ook mijn man zich laten dopen en de oude tradities laten varen. Hij is een goede man, een goede echtgenoot en een goede vader.

Wij zijn als gezin aan elkaar verzegeld in de tempel van de Heer. Ik ben moeder van kinderen die op zending zijn geweest en grootmoeder van zeven kleinkinderen.

Alsof dat al niet genoeg is, is mijn man verzegelaar in de tempel en patriarch van onze ring. Mijn kinderen hebben een roeping in de kerk en ik werk in de zustershulpvereniging, waar ik de liefde voor mijn zusters voel. Ik ben mijn Hemelse Vader dankbaar dat ik zijn evangelie heb en mag weten dat Hij leeft, dat Christus mijn Koning en Verlosser is en dat Hij leeft in mijn hart. Ik heb Hem zeer lief. Ik weet dat Joseph Smith het evangelie heeft hersteld. Dat stelt ons in de gelegenheid te weten en te voelen dat onze profeet, Ezra Taft Benson, door God wordt geleid. Wij hebben in het Boek van Mormon een kostbaar bezit.

Ik getuig van de waarheid van dit alles, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Naastenliefde ontwikkelen en oefenen

Lee Whan Kim,
Korea

Ik wil u wijzen op de tekst die luidt: 'Bekleedt uzelf (...) met de mantel der naastenliefde' (LV 88:125). Ik heb begrepen dat het een van de fundamentele kenmerken van het evangelie van Jezus Christus is

om naastenliefde te oefenen en door christelijk dienstbetoon te ontwikkelen.

President Kimball heeft eens gezegd: 'Naastenliefde is als de bloemen'. Twintig jaar geleden kreeg ik grote belangstelling voor de oosterse bloemschikking. Het vergt veel tijd en talent om instructie te worden van die technieken.

Ongeveer tien jaar geleden ontving ik mijn diploma. Ik wilde mijn vaardigheid en al mijn kennis delen met de zusters van de kerk. Vanaf die tijd heb ik de zusters iedere vrijdag in de kerk als een van onze ZHV-activiteiten de kunst van het bloemschikken geleerd. Wij hebben onze vaardigheid ontwikkeld en ik hoopte dat de zusters net als ik van het bloemschikken zouden gaan houden.

Iedere keer dat ik de zusters les gaf, vroeg ik hen een van hun lievelingsteksten uit het hoofd te leren om die tijdens de vergadering voor elkaar op te zeggen. Die klassen droegen ertoe bij dat de zusters goede vriendinnen werden. Door het bloemschikken leren onze zusters harmonie en samenwerking. Een aantal van hen

is zelf instructrice geworden en het bloemenontwerp in de Seoul-tempel is het schitterende werk van een van die zusters.

Onder het maken van prachtige bloemstukken door de bloemiste die verspreid op de tafel liggen één voor één te gebruiken, gaan we onwillekeurig denken aan de minder-actieve leden over de hele wereld en ons afvragen hoe we die bijeen kunnen vergaren. Net zoals wij van alle aparte bloemen een mooi geheel maken, kunnen wij ook die verspreide minder-actieve leden in onze wijken en gemeenten bijeenbrengen. Het zou een geweldig kunststuk worden dat de zusters voor onze Hemelse Vader tentoonstellen.

Ik ben zo dankbaar voor de afgelopen achtentwintig jaar waarin ik naastliefde heb mogen ontwikkelen en oefenen, een voorrecht dat de Hemelse Vader ons geeft door middel van verschillende vormen van dienstbetoon als lid van deze ware kerk. Ik ben Hem dankbaar dat Hij een van zijn dochters als een klein werktuig heeft willen gebruiken door middel van bloemschikken. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Gezinnen versterken

Leigh Stachowski,
Australië

Een paar jaar geleden kwam een jongeman om bij een tragisch auto-ongeluk. We waren allemaal zo blij geweest om te zien hoe hij terugkwam in de kerk en zich, met behulp van familie, vrienden en een

liefsdevolle bisschop, voorbereidde om op zending te gaan. Hij zou op de komende ringconferentie tot ouderling zijn geordend. Maar nu was hij dood.

Mijn man en ik deden onze schoenen uit bij het betreden van de woning waar de jongeman opgebaard lag. Zijn moeder zat naast hem op de grond. Wij wachtten onze beurt af om haar onze steun en liefde te bezeugen. Maar toen het zo ver was en wij elkaar omarmden en de tranen lieten vloeien, was zij het die mij een grote les leerde. Zij spoorde mij aan om aan de zij van mijn man te staan en mijn gezin te versterken en te koesteren. Zij deed dat met alle aanwezig, waarmee zij haar eigen kracht gaf aan hen die waren gekomen om haar te versterken!

Deze geweldige Maori-vrouw begreep waar haar zoon naartoe was gegaan. Zij

wist dat gezinnen eeuwig kunnen zijn. En dus, met haar zoon in de hoede van de Heer, schonk zij haar aandacht aan de overgebleven familie en vrienden om hun het begrip en de moed te geven om hun gezin in alle liefde en rechtvaardigheid nader tot elkaar te laten komen.

Wij leven in een hachelijk tijd, waarin alles wat goed en deugdzaam is in twijfel wordt getrokken. Een tijd waarin Satan behagen schept in de onbestendigheid van het gezin. Als HLD-vrouwen weten we wat het betekende dochter, zuster, echtgenote en moeder te zijn. Wij weten hoeveel kracht wij kunnen opdoen door als gezin te bidden en de Schriften te bestuderen, door de gezinsavond en door de rustige momenten die wij samen doorbrengen, luisterend naar elkaar en genietend van de omgang met mensen die van ons houden. Weliswaar zijn dit geen instant-oplossingen voor de problemen van het leven, maar ze zullen langzaam maar zeker zorgen voor de sterke wortels die wij nodig hebben om overeind te blijven wanneer de moeilijkheden komen.

Laten wij ons gezin 'leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen' (LV 68:28), om samen voor tijd en alle eeuwigheid stand te kunnen houden. Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Genieten van een verenigd zusterschap

Doris Sertel,
Duitsland

Door veel ervaring weet ik dat de Heer leeft, dat Hij mij liefheeft en altijd dicht bij mij is, zodat ik met een dankbaar hart kan getuigen dat Jezus Christus de basis van mijn leven is. Sinds ik Hem heb aanvaard,

weet ik dat wij waar geluk en ware vrede zullen vinden als wij vertrouwen op zijn leringen en altijd ons best doen Hem te volgen. Ik weet dat Hij alle mensen uitnodigt om dit getuigenis in hun hart te voelen.

Maar om zijn wegen te kunnen begrijpen, moet wij ons voorbereiden. Wij lezen in Moroni dat alleen de zachtmoedigen en de werkelijk nederigen van hart voor God aannemelijk zijn. (Zie Moroni 7:44.) Die boodschap is wel bijzonder belangrijk voor ons in deze tijd, nu de liefde begint te verkoelen. Wij voelen het allemaal: de strijd om een getuigenis, om ons huwelijk en

ons gezin, en om waarheid, gerechtigheid en kuisheid wordt steeds heviger.

Een aantal van ons zijn bij die strijd betrokken en hebben te maken met teleurstelling, verlies van moed en kracht, wanhoop en eenzaamheid. Velen zijn de weg kwijt, velen staan stil, velen keren op hun schreden terug, velen hangen maar een beetje rond. Het is zo belangrijk om gelijk de uitgestoken hand te grijpen om door zachtmoedigheid, nedernigheid en liefde weer op het juiste pad te komen – om de ander bij de hand te nemen, over elkaar te waken en elkaar te zeggen: 'Je bent belangrijk; ook jij bent een kind van God.' Wij bevinden ons op hetzelfde pad. Laten wij het samen volgen. De Heer verwacht dat wij zullen geven en nemen en elkaar zullen dienen, niet plichtmatig, maar uit liefde voor elkaar, zodat zijn liefde voor ons allen, in de kerk en daarbuiten, toe leven zal komen, en wij die zullen voelen en sterk zullen zijn in de vereniging van een geweldig zusterschap.

Dat de Heer ons zal zegenen om dat te kunnen bereiken, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Speksel, slijk en *kigatsuku*

Chieko N. Okazaki

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Wij kunnen veel goeds doen wanneer wij als georganiseerde groep optreden; als kleine, informele groepen; en helemaal alleen, als mensen die voldoende om anderen geven om te willen dienen.'

Lieve zusters, aloha! Wat is het heerlijk om samen met u op deze drempel te staan tussen het verleden en de toekomst! Wij vieren 150 jaar dienstbetoon, zusterschap en gedeeld streven naar heiligheid. Over nog eens 150 jaar, wanneer de zusters bij hun viering terugkijken, hoop ik dat zij zullen zeggen: 'Het jaar 1992 was het jaar dat de engelen er niet van weerhouden konden worden de metgezellen van die vrouwen te zijn.'

Wel, lieve zusters, die vrouwen dat zijn wij! En het was Joseph Smith die deze profetie over de engelen heeft gedaan (zie History of the Church, deel 4, blz. 605). Ik spoor u allen aan deze profetie te laten uitkomen door uw spiritualiteit te verhogen, door u te verenigen in een machtig zusterschap en door anderen te dienen met een liefde als die van Christus.

In verband met dienstbetoon wil ik u een belangrijk Japans woord leren. Het is *kigatsuku*.

Kigatsuku betekent 'een innerlijke drang om te handelen zonder dat het je wordt opgedragen.' In de eerste plaats zijn wij in staat enorm veel goeds te doen wanneer wij als georganiseerde groep optreden. 150 jaar

zustershulpvereniging spreekt voor zichzelf. Een ring in Denver (Colorado) maakt quilts – tientallen lekkere warme quilts – die zij gaan schenken aan de daklozen en behoeftigen. Op de tweede plaats kunnen wij veel goeds doen als kleine, informele groepen. Het algemeen bestuur van de zustershulpvereniging meldde zich aan om de rommel in de berm van een hoofdweg op te ruimen. Ze trokken hun werkhandschoenen aan en kwamen er al spoedig achter dat er niet veel voor nodig is om een groot verschil te maken. En op de derde plaats kunnen wij helemaal alleen ook veel goeds doen – gewoon als mensen die voldoende om anderen geven om te willen dienen. Denk eens aan zuster Julia Mavimbela in Zuid-Afrika, die kinderen die nooit een eigen thuis hebben gekend, leert hoe zij de grond moeten verzorgen door ze tuintjes te laten maken. Het is het verlangen in het individuele hart dat niet alleen tot kleine vriendendiensten aanzet, maar ook tot de grote daden die massabewegingen en zelfs revoluties worden. Ook u bezit die macht.

Zit u op een matje, of op een mooie houten bank? Draagt u een sari, of een keurig mantelpak? Hoort u mij in het Engels of in het Tagalog? Het doet er niet toe. Luister naar de woorden van mijn hart. Voel de macht die voortvloeit uit uw verlangen om goed te doen!

Toen ik nog maar een klein meisje was, begon mijn moeder mij te leren *kigatsuku* te zijn. Als ze bezig was de vloer aan te vegen, vroeg ze mij: 'Chieko, wat zou een *kigatsuku*-meisje nu doen?' En dan ging ik vlug stoffer en blik halen. Ik moest gelijk denken aan wat mijn moeder mij had geleerd toen ik die prachtige tekst las:

'Voorwaar zeg Ik: De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

'Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen' (LV 58:27-28).

U bent machtig! En waar komt die macht vandaan om 'vele dingen uit eigen vrije wil te doen'? Die komt van de Heiland zelf. Voel dat verlangen om te dienen in uw eigen hart. Word u bewust van uw vermogen om te kiezen!

Weet u nog hoe Jezus de blinde bedelaar genas? Hij spuwde op de grond, legde het slijk op de ogen van de blinde en zei: 'Ga heen, was u in het badwater Siloam' (Johannes 9:1-7).

Zusters, dit verhaal biedt ons een les over dienstbetoon. Bedenk ten eerste dat Jezus en deze man geen afspraak hadden. Zij kwamen elkaar welhaast per ongeluk tegen. Wees dus in de loop van uw dagelijks leven attent op mogelijkheden om kleine diensten te bewijzen.

Ten tweede zag Jezus iemands nood. Soms lijkt het erop dat wij geen mensen maar programma's zien.

Ten derde bewees Jezus de dienst onmiddellijk, met niet meer dan wat er op dat moment voorhanden was: speksel en slijk en een verlangen om te helpen. Hij liet de man niet vervoeren naar het oogziekenhuis, hij organiseerde geen team voor een hoorrvliestransplantatie, en Hij deed het ook niet met veel tamtam.

Soms denken we niet te kunnen dienen omdat we niet rijk genoeg zijn, onvoldoende ontwikkeld, te jong of te oud. Bedenk echter dat als we een verlangen hebben om te dienen, onze blote handen, wat speksel en wat aarde voldoende zijn om een wonder tot stand te brengen.

En ten vierde was het niet zo dat Jezus de dienst verrichtte en gelijk wegliep. Hij stelde de man in de gelegenheid zijn geloof te oefenen en te versterken door hem te vragen aan zijn eigen genezing mee te werken. Het was een simpel verzoek: zich wassen in het badwater Siloam. Wat echter als de man geweigerd had? Jezus nam het risico en liet de man aan zijn eigen wonder meewerken.

Ons verlangen om te dienen is goddelijk. Ons motto is de liefde. Als vrouw smeken wij, net als de profeten vanouds:

'Mogen deze mijn woorden, die ik voor het aangezicht des Heren gesmeekt heb, des daags en des nachts nabij de Here, onze God, zijn, opdat Hij (...) zijn volk Israel recht verschaffe dag aan dag.'

'(...) dat [wij] met deze liefde [mogen] worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat [wij de dochters] van God [mogen] worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen.' (1 Koningen 8:59; Moroni 7:48.) In de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Een wereld van ervaring

Zusters over de hele wereld denken na over de lessen die zij als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben geleerd.

Kathleen Flake: De zusterschap van het evangelie is voor mij een geestelijk geschenk. Pas door het getuigenis van Jezus Christus ben ik ware zusterschap gaan begrijpen.

Hattie Soil: Ik beschouw de zusters niet als blanke of zwarte zusters. Het zijn gewoon mijn zusters. De kleur van je huid, je achtergrond of hoeveel je verdient, maakt voor mij niets uit. Je bent mijn zuster en de rest doet er niet toe.

Amy Miner: Als ik denk aan de heldinnen in mijn leven dan zijn het vrouwen die, wanneer je met ze praat, je diep in de ogen kijken en als het ware je hart aanraken, en wel op zo'n manier dat je achteraf geneeens meer weet wat er precies is gezegd, maar wel dat je een beter gevoel hebt over jezelf.

Mary Ellen Edmunds: Ik ben opgegroeid met de gedachte dat rijk en arm aardse begrippen waren, en besefte niet dat er nog andere manieren bestaan om rijk te zijn en arm te zijn. Ik heb kennisgemaakt met mensen in piepkleine hutjes die zij met hun eigen handen hadden gebouwd met wat ze maar vinden konden, maar die zo geweldig rijk waren. En toen begon ik in te zien dat je nooit genoeg zult kunnen krijgen van wat je niet nodig hebt, want wat je niet nodig hebt, bevredigt niet. Het komt mij voor dat ik (en misschien nog anderen) veel tijd verdoe met geld besteden dat ik me niet kan veroorloven, om spullen te kopen die ik niet nodig heb, om mensen te imponeren waar ik niets om geef, die niet langskomen, laat staan onder de indruk komen.

Olga Campora: Het belangrijkste wat ik in het evangelie heb gevonden, is vreugde. Het was werkelijk een zeer belangrijke ontdekking. Toen ik op mijn eenentwintigste vreugde in het evangelie vond, bleek dat een omwenteling in mijn leven te zijn. Wij kunnen op veel manieren vreugde hebben, maar de vreugde van het evangelie is een eeuwige reis van louter vreugde.

Lois Clark: Je kunt het! Ik ben daarvan het levende bewijs. Ik heb de nodige vriendinnen die ook hun man verloren hebben; sommigen van hen zijn een en al zelfbeklag, maar zo hoeft het niet. Je kunt je onder de mensen begeven. Je kunt echt iemand zijn en gelukkig zijn.

Martha Beck: Onze Hemelse Vader wil niet dat wij onze reacties op het leven afzwakken. Hij vraagt ons te aanvaarden wat Hij ons geeft en Hem vervolgens onze gevoelens en de waarheid over ons leven te vertellen, hoe die ook luiden. Als wij in alle openheid tot Hem kunnen komen en kunnen zeggen: 'Dit is wat er op dit moment met me gebeurt en dit is wat ik voel', dan kan Hij die openheid gebruiken als een kanaal om ons te leren hoe te genezen, hoe te vergeven en ons te bekeren, en hoe we moeten liefhebben.

De algemene autoriteiten zingen met de aanwezigen en een ZHV-koor een lofzang in de zaterdagmiddagbijeenkomst van de conferentie.

Kijk omhoog en ga door

Elaine L. Jack

Algemeen presidente zustershulpvereniging

'Een verbondsvrouw zijn is een heilige roeping. Onze verbonden behoren ons te veredelen en ons te inspireren en motiveren.'

Toen mijn vier zoons nog thuis woonden, trokken mijn man, Joe, en ik er's zomers regelmatig met hen op uit. Het liefst gingen we de bergen in. We hielden allemaal van de uitdaging van een stevige klim, gevolgd door het verrukkelijke moment dat we als het ware op het dak van de wereld stonden. Dan speurden we de horizon af, genietend van het uitzicht op andere bergtoppen en dalen.

Een van de grote avonturen van mijn leven was toen wij op één dag drie bij elkaar gelegen bergpassen overtrokken. Wij begonnen de bestijging bij het krieken van de dag. De tocht bleek lang en vermoeiend te zijn, maar ieder nieuw uitzicht bood weer een majesteitelijk perspectief. Mijn voldoening over hetgeen ik te zien kreeg, overtrof mijn vermoeidheid. Ik ben nooit de gevoelens van ontzag en voldoening vergeten die mij overweldigden op het moment dat ik boven op een berg stond en uitkeek over deze schitterende wereld.

Vandaag, mijn geliefde zusters van de zustershulpvereniging, staande op een ander soort bergtop, reiken wij elkaar over de hele wereld de hand. Vanaf deze top van 150 jaar zustershulpvereniging, aanschouwen wij de rijke vruchten van de liefde die ontsproten zijn aan het zaad van het geloof in meer dan 135 landen en territoriums. Het

geeft zo'n voldoening te zien hoe getuigenissen worden opgebouwd, mensen zegeningen ontvangen, naastenliefde wordt ontwikkeld en geoefend, gezinnen sterker worden en zusterschap wordt genoten door meer dan drie miljoen ZHV-leden.

Uw uitkijkpunt is misschien wel een echte berg. Het kan een terp zijn op een groene vlakte, of een duintop in de woestijn. Het zou een lievelingsstrand kunnen zijn of de ijzige kruin van een besneeuwde heuvel. Het kan zelfs de bovenste tree zijn van de trap die naar uw eigen veranda voert. Waar u ook staat, vandaag vraag ik u arm in arm met mij te staan en omhoog te kijken! Laten wij samen opstijgen naar nieuwe geestelijke hoogten. Wij zullen de woorden van Jesaja herhalen: 'Laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen' (Jesaja 2:3).

Ik vraag u vandaag een geestelijke reis met mij te ondernemen die onze beste inspanningen waard zal zijn. Ik vraag u samen met mij door te gaan bij het streven naar ongeëvenaarde niveaus van persoonlijke spiritualiteit. Laten wij streven naar een scherper gezichtsvermogen en een sterker hart. Laten wij zo'n persoonlijke betekenis geven aan het motto 'De liefde vergaet nimmermeer' dat wij - de dochters van God, ofwel de zusters van de zustershulpvereniging - de hele wereld toe zegen zullen zijn.

Met deze uitzending zijn wij meer verenigd dan ooit tevoren. Nog nooit in de hele geschiedenis van de kerk zijn de vrouwen van Zion zo nauw verbonden geweest. Dit is symbolisch en doet ons eraan denken dat wij samen achter de grootste aller zaken staan: het evangelie van Jezus Christus. Toen ik als jong meisje opgroeide tussen de uitlopers van het Rotsgebergte, beklom ik in gedachte vaak de verre toppen waar ik het uitzicht op had. Nu, letterlijk verbonden over de continenten van de wereld, beklimmen wij bergen die nog veel hoger zijn dan de bergen die ik toen zag.

Zusters, wij zijn het verbondsvolk en gezegend om op aarde te wonen in een tijd dat wij ons serieus kunnen voorbereiden op de wederkomst van onze Heiland. Ik bid dat

het ons iedere dag opnieuw een vreugde zal zijn om te leven in een tijd dat wij verbonden kunnen sluiten bij de doop en in het huis van de Heer. Zoals Nephi het uitdrukte: 'Ook verlustigt mijn ziel zich in de verbonden des Heren (. . .); ja, mijn ziel verlustigt zich in Zijn genade, Zijn rechtvaardigheid, Zijn macht en Zijn barmhartigheid in het grote en eeuwige plan van verlossing van de dood' (2 Nephi 11:5). Een verbondsvrouw zijn is een heilige roeping. Onze verbonden behoren ons te veredelen en ons te inspireren en motiveren. Een beter begrip van onze verbonden trekt onze blik omhoog naar de meer verheven vergezichten die ons daar wachten. Omdat wij 'oprechte volgelingen zijn van (. . .) Jezus Christus,' kunnen wij dochters van God worden, 'opdat (. . .) wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is' (Moroni 7:48).

Bij dit zoeken naar het beste in ons, zijn wij zoals Sariah die samen met Lehi en haar kinderen op het gebod van de Heer wegtrok uit Jeruzalem. Wij staan er met ons 'gezin en levensmiddelen' (1 Nephi 2:4), en wij reizen door de wildernis. Wij 'danken de Heer, onze God' (zie 1 Nephi 2:7). Soms treuren wij wegens het verstokte hart van hen die wij liefhebben. Op andere momenten zijn wij 'vervuld van vreugde en (. . .) buitengewoon verblijd' (1 Nephi 5:1) Op nog andere momenten vermanen wij 'met al de genegenheid van een teder vader' of moeder (1 Nephi 8:37), ongeacht of wij zelf hebben geabaard of niet. Wij zwoegen. Wij komen in conflictsituaties. Wij streven naar geloof. 'Wij doorstaan alles' (zie 1 Nephi 17:20). Maar toch, net als Sariah, blijven we ons bewegen in de richting van de verhoging, het uiteindelijke beloofde land.

U herinnert zich wel dat Nephi, tijdens de reis van het gezin van Lehi en Sariah, zijn boog brak. Er werd hem gezegd zich 'naar de top van de berg' te begeven (1 Nephi 16:30) om voedsel voor zijn familie te bemachtigen. Ik vraag me af of hij, eenmaal op de top aangekomen, even de tijd nam om, zoals ik dikwijls op zo'n punt heb gedaan, om zich heen te kijken en te zien hoe ver ze al gekomen waren en in welke richting ze verder moesten reizen.

Geliefde zusters, vanaf mijn waarnemingspost zie ik uw goedheid en uw mogelijkheden. Ik weet dat uw leven moeilijkheden kent. Ik zie hoe ver u reeds geklommen bent en de duizelingwekkende hoogten die u reeds hebt bereikt. Ik voel hoezeer de Heiland u liefheeft en hoezeer u Hem liefhebt. De Heer zelf heeft beloofd: 'Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiigen' (Leer en Verbonden 84:88). Met zo'n belofte

kunnen wij het volhouden. Met die geruststelling zullen wij opstijgen tot ongedachte geestelijke hoogten. De ZHV-presidente van een wijk vertelde me onlangs over de reactie van een overheidsmedewerker op haar verzoek de zusters op de hoogte te stellen van mogelijkheden tot dienstbetoon. De presidente legde uit dat alle afdelingen van de zustershulpvereniging over de hele wereld zich aan een dienstbetoonproject zouden wijden. 'Bedoelt u dat 18 000 groepen vrouwen iets gaan doen in hun omgeving? Maar dan zult u de wereld veranderen!'

Wij zullen de wereld inderdaad veranderen. Ten goede. Want deze reis naar grote hoogten is geen gewone reis, evenmin als die van Sariah dat was. Ons doel is onszelf te veranderen en nog trouwere volgelingen van onze Heer en Meester te worden. Wij zullen onze ogen opheffen naar de bergen en onze tocht naar de verhoging onverdroten voortzetten.

En hoe moeten we die berg beklimmen? Trouwe stap voor trouwe stap. Ik heb een goede vriendin met wie ik door de jaren heen dikwijls mijn grootste zorgen heb besproken. In het bijzonder wanneer ik aan het begin sta van een nieuwe taak en me onzeker voel, zegt ze altijd heel enthousiast: 'Wat spannend! Elaine, je kunt het.' Ik ben haar altijd zo dankbaar voor haar vertrouwen in mij. Zusters, vandaag zeg ook ik, we kunnen het. We zullen het koninkrijk van God opbouwen – één mens en één gezin tegelijk. Gehuwd of ongehuwd, oud of jong, met of zonder kinderen, we gaan bewegen dat Eliza R. Snow, een geïnspireerde ZHV-leidster van het eerste uur, gelijk had: 'Geen enkele zuster woont nog zo afgelegen of heeft nog zo'n beperkte invloedssfeer dat zij niet heel veel kan doen om het koninkrijk van God op aarde te vestigen' (Woman's Exponent, 15 september 1873, blz. 62). Wij zullen het koninkrijk van God opbouwen door onze woning van geloof te laten gloeien, ongeacht of we alleen wonen of met een huis vol gezinsleden.

Voor velen van ons zijn de bergen die wij binnen de muren van ons eigen huis aanpakken de allerruigste. Omdat wij ernaar streven een eeuwig gezin te worden, moeten we ons gezin koesteren. Lieve zusters, blijf dicht bij uw man, uw kinderen, uw ouders, uw broers en zussen, en bij hen die als familie voor u zijn omdat uw levens met elkaar verweven zijn. Denk aan hen als uw medereizigers.

Eens voegde zich een vrouw met een machtig geloof bij de kerk, die door economische omstandigheden gedwongen werd haar familie en haar eigen land te verlaten. Haar reis bracht haar ver, maar haar geloof bracht haar nog verder. Toen zij al lang en breed de pensioengerechtigde leeftijd had

bereikt, werd zij geroepen als ZHV-presidente van haar wijk. Door die roeping werden de kennis en vaardigheid van een lang leven aangeboord. Het was een vrouw met zoveel liefde en geloof, dat de zusters van de zustershulpvereniging door haar letterlijke en figuurlijke omarming tot eenheid kwamen. Een jonge moeder vroeg haar hoe zij haar stralende geloof had ontwikkeld. Deze zuster antwoordde: 'Keer je problemen de rug toe en zoek het licht.'

Zusters, laten wij bij het beklimmen van de berg, vooral die in onze eigen achtertuin, vertrouwen op de Heer, die ons licht is. Laat dat licht zien aan uw gezin, uw familie en hen die voor u als familie zijn, want het struikgewas aan onze voeten zal aan ons blijven haken en er zijn obstakels die ons stellig blauwe plekken zullen bezorgen, maar het warme, constante licht wenkt ons. Volg het in het besef dat de moeilijkheden echt zijn, maar de Heer is dat ook. Ontsteek de toorts van het geloof thuis en zorg dat die helder blijft branden, zelfs wanneer de nacht lang is en de reis zwaar.

Wij zullen onze geestelijke toppen moedig bestrijden. Moed is een machtig werktuig, waarmee wij houvast kunnen krijgen in de rotswand en ons evenwicht kunnen bewaren, zelfs wanneer het pad verraderlijk is. Ik zie hoeveel moed u bezit. U legt kilometers te voet af om naar de kerk te gaan. U herbouwt het huis dat door de overstroming is vernield. U gaat naar school, soms met uw schriftafeltje op uw hoofd. U draait de dubbeljats om, om uw gezin te eten te kunnen geven. U staart de dood in de ogen, overleeft de droogte en vergeeft na een scheiding. U bekeert zich wanneer het nodig is. U laat oude gewoonten voor wat ze zijn en omhelst het evangelie. U betaalt tiende wanneer uw kinderen schoenen nodig hebben. U overleeft de winter zonder warme kleren. U voedt de kinderen helemaal alleen op. U aanvaardt een kerkroeping zonder te weten hoe u die moet uitvoeren. U werkt om een goed gevoel over uzelf te krijgen, ook al voelt u zich zeer onvolmaakt. U reikt iemand de hand die wellicht u niet de hand toesteeft. U maakt een langbestaande familieruzie weer goed. U stelt uw gezin op de eerste plaats, ook wanneer u door andere mogelijkheden wordt verlokkt. Kweek moed aan, want die zal u helpen met zelfvertrouwen door het leven te gaan.

De profeet Mozes zei tegen de kinderen van Israel, die klaar stonden om een nieuw land met veel onzekerheden te betreden: 'Wees sterk en moedig, vrees niet en sidderd niet (. . .), want de Here, uw God, zelf gaat met u mee; Hij zal u niet begeven en u niet verlaten' (Deuteronomium 31:6). Zusters, de Heer zal ons evenmin begeven of verlaten.

Juchend zullen wij onze geestelijke ber-

gen beklimmen. Ons hart zal weerklinken met de woorden van Jesaja: 'Want in vreugde zult gij uittrekken en in vrede geleid worden; de bergen en de heuvelen zullen voor u uitbreken in gejuich en alle bomen des velds zullen in de handen klappen' (Jesaja 55:12). Leder inzicht, ieder geestelijk uitzicht moet ons vervullen van een geest van dankbaarheid die overvloedig in het leven van de mensen om ons heen. Wij zusters in Zion hebben de allerbeste redenen om de Heer dankbaar te zijn.

Dank de Heer voor uw getuigenis. Dank Hem dat u nu leeft. En wanneer de moeilijkheden komen, dank dan de Heer dat u mag weten dat Hij leeft en dat Hij van u houdt, hetgeen gemoedsrust geeft. Zeg terwijf u zo hard werkt: 'De Here geeft mij buitengewoon grote vreugde in de vrucht van mijn arbeid' (Alma 36:25). Wanneer u het moeilijk hebt, zeg dan: 'Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft' (Filippenzen 4:13). Zeg, met elke nieuwe les die geleerd wordt en elk antwoord op een persoonlijk gebed: '(. . .) ik ben buitengewoon verheugd, dat [mijn] Here Jezus Christus [mij] inachtig is geweest' (Moroni 8:2).

Vandaag staan wij arm in arm en hand in hand op het zand of op een rots of op het stoeptje voor ons huis. Samen kijken wij in de richting van ons hemels thuis. Ik bid dat u, als lid van de zustershulpvereniging – en mijn zuster – de allerhoogste geestelijke hoogten zult bereiken; dat de toppen van het geestelijk bewustzijn uw ziel met vreugde zullen vervullen en u zullen inspireren om omhoog te kijken en door te gaan. En moge onze gezamenlijke bestijging voor ieder gezin en ieder volk een getuigenis zijn 'dat Hij leeft!' (Leer en Verboden 76:22).

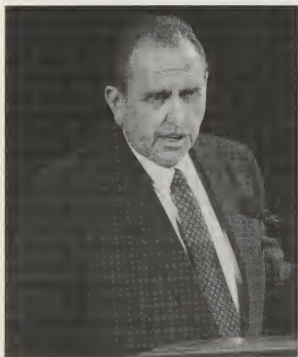
In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De geest van de zustershulpvereniging

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

*'Dienstbetoon is een voortbrengsel van de liefde.
Zolang wij liefhebben, zolang dienen wij.'*

Onze ziel is vandaag dicht bij de hemel geweest. Wij zijn gezegend met prachtige muziek en geïnspireerde boodschappen. De Geest van de Heer is hier.

Ik breng u, nobele zusters van de zustershulpvereniging, de groeten van president Ezra Taft Benson, die deze vergadering, dankzij een bijzondere verbinding, op dit moment thuis volgt; van president Gordon B. Hinckley, die een opdracht in het buitenland vervult; en van alle algemene autoriteiten van de kerk. Wij prijzen u. Wij bidden voor u. Wij zijn trots op u.

President Elaine Jack, president Chieko Okasaki, president Aileen Clyde – de hemel zij dank voor uw lieve moeders, uw leerkrachten, uw jeugdleiders, die uw mogelijkheden hebben gezien.

We zouden het als volgt kunnen stellen:

*Je weet nooit wat een meisje waard is;
Afwachten, daar komt 't op aan.
Maar iedere vrouw op een edele plaats
Is eens als meisje door 't leven gegaan.*

Jaren geleden heb ik eens een foto gezien van een zondagsschoolklas van Wijk 6 van de Ring Pioneer Salt Lake City, daterend uit

1905. Op de eerste rij zat een schattig meisje met vlechtjes. Zij heette Belle Smith. Veel later, als Belle Smith Spafford, algemeen president zustershulpvereniging, schreef zij: 'Vrouwen hebben nog nooit zo'n grote invloed gehad als in deze tijd. Nog nooit hebben zij zulke grote kansen gehad. Dit is een uitnodigende, opwindende, interessante en veeleisende tijd voor de vrouw. Het is een tijd die zeer lonend zal zijn als wij ons evenwichtig bewaren, de werkelijke waarden van het leven leren onderkennen en met wijsheid onze prioriteiten bepalen.'

De apostel Paulus heeft ons deze waar-schuwing gegeven: '(...) de letter [van de wet] doodt, maar de Geest maakt levend (2 Korintiërs 3:6). De geest van de zustershulpvereniging openbaart zich nu, in deze tijd. Wij zien dat er zich krachten ontplooiën, wij horen het geritsel van een opstanding, wij aanschouwen het gloren van een nieuwe dag.

In de *Church News* spreekt zuster Irene Maximova, de ZHV-presidente van de Gemeente Sint Petersburg over een aantal veranderingen die zij ziet in het leven van de vrouwen zodra zij lid van de kerk zijn geworden: 'Zij leven meer mee met anderen. Ik zie een toename van voorkomendheid en respect. Zij houden zich in toenemende mate bezig met de Schriften en geestelijke zaken. (...) Als lid van de kerk in Rusland moeten we ons steeds bewust zijn van het gebod van de Heer om God en onze naasten lief te hebben. (...) Zeventig jaar lang is onze samenleving die kwaliteiten kwijt geweest.'

In datzelfde nummer van de *Church News* stond de opzienbarende aankondiging van drie nieuwe zendingsgebieden die geopend zouden worden in de voormalige Sovjetunie. Dat is nu gebeurd. Er zullen gemeenten van de kerk worden georganiseerd, de waten van de doop zullen degenen verwelkomen die erop voorbereid zijn, het ledental van de zustershulpvereniging zal omhoog vliegen en zielen zullen gered worden.

In dit jaar van uw 150-jarig bestaan, maak ik u mijn complimenten over uw zorgvuldig

gekozen thema: analfabetisme uitroeien. Degenen onder ons die wel kunnen lezen en schrijven, kunnen zich nauwelijks voorstellen hoe misdeeld de mensen zijn die dat niet kunnen. Zij zijn gehuld in een donkere wolk die hun vooruitgang verstikt, hun intellect afstompt en hun hoop verduistert. Zusters van de zustershulpvereniging, u bent in staat om die wolk van wanhoop te laten verdwijnen en het hemelse licht te verwelkomen dat op uw zusters zal schijnen.

Een paar maanden geleden woonde ik in Monroe (Louisiana) een regionale conferentie bij. Op weg naar huis werd ik op de luchthaven aangesproken door een mooie zuster, een zwart lid van de kerk, die met een brede glimlach vertelde: 'President Monson, voor ik mij aansloot bij de kerk en lid werd van de zustershulpvereniging kon ik niet lezen of schrijven. Niemand in mijn familie kon dat, want we waren arme pachters. President, het zijn mijn blanke zusters die mij hebben leren lezen en schrijven. En nu leer ik mijn blanke zusters lezen en schrijven.' Ik moest eraan denken hoe ongelooflijk blij zij moet zijn geweest toen zij haar Bijbel openlegde en voor 't eerst deze woorden van de Heer las:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matteüs 11:28-30).

Op die dag in Monroe (Louisiana) gaf de Geest mij een bevestiging van uw verheven doel.

Bij de planning van het ZHV-leerplan heeft men de volgende richtlijnen zorgvuldig aangehouden:

A. Iedere vrouw heeft van God onderscheidende eigenschappen, gaven en talenten ontvangen om een bepaalde zending in het eeuwige plan te kunnen vervullen.

B. Het priesterschap is voor het welzijn van alle leden van de kerk. Hoewel de vrouwen het priesterschap zelf niet dragen, hebben de mannen geen zelfre aanspraak op de zegeningen die eruit voortvloeien dan de vrouwen.

C. Het gezin is de fundamentele organisatie om iemand te leren oprecht voor de Heer te wandelen.

D. Dienstbetoon en ontvankelijkheid voor anderen behoeft zijn de belangrijkste redenen voor de organisatie van een vrouwenprogramma.

Overeenkomstig deze verklaring wil ik de zusters van de zustershulpvereniging vier uitdagingen voor deze tijd bieden:

1. Laat anderen in uw talenten delen.
2. Steun uw man.
3. Versterk uw gezin.
4. Dien uw God.

Laat anderen delen in uw talenten. Ieder

De algemene presidiums van de zustershulpvereniging, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk tijdens de openingsbijeenkomst van de conferentie. In de zaterdagmiddagbijeenkomst zou later een nieuwe algemeen presidium jonge-vrouwen gesteund worden.

van u, gehuwd of ongehuwd en ongeacht uw leeftijd, is in staat om te leren en te groeien. Breid uw kennis uit, zowel de verstandelijke als de geestelijke, tot u uw goddelijke potentieel hebt bereikt. De goede invloed die u kunt uitoefenen kent geen enkele beperking. Laat anderen in uw talenten delen, want wat wij bereidwillig delen, zullen wij behouden. Maar wat wij zelfzuchtig voor ons houden, zullen wij verliezen.

Steun uw man. Zowel de man als de vrouw behoort ervan doordrongen te zijn dat 'de vrouw is genomen uit de man - niet uit zijn voeten om te worden vertrapt, maar uit zijn zij om zijn gelijke te zijn, onder zijn arm om zijn bescherming te genieten, en dicht bij zijn hart om te worden bemind.' Wees geduldig, teder, liefdevol, attent, vol begrip. Doe uw uiterste best en bedenk dat kinderen hun behoefte aan genegenheid vaak ontgroeien, maar uw man nooit. Er zijn veel zusters zonder man. De dood, scheiding en ook het ontbreken van de kans om te trouwen hebben er in veel gevallen onvermijdelijk toe geleid dat een vrouw alleen staat. In werkelijkheid hoeft dat echter niet, want een liefdevolle Hemelse Vader zal aan haar zij staan, leiding geven aan haar leven en gemoedsrust en bemoediging schenken op die stille momenten dat de eenzaamheid toeslaat en de behoefte aan medeleven groot is.

Versterk uw gezin. Het gezin, thuis, die heerlijke plek die bedoeld is als hemels toevluchtsoord waar de Geest van de Heer vertoeven kan. Maar al te vaak onderschatten vrouwen de invloed die zij ten goede kunnen uitoefenen. U doet er goed aan het recept van de Heer te volgen: 'Vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van gebod en door voorbeeld. In een HLD-gezin worden kinderen niet slechts getolereerd maar verwelkomd; niet geboden maar aangemoedigd; niet gedreven maar geleid; niet verwaarloosd maar bemind.

Dien uw God. Het is onmogelijk uw naaste te dienen zonder uw liefde voor God te tonen. Dienstbetoon is een voortbrengsel van de liefde. Zo lang wij liefhebben, zo lang dienen wij. Zoals James Russell Lowell zo prachtig heeft verwoord in zijn klassieke gedicht *The Vision of Sir Launfal*, 'Niet wat wij geven, maar wat wij delen, want de gave zonder de gever is niets.' 'Alle mooie gevoelens ter wereld wegen niet op tegen één mooie daad.'

*Ga de eenzamen, de somberen verblijden;
Ga de wenen, de vermoeden vertroosten;
Ga en strooi vriendelijke daden op uw pad;
Ach, fleur de wereld wat op vandaag.'*

De kern van de liefdediensten, een van de kenmerken van de zustershulpvereniging, is de gave van zichzelf. De beroemde schrij-

ver Ralph Waldo Emerson heeft eens gezegd: 'Ringen en (...) juwelen zijn geen geschenken maar een verontschuldiging voor een geschenk. Het enige [ware] geschenk is een deel van uzelf.'

Zusters, aanvaard, alstublieft, deze vier uitdagingen: (1) Laat anderen in uw talenten delen; (2) Steun uw man; (3) Versterk uw gezin; en (4) Dien uw God. Naargelang u dat doet, zullen de zegeningen van de hemel u verzegelen.

Misschien kan ik daar een voorbeeld van geven. Enige jaren geleden kreeg ik een bijzonder verzoek waar ik behoorlijk nerveus van werd. Folkman D. Brown, die toen hoofd mormoonse betrekkingen voor de scouts van Amerika was, stapte mijn kantoor binnen toen hem ter ore was gekomen dat ik op het punt stond naar Nieuw-Zeeland te vertrekken voor een langdurig bezoek aan de zendingengebieden daar. Hij vertelde me over zijn zuster, Belva Jones, die was getroffen door ongeneeslijke kanker en niet wist hoe zij dat moest vertellen aan haar enige zoon, die op zending was in het verre Nieuw-Zeeland. Zij wilde, ja, zij stond erop, dat hij in het zendingenveld bleef en getrouw zijn zending zou afmaken. Zij maakte zich zorgen om zijn reactie. Deze jonge zending, Ryan Jones, had een jaar eerder zijn vader verloren, ook door kanker.

Ik nam het op mij om broeder Jones op de hoogte te brengen van de ziekte van zijn

moeder en van haar verlangen dat hij in Nieuw-Zeeland zou blijven totdat zijn zending was voltooid. Na afloop van een vergadering met de zendingelingen, die gehouden werd naast de schitterende Nieuw-Zeeland-tempel, sprak ik onder vier ogen met broeder Jones en vertelde hem, zo voorzichtig als ik maar kon, wat er aan de hand was met zijn moeder. Natuurlijk vloeiden er tranen – niet alleen de zijne – maar daarop volgden de ferme handdruk en de belofte: 'Zeg tegen mijn moeder dat ik zal dienen en bidden, en haar zal weerzien.'

Ik was net op tijd terug in Salt Lake City om de conferentie bij te wonen van de Ring Lost River in Idaho. Toen ik daar op het podium zat naast de ringpresident, Burns Beal, werd mijn aandacht getrokken door het zonlicht dat de kapel binnenstroomde en als het ware een bepaalde zuster op de eerste rij in gloed zette. Ik kreeg te horen dat ze Belva Jones heette. 'Ze heeft een zoon op zending in Nieuw-Zeeland,' vertelde president Burns, 'Ze is heel ziek en heeft om een zegen gevraagd.'

Tot op dat moment had ik niet geweten waar Belva Jones woonde. Er waren ook zoveel andere ringen waar ik naartoe gestuurd had kunnen worden. Maar op zijn eigen manier had de Heer het gelovige gebed van een toegewijde ZHV-zuster verhoord. Na die vergadering hebben we bijzonder fijn met elkaar gesproken. Ik bracht verslag uit van

de reactie en het besluit van haar zoon Ryan. De zegen werd gegeven. Wij baden en Belva Jones kreeg de overtuiging dat zij lang genoeg zou leven om Ryan nog een keer te zien.

Dat voorrecht heeft zij inderdaad genoten. Een maand voor haar overlijden keerde Ryan terug van zijn eervolle zending.

Als ik nu aan de Ring Lost River denk, zie ik in gedachten die bescheiden zuster die door haar geloof zo mooi was gemaakt. Onze Vader had de zonnestralen gebruikt om zijn doel bekend te maken. Ik zal Belva Jones nooit vergeten. Een zuster die haar talenten vrijelijk met anderen deelde, die haar man, en vervolgens haar zoon, steunde in hun roeping. Een zuster die haar gezin versterkte, ook in de afwezigheid van een echtgenoot en vader. Een zuster die trouw haar God en alle anderen diende. Een zuster die een voorbeeld was van de geest van de zustershulpvereniging.

Lieve zusters van de zustershulpvereniging, treed met visie en door het geloof gevredene de volgende 150 jaar tegemoet. Ik feliciteer u allen van harte met uw 150-jarig bestaan.

'De Here zegene u en behoede u; de Here doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig; de Here verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede' (Numeri 6:24-26).

In de naam van de Vredevorst, de Heer Jezus Christus. Amen. □

Ze hebben ook tot ons gesproken

Verslag van de 162e algemene aprilconferentie, 4-5 april 1992

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

‘Mijn geliefde jonge vrienden, jullie zijn écht een uitverkoren geslacht. Ik hoop dat je dat nooit zult vergeten. Ik hoop dat je het nooit voor vanzelfsprekend zult aannemen. Ik hoop dat er in je hart een overweldigend gevoel van dankbaarheid voor God zal groeien, die het je mogelijk heeft gemaakt om in deze geweldige periode van de geschiedenis van de wereld naar de aarde te gaan.’

President Howard W. Hunter
President van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Wij hebben een vrediger wereld nodig, die voortkomt uit vrediger gezinnen, buurten en samenlevingen. Om die vrede te verkrijgen en ontwikkelen, moeten we “andere mensen liefhebben, onze vijanden zowel als

onze vrienden”’ (*History of the Church*, deel 5, blz. 498).

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Als wij in elkaars hart zouden kunnen kijken en de unieke uitdagingen waarmee ieder van ons wordt geconfronteerd zouden begrijpen, denk ik dat wij vriendelijker, met meer liefde, geduld, verdraagzaamheid en zorg met elkaar zouden omgaan.’

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘We moeten ernaar streven de Heilige Geest bij ons te hebben, die de voortdurende metgezel kan zijn van alle leden van de kerk die gehoorzaam en rechtvaardig zijn. Hij kan in ons verstand en in ons hart alle waarheid aan ons openbaren, ons in tijden van verdriet troosten, ons aanzetten tot juiste keuzen en beslissingen, en ons helpen

van zonden rein te worden. Ik ken geen grotere zegen die wij in de sterfelijkheid kunnen ontvangen dan het gezelschap van de Heilige Geest.’

Ouderling William R. Bradford
van de Zeventig

‘Jonge mensen moeten leren dat geen enkel amusement opwindend genoeg is om af te dwalen van het pad dat naar onze Hemelse Vader leidt.’

Bisschop Robert D. Hales
Presiderende bisschop

‘Gebed maakt een belangrijk deel uit van het uiten van onze waardering voor onze Hemelse Vader. Hij verwacht elke ochtend en avond onze uitingen van dankbaarheid voor onze vele zegeningen, gaven en talenten, in de vorm van een oprecht, eenvoudig gebed.’

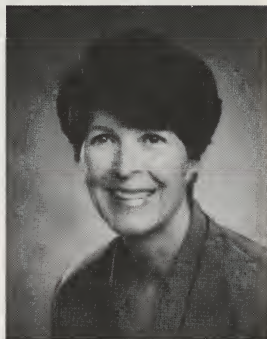
Nieuw algemeen presidium jonge-vrouwen

President Janette C. Hales

Virginia H. Pearce

Patricia P. Pinegar

Janette C. Hales en de anderen in het voormalige algemeen presidium en bestuur van de jonge-vrouwen waren in die samenstelling voor de laatste keer bij elkaar gekomen. Zij stonden arm in arm in een kring en uitten hun liefde en waardering voor elkaar.

Zuster Hales, die kort daarna de nieuwe algemeen presidente jonge-vrouwen werd geroepen, merkte bij die gelegenheid rustig op: 'Ik houd niet echt van gesloten kringen.'

'Ben je dan claustrofobisch?' vroeg iemand.

'Nee, maar ik wil dat anderen het gevoel hebben dat ze er ook bij horen.'

Anderen die helpende hand reiken is belangrijk voor zuster Hales omdat, zegt ze, 'ik ook altijd geholpen ben.'

In feite was het een jeugdwerkpresidentie in Spanish Fork (Utah) die letterlijk een arm om de 11-jarige Janette heen sloeg en haar vroeg of ze zich wilde laten dopen. Ze was zo af en toe met haar vriendinnen mee naar het jeugdwerk gekomen, maar het duurde een paar jaar voordat iemand doorhad dat ze geen lid was. Hoewel ze jong was en niet wist hoe het evangelie precies in elkaar stak, had ze wel het gevoel dat ze erbij hoorde, dus besloot ze zich bij de kerk aan te sluiten.

'Hoewel mijn vader geen lid was en mijn moeder niet actief was, steunden ze

mij in mijn beslissing. Bij ons thuis zijn de evangeliebeginselen altijd in praktijk gebracht', herinnert zuster Hales zich. 'Mijn ouders leerden mij vriendelijk, eerlijk en lief te zijn. Zij steunden mij in alles wat ik deed.'

En Janette Hales, die op 7 juni 1933 geboren is aan Thomas L. en Hannah Carrick Callister, heeft veel gedaan in haar leven. In 1955 trad zij in het huwelijk met Robert H. Hales. Een paar van haar grootste 'prestaties' zijn haar vijf kinderen: Anne Hales Nevers, Thomas C. Hales, Jane Hales Ricks, en Karen en Mary Hales.

Ook is zij werkzaam geweest in het algemeen bestuur van het jeugdwerk, als jeugdwerkpresidentie van een wijk en van een ring. Tevens had zij zitting in het wetgevend lichaam van de staat Utah. De laatste twee jaar was zij werkzaam als tweede raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen.

'En dat was een geweldige ervaring', merkt zij op. 'Het programma – het thema en de waarden – van de jonge-vrouwenorganisatie is gebaseerd op fundamentele beginselen die de jonge vrouwen, het gezin waartoe zij behoren, en hun leidsters tot zegen kunnen zijn. Het is niet zomaar een programma; het is een aantrekkelijke, vriendelijke manier voor het bijbrengen van waarden.'

Zuster Hales leerde, wat zij noemt 'een

van de grootste lessen van het leven' toen haar echtgenoot vier jaar geleden stierf aan kanker.

'Ik voelde een enorme behoefte om mijn kinderen veiligheid te verschaffen. Maar tegelijkertijd realiseerde ik me dat ik er niet altijd voor hen zou zijn.

Toen besefte ik dat er niet zoiets bestaat als volledige vrijheid.

'Toen ik dat eenmaal doorhad, voelde ik mij onmiddellijk vrij', vervolgt zij. 'Leven en liefhebben brengt risico met zich mee, maar zonder dat is het leven leeg. Als het eenmaal tot ons doordringt dat totale veiligheid niet bestaat, kunnen we ons op de Heer verlaten en alles doen wat Hij wil dat we doen, ongeacht wat dat vergt.'

Zuster Hales zal zich in haar nieuwe roeping vaak op de Heer moeten verlaten nu zij leiding zal gaan geven aan een organisatie van wereldwijd 480000 jonge vrouwen.

'Het potentieel – jonge vrouwen keuzes zien doen die hen tot Christus brengen – maakt het allemaal de moeite waard', merkt zuster Hales op. 'Het evangelie en de kerk kunnen van doorslaggevende betekenis zijn in iemands leven.'

Hoewel we ons soms eenzaam voelen, is 'dé plaats waar we ons allemaal thuis kunnen en zouden moeten voelen, onze wijk of gemeente. Wij moeten elkaar niet buitensluiten, maar de hand toesteken en

liefde en zorg tonen.' Het is duidelijk dat er onder zuster Hales' leiding geen gesloten kringen onder de jonge vrouwen zullen zijn.

Zuster Hales' eerste raadgeefster, Virginia H. Pearce, onderstreept dat verlangens. Zij is opgevoerd in een gezin dat vrijheid, vertrouwen en liefde hoog in zijn vaandel had. Daarom erkent zij het belang van die elementen bij de opvoeding van kinderen.

'In mijn kinderjaren had ik een ongehoorlijke hoeveelheid vrijheid waardoor ik kon ontdekken wie ik was', herinnert ze zich. Zuster Pearce, die op 8 februari 1945 is geboren en het middelste kind van Gordon B. en Marjorie Pay Hinckley is, leerde van haar ouders dat ze kon zijn wie ze wilde zijn.

'Mijn ouders gaven het goede voorbeeld. De regels thuis zijn nooit echt besproken, ze lagen voor de hand en we gehoorzaamden die. Deden we dat niet dan wisten we wat de gevolgen waren.'

Een ervaring in haar jeugd illustreert die nuchtere benadering van het leven. De kinderen in de buurt waren stenen op het dak van een huis aan het gooien en Virginia droeg maar wat graag haar steentje bij. Jonger en kleiner dan de anderen, gooidde Virginia haar steentje dwars door de ruit van de slaapkamer waar de bewoonster lag te slapen. De bewoonster was gelijk klaarwakker en maakte op niet mis te verstane wijze duidelijk wat ze van Virginia's gedrag vond. 'Ze zei me dat als ik haar dochtertje was', herinnert zuster Pearce zich, 'ik de rest van de dag op een stoel in de keuken zou doorbrengen. Dus ging ik naar huis en nam ik voor de rest van de dag plaats op een stoel in de keuken.'

'Ik hoefde het mijn ouders niet uit te leggen, het had geen zin te protesteren of te klagen. Ik besefte dat ik iets had uitgehaald wat niet door de beugel kon - en als die vrouw vond dat ik voor straf de hele dag op een stoel moest zitten, nou, dan moest dat maar.'

Hoewel zuster Pearce altijd de nabijheid van haar Hemelse Vader heeft gevoeld, was het in haar tienerjaren dat zij zich helemaal openstelde voor Hem.

'Ik was vijftien, die onhandige leeftijd waarin je niet echt ergens bijhoort en waarin niemand echt iets aan je gelegen laat liggen', legt zij uit terwijl de herinnering een glimlach om haar mond tovert. 'Ik zat een beetje in een isolement, maar ik weet nog goed dat ik bewust besloot mij aan het evangelie vast te houden. Ik wist

dat ik bij mijn Hemelse Vader wilde zijn.' Zuster Pearce ontmoette haar toekomstige echtgenoot, James R. M. Pearce, toen een vriendin een afspraak voor haar geregeld had. Ze mochten elkaar gelijk, maar begonnen een jaar later pas serieus met elkaar uit te gaan. Zij trouwden in 1965. Uit hun huwelijk zijn vijf dochters geboren: Rosemary Olsen, Emily Fox, Laura Jenkins, Heidi Jensen, en Amy, en een zoon, James.

De kwaliteiten die zij heeft - een luisterend oor, een liefdevol hart, en het vermogen met dat luisteren en liefhebben informatie te verzamelen - zijn haar als ouder goed van pas gekomen en zullen haar ook in haar nieuwe roeping goed van pas komen.

'Ik vind het heerlijk om naar jongeren te luisteren', zegt ze. 'De puberteit is een tijd waarin je ontdekt wie je bent en wat je wilt. De jonge vrouwen weten wat goed voor hen is, welke uitdagingen zij zich voor gesteld zien, wat zij willen bereiken. Ik wil graag van ze horen en leren.'

De tweede raadgeefster, Patricia P. Pinegar, is het werk van de jonge-vrouwenorganisatie ook toegedaan. Zij is een vrouw die van de natuur en van mensen houdt, en weet hoe belangrijk de tienerjaren kunnen zijn.

'Het was in mijn middelbare-schooltijd dat ik mij bewust werd van mijn geestelijk potentieel', herinnert zij zich. 'Ik had altijd al willen doen wat juist is, maar toen ik achttien was, voelde ik een diep verlangen mijn Hemelse Vader te leren kennen.'

'Natuurlijk moest ik blijven werken aan mijn geestelijke groei.'

Maar daartoe heeft ze altijd de kans gehad, zegt ze. Zij werd op 3 februari 1937 geboren als dochter van Laurence en Wavie Williams Peterson. Zij zou 19 jaar later in het huwelijk treden met Ed Pinegar. Hun acht kinderen - Karie Bushnell, Steven, Kelly Hagemeyer, Kristin Gubler, Brett, Cory, Traci en Tricia - hebben haar alle mogelijkheden tot groei gegeven.

'Ik heb zoveel geleerd in mijn huwelijk, in ons gezin en in mijn kerkroepingen. Ik blijf maar groeien en op mijn tenen lopen en 'oeff' zuchten. Het is niet altijd gemakkelijk, maar ik heb het absolute geloof dat mijn Hemelse Vader leeft en dat Hij mij persoonlijk kent. Dat verschaft mij het verlangen en het geloof om door te blijven gaan, om te blijven groeien en te blijven vertrouwen.'

'Ook al vragen we ons vaak af of we het wel aankunnen, of we het wel waardig

zijn, en ook al zijn we wel eens bang, als we doen wat we kunnen, zal de Heer de rest doen en ons succes schenken in wat Hij ons gevraagd heeft.'

Zuster Pinegar heeft anderen dit beginsel bijgebracht. Toen haar man werkzaam was als president van het Zendingsgebied Londen-Zuid en later als hoofd van het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo (Utah), moedigde zij de zendelingen aan gehoorzaam te zijn.

Zij probeerde ze ook liefde voor de Schriften bij te brengen. En weer gaf ze het goede voorbeeld. 'Ik gaf hun de uitdaging elke dag in de Schriften te lezen en te laten op een idee of beginsel dat zij die dag in hun leven konden toepassen', legt ze uit. 'En ik deed hetzelfde. Elke dag hing ik een kaartje met een tekst en toepassing van de tekst op mijn kamerdeur. Het is van wezenlijk belang dat wij leren hoe de Schriften ons kunnen helpen, sterken en leiden.'

'Ik verheug mij op deze nieuwe gelegenheid', vervolgt zij. 'Ik heb een paar dagen terug het jonge-vrouwenthema keer op keer gelezen. Ik heb 't wel vaker gelezen, het zelfs opgezegd. Maar het was net of ik het voor de eerste keer las.'

'Het is goed dat onze jonge vrouwen dit thema opzeggen, het begrijpen en het voelen. Ik heb nog nooit zo iets krachtigs in zo weinig woorden gelezen. Als een jonge vrouw naar deze woorden leeft, heeft ze de wapenrusting Gods aan, het schild van Christus, de bescherming die ze nodig heeft om de uitdagingen en beproevingen van het leven aan te kunnen.'

□

Heiligen uit alle streken van de wereld komen voor de algemene conferentie bij elkaar om 'door het goede woord van God (te) worden gevoed' (Moroni 6:4).

Ongeveer 400 jaar nadat de opgestane Heiland op het westelijk halfrond was verschenen, begroef de profeet Moroni (voorkant) de heilige kronieken van zijn volk, die hij samen met zijn vader, Mormon (boven), trouw had geschreven en bewaard in de wetenschap dat zij eens aan het licht zouden worden gebracht, zodat allen 'mogen worden overtuigd, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God' (Mormon 5:14). Die boodschap klinkt door in de leringen van de hedendaagse dienstknechten van de Heer.